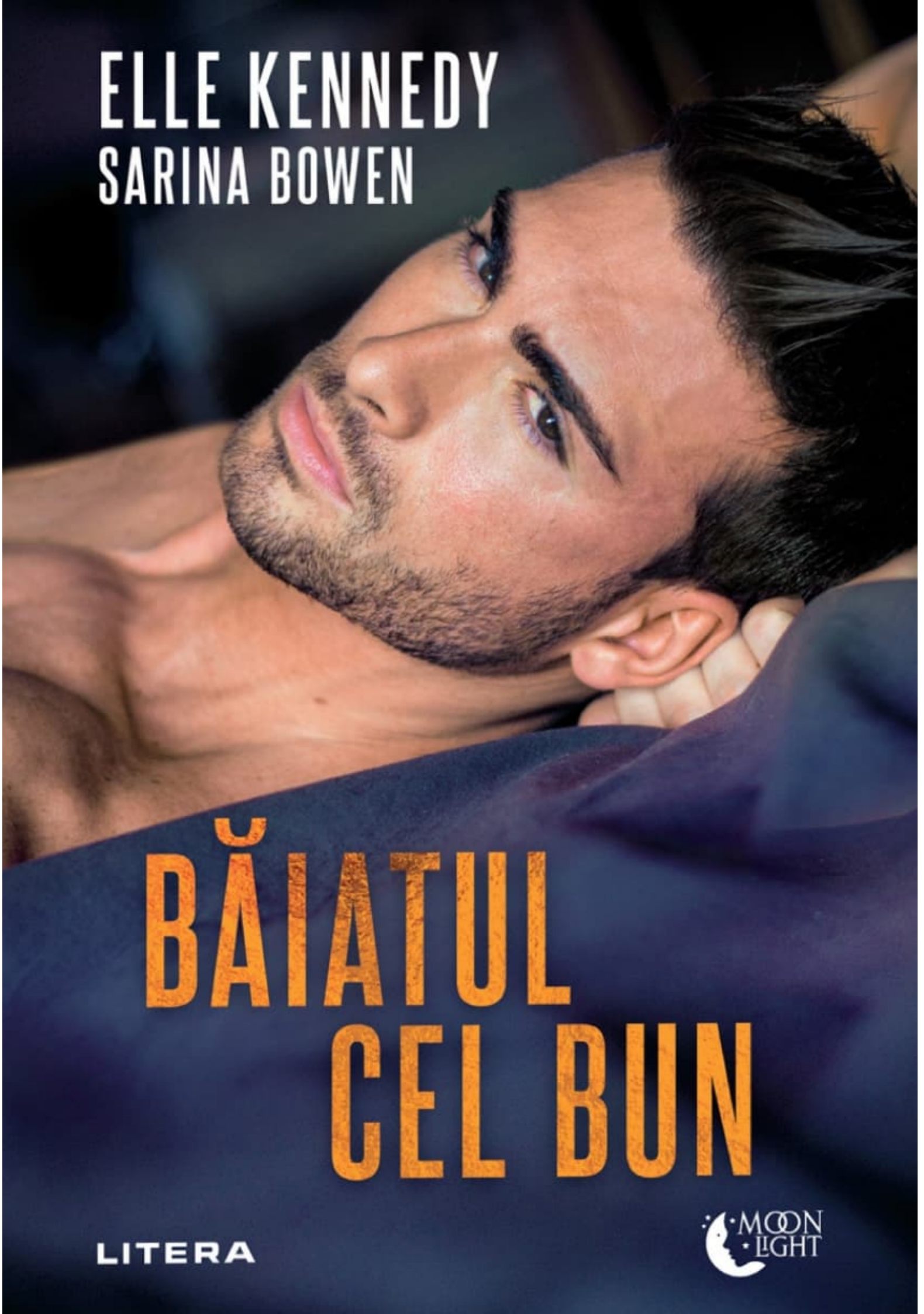
ELLE KENNEDY
SARINA BOWEN
BĂIATUL CEL BUN
LITERA
MOON LIGHT

ELLE KENNEDY
SARINA BOWEN

BĂIATUL CEL BUN

Traducere din limba engleză
CORINA NICOLAE

LITERA
București

Cara DC

Cara DC

1. SPECTACOLUL DOMNIȘOAREI DE ONOARE

JESS

Chiar dacă personalul restaurantului își făcuse treaba de minune, eu mă agit în continuare cu privire la cină. Fiecare ornament primește o retușare de ultim moment pentru a fi siguri că florile sunt perfecte. O privire pe fereastră îmi arată că afară se face întuneric. Am programat repetiția pentru nuntă a fratelui meu astfel încât primele artificii să apară peste Pacific în timp ce este servit aperitivul.

Și prognoza pentru mâine este perfectă – însorit, cu o maximă de 240C. Nici măcar vremea nu îndrăznește să se pună cu cea mai mare nuntă organizată vreodată.

Dincolo de intrarea boltită în această sală de mese, aud pocnetul deschiderii sticlei de șampanie chiar la timp. Oaspeții sosesc. Aud râsul surorii mele de după colț, în zona barului. După cum era de așteptat, mama mea bagă capul pe ușă.

– Oh, draga mea, ai făcut un lucru minunat! exclamă ea. Totul este extraordinar! Presimt un succes izbitor!

– Mulțumesc, șoptesc, aranjând un cuțit pentru unt pe care l-am mai aranjat acum două minute.

– Ne surprinzi neîncetat, Miss Jessica.

Mama îmi zâmbește larg în timp ce își duce paharul cu șampanie la gură.

În loc să zâmbesc la rândul meu și să accept complimentele mamei, mă supăr. Pentru că nu aud complimentele. Nu aud cuvintele „extraordinar“, „succes izbitor“ sau „Miss Jessica“, porecla pe care tata mi-a dat-o când aveam trei ani.

Aud cuvântul „surprinzi“.

În traducere: Familia mea este surprinsă că am reușit să organizez această repetiție fără să o dau în bară.

– Mulțumesc, mamă, spun cu un zâmbet ușor, și ea dispare din nou, probabil pentru a-i întâmpina pe ceilalți

cinci fraţi ai mei.

Ar trebui să fiu şi eu acolo, cu un pahar cu şampanie, şi să mă bucur de succesul meu. Dar nu mă pot abţine să nu-mi iau carneţelul şi să nu mă uit încă o dată la pagina unde am scris „Repetiţia pentru cină". Etichetele pentru nume – bifat. Vinul alb comandat şi pus la rece – bifat.

Totul este perfect. Cu excepţia mea. Sunt un afurisit de dezastru. În primul rând, este foarte stresant să organizezi nunta perfectă. Şi în al doilea rând…

– Wesley! J-Bomb! se aude o voce răcnind în camera alăturată. Am ajuns!

Timbrul gros al vocii lui îmi răsună în piept. Blake Riley este în încăpere, şi bătăile inimii mele o iau razna. Îmi fac de lucru din nou cu tacâmurile, ascultând.

– O să vă îmbăt în seara asta, spune Blake, şi aud cum se îmbrăţişează gălăgios. Şi cine este frumuseţea asta?

Mama se duce repede înspre Blake, şi simt cum mă cuprind fiorii. Ca şi cum nunta nu era îndeajuns de stresantă, trebuie să am de-a face şi cu cel mai gălăgios, impertinent şi enervant bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Are un corp masiv, o personalitate exacerbată şi…

În regulă. Are şi cel mai mare penis pe care l-am văzut în viaţa mea. Dar încerc să nu mă gândesc la acea parte specifică a anatomiei lui dacă pot să nu o fac.

Familia mea *nu* poate afla despre greşeala imensă pe care am făcut-o în primăvară. Nu pot să le mai arăt încă o dovadă a lipsei mele de discernământ, nu când sunt pe cale să anunţ o nouă schimbare de carieră. Deja sunt copilul capricios. Cel care o dă în bară.

Şi am dat-o în bară într-un mare fel când l-am lăsat pe Blake să mă dezbrace. Crede-mă, asta nu se va mai întâmpla. Dar prezenţa lui complică lucrurile. Mâine, organizez o nuntă pentru 300 de persoane, inclusiv 24 de jucători faimoşi de hochei. Între timp, Blake şi-a petrecut ultima lună trimiţându-mi mesaje nepotrivite cu idei despre nuntă şi glume.

Şi, când nu am răspuns, mi-a trimis o poză cu o mână în jurul penisului său.

Oh, Doamne, Dumnezeule, încetează! i-am răspuns. *Oricine ar fi putut vedea poza.*

Ha! Ştiam că primeşti mesajele!

Bărbatul ăsta este incorigibil. Şi acum nu mai am în legătură cu ce să mă agit şi ce să mai aranjez. Doar mă

ascund aici, în încăperea unde va avea loc cina, la naiba!

Îmi aranjez repede părul cu mâna și îmi umezesc buzele. Apoi, cu bărbia ridicată, trag adânc aer în piept și intru în zona unde este barul. O văd pe sora mea Tammy ținând în mână o sticlă de șampanie, așa că mă duc peste ea fără să mă uit la Blake. Dar îi pot simți prezența la capătul barului. Este un bărbat mare cu o personalitate și mai mare. Doar pășind în încăperea în care se află el îi simt prezența precum o mâncărime care trebuie scărpinată.

Precum iedera otrăvitoare.

– Poftim, Jessie! spune Tammy, întinzându-mi un pahar din chestia gustoasă. Sunt atât de impresionată de felul în care te-ai ocupat de ziua cea mare a lui Jamie!

– Mulțumesc! bolborosesc eu, luând o înghițitură mare de băutură cu bule.

Tammy mă laudă și mai mult, apoi se alătură mama, pentru a mă lăuda și ea. Se așteptaseră, evident, să eșuez în mod spectaculos sau să renunț în mijlocul treburilor. Și nu îmi aduce nici o satisfacție să știu că mâine nunta va fi minunată. Pentru că, imediat după aceea, va trebui să le spun tuturor că renunț la organizarea de petreceri.

Toți vor clătina dezaprobator din cap înainte ca Jamie și Wes să plece în luna de miere.

– Ce s-a întâmplat, Miss Jessica? mă întreabă mama.

„La naiba!“ Cindy Canning ar fi trebuit să se facă polițistă. Jur că femeia asta poate detecta orice minciună și poate citi orice expresie facială pentru a-și da seama dacă este sau nu trasă pe sfoară. Dar, oricât este de intuitivă, refuz să stric repetiția de nuntă a fratelui meu mai mic dezvăluindu-mi incertitudinile.

– Nu s-a întâmplat nimic, insist eu. Adică, uită-te la Jamester. Cum poate fi ceva în neregulă când el e atât de fericit?

Această diversiune are succes, și fața mamei se destinde în timp ce se uită spre cel mai mic dintre copiii ei. Jamie stă lângă logodnicul lui, cu mâna pe ceafa lui Wes. Arată poze de la ultima lor excursie de pescuit la Pat, care are tabăra de hochei în locul unde s-au întâlnit. Toți cei trei bărbați sunt relaxați și zâmbesc.

Jamie este mai liniștit și mai mulțumit decât l-am văzut vreodată, și asta spune multe, pentru că starea lui naturală este de om pașnic și mulțumit. Ryan Wesley, logodnicul lui

de succes și semirenumit, pe de altă parte, este extrem de agitat. Dar Wes are motivele sale.

Acesta este motivul real pentru care organizarea acestei petreceri mi-a dat ceva bătăi de cap. Oricine poate închiria un cort și o trupă. Provocarea mai mare este să organizezi o petrecere pentru cineva care nu mai vorbește cu familia sa. Presa îl urmărește peste tot pe unde se duce, ceea ce înseamnă că a fost nevoie să rezerv totul folosind pseudonime. Dar cei doi oameni care ar trebui să fie aici în seara asta pentru a întâmpina valul de dragoste și susținere venit de la atâția membri Canning – adică, părinții lui Wes – nu au putut fi deranjați.

Așa că am organizat această cină – împreună cu petrecerea de logodnă de acum câteva luni, inclusiv ceremonia și petrecerea de mâine – având grijă să nu scot la iveală ruptura. Nu vor fi mărturii de nuntă cu fotografii ale mirilor de când erau mici, pentru că este posibil ca aceste fotografii să nu mai existe.

În schimb, am ales ciocolată în formă de puc, pentru că fratele meu l-a întâlnit pe Wes într-un cantonament de hochei.

Majoritatea coechipierilor lui Wes vor asista mâine la ceremonie, însă cina din seara asta este pentru familie, prietenii apropiați și membri ai echipei de organizare a petrecerii. Eu îndeplinesc mai mult de unul dintre aceste roluri, din moment ce sunt și domnișoara de onoare a lui Jamie.

Am mai fost domnișoară de onoare. Îmi plac, de obicei, responsabilitățile pe care le implică acest rol. Și, dacă am noroc și cavalerul de onoare este drăguț, ăsta este mereu un avantaj. La nunta de vara trecută a prietenei mele Wendy, eu și cavalerul de onoare cel atrăgător am plecat la jumătatea petrecerii și ne-am închis în camera de hotel timp de două zile la rând.

Cu toate acestea, de data asta nu se va întâmpla. Absolut deloc. Pentru că, întâmplător, cavalerul de onoare al lui Wes este…

– Ce naiba, J? Nu ai folosit nici una dintre sugestiile mele!

Da – el. Blake și-a mișcat corpul musculos și masiv prin mulțime pentru a vorbi cu mine.

– Ca de obicei, habar nu am ce tot bâigui, spun eu cu indiferență. Dar apoi fac greșeala de a-mi ridica bărbia și de a mă uita în ochii lui. De ce o ființă atât de enervantă trebuie

să fie atât de atrăgătoare? Ochii mari verzi se uită la mine, încadrați de gene groase. Sunt fixați pe o față frumoasă, aspră, care stă la capătul unui corp de vis. Pentru o miime de secundă, nu mă pot gândi la nici un motiv pentru care nu îmi place de acest bărbat.

Ochii superbi ai lui Blake se uită la mine.

– Ba *știi* foarte bine la ce mă refer. Face un semn cu mâna spre încăperea luminată cu lumânări, iar privirea mea trădătoare remarcă felul delicios în care costumul se mulează pe corpul său foarte bine lucrat. Unde este sclipiciul, eh? Și unde este bannerul pe care l-am cerut? Cel pe care trebuia să scrie „Wesmie pentru totdeauna!"

În regulă. Acum, îmi amintesc.

– Îmi pare rău, amice, dar sclipiciul nu are nici o treabă cu nunta. Wesmie este un nume ridicol pentru un cuplu. Și bannerele sunt rezervate strict pentru balurile de liceu și petrecerile de pensionare. Petrecusem luni bune asigurându-mă că acest eveniment este stilat și impecabil. Și el l-ar fi transformat imediat în „Festivalul prostului gust 2016".

Cu accent pe imediat.

Un rânjet îngâmfat îi apăru în colțul gurii.

– Zi-mi din nou așa!

– Să-ți zic din nou așa?

– Amice. Îmi place la nebunie. Îmi aduce aminte de zilele din frăție.

Blake era genul care a făcut parte din frăție? Șocant!

– Știi, continuă el, când toate tipele săreau pe mine de nevoie, de voie.

– Este de voie, de nevoie, îl corectez.

– Ce?

– Este de voie, de nevoie. De voie este primul.

– Îți dau dreptate de data asta, spune și îmi face cu ochiul, dar doar pentru că ai dreptate – voința e mereu prima.

Strâng din dinți. Bărbatul acesta este imposibil. Nu știu ce anume m-a făcut să ajung să mă încurc cu el.

„Singurătatea", îmi amintește o voce fermă.

Corect. Singurătatea. În plus, nevoia tipică fetelor de a se simți dorite care vine după o despărțire. Poate că eu am fost cea care se despărțise de Raven, dar asta nu înseamnă că nu mă simțeam vulnerabilă. Blake și penisul lui mare fuseseră la timpul potrivit, în locul potrivit.

A fost o greșeală să mă culc cu el, dar este o greșeală pe care nu o voi repeta. Nu contează că mi-a oferit trei orgasme

în trei minute. Nu voi mai mângâia fundul acela.

– De fapt, viața nu este cu mult diferită față de acele zile din facultate, zice el meditativ. Fetele încă bat la vechea ușă a lui Riley. Rânjește către mine. Uneori, apar îmbrăcate doar cu un trenci.

– Ooooh, sună pervers.

În ton mi se simte sarcasmul.

– Este, spune el serios. La fel de pervers ca și cum ai face-o pe un fotoliu de masaj.

Mă uit urât la el. Doar râde, cu acel râs profund, gălăgios, care pare a veni din adâncul sufletului său, pentru că Blake nu face nimic pe jumătate. Râde la fel cum trăiește viața – tare și vehement și fără nici o inhibiție.

Și face sex la fel.

Ah! La naiba! Nu vreau să mă gândesc la cum este Blake în pat. Nu vreau să mă gândesc la el, punct.

– Trebuie să discut cu furnizorul, spun înțepată. Du-te și deranjează pe altcineva!

– Nu până nu îmi spui de ce ai respins ideea mea cu decupajele ale mirilor în mărime reală.

– Pentru că era copilărească, am izbucnit, epuizată până pe punctul de a-mi ieși din minți. Toate ideile tale așa au fost! Încercam să organizez o nuntă, și tu încercai să organizezi o petrecere aniversară pentru o adolescentă.

El strâmbă din nas.

– Scuzăăăăă-mă că am încercat să aduc un pic de prosteală la nunta fratelui tău. Face din nou un semn cu mâna în jurul camerei, spre fiecare aranjament superb din mijlocul fiecărei mese și spre lumânările aflate pe polițe de-a lungul pereților. Poate, dacă ai fi acceptat unele dintre sugestiile mele, această petrecere nu ar fi atât de searbădă.

– Nu este searbădă, ci elegantă. Acum, te rog să mă scuzi… Mă chinuiesc să nu bat din picior, pentru că asta m-ar face *pe mine* cea copilăroasă. Și Blake Riley nu ar înțelege cum e să fii singurul ratat într-o familie de oameni realizați. În plus, nu este nimic searbăd la munca pe care am făcut-o de plăcere pentru nunta aceasta. Va fi perfectă sau voi muri încercând să o fac să fie.

Este prea târziu să îl conving pe aproape cumnatul meu să aleagă un alt cavaler de onoare. Așa că rezolv problema în singurul mod pe care îl știu – cu o înghițitură mare de șampanie și plecând de lângă marele bădăran.

BLAKE

Mă uit la Jess Canning îndepărtându-se, picioarele ei lungi, bronzate bătându-și joc de mine, fundul ei perfect spunându-mi adio. Dacă ne vezi, mai că îți vine să crezi că nu mă place. Dar așa suntem când suntem împreună. Pătimași, iubito. Acel scurt schimb de replici tocmai mi-a adus cel puțin o oră de tânjit. Deși, la un moment dat, va trebuie să mă opresc din a o ademeni, ca să își poată aminti cât de mult îi place să fie dezbrăcată alături de mine.

Este vorba doar despre sincronizare, sincer. Și mereu am fost bun la sincronizare. De aceea am avut douăzeci și unul de goluri sezonul trecut.

Și, la naiba, este distractiv să o tachinez. Face un rid mic pe fruntea aceea netedă și numai bună de sărutat. Ochii ei mari căprui se înflăcărează, ca și cum Bambi ar fi posedat de un demon. Un demon foarte atrăgător, bun de sex, cu sâni grozavi.

La cum mă mișc, nu vom ajunge să ne dezbrăcăm decât la desert. Dar pot aștepta. Sunt un om răbdător. Și, între timp, o să mă bucur de fructele de mare împreună cu prietenii mei cei mai buni. Câteva minute mai târziu, Jess îi îndeamnă pe toți în sala de mese cu vedere spre golf. Sunt lumânări și o priveliște uimitoare. Bărcile din depărtare par de jucărie privite de aici. Este minunat.

– Rahat! spun către Jess, în timp ce ea se grăbește să ajusteze un alt detaliu. Voiam ca repetiția să fie la un bar cu midii de pe plajă.

Îmi aruncă o privire care arde de ură pură.

Daaaa. Penisul meu pulsează ușor de nerăbdare.

Pe mese sunt etichete cu nume, astfel încât toată lumea știe unde să se așeze. Locul meu este în capătul mesei, în partea opusă față de al lui Jess. Știu că a făcut asta ca să ne putem uita plini de dorință unul la celălalt, de la distanță.

Mă așez lângă fratele ei Scott.

– Tipule, ai la tine arma acum? îl întreb. Dacă nu aș fi putut fi un jucător de hochei, aș fi putut fi un polițist precum Scott.

– Oh, nu, spune Scott. Nu este nevoie să vin înarmat la nunta fratelui meu.

– Păcat! Atunci, pot să mă joc cu sirena din mașina ta? Mereu mi-am dorit să fac asta.

– De când am fost promovat detectiv, nu mai am mașină de poliție. Deci nici sirenă.

– Ce nasol! spun și îl bat pe spate. Ce rost are să fii polițist dacă nu ai tot echipamentul?

El ia meniul, așa că îl iau și eu pe al meu. În el, este o listă cu toate delicatesele pe care le vom mânca. Pe copertă, văd o hartă în alb și negru a Lake Placid, New York, deși acum suntem în Marin County, California. Jamie și colegul meu de echipă s-au cunoscut în Lake Placid, și de aceea l-a pus Jess pe meniu.

Nu mă pot abține – îmi scot telefonul și îi scriu. *Trebuia să alegi sugestiile mele. Fotografia cu cei doi homari care fac sex? Creează starea necesară pentru petrecerea burlacilor de mai târziu.*

Răspunsul ei vine câteva minute mai târziu. *Nu îmi mai scrie sau te voi bloca.*

Da. Mă vrea.

Chelnerii încep să aducă mâncarea, așa că trebuie să mă concentrez. Sunt serios în ceea ce privește mâncarea. Adică, nu ajungi să fii de dimensiunea mea fără să nu iei în serios treaba asta. Din fericire, restaurantul nu dezamăgește. Avem un cocktail fabulos de creveți și un *ceviche* atât de picant și de delicios, încât mă face să plâng. Apoi urmează coadă de homar și somon în crustă de cartofi și ton cu boabe de piper.

Sunt în rai.

Când farfuriile sunt debarasate, este timpul pentru desert. Dar trebuie să pun deoparte pentru moment mousse-ul de ciocolată, dintr-un motiv foarte important. Este timpul să ironizăm mirii, și nu o pot lăsa pe prietena mea J să mă întreacă. Mă mișc atât de repede, încât aud scaunul căzând pe podea în urma mea, dar este în regulă, pentru că acum toată lumea este atentă la mine.

– Doamnelor și domnilor, încep.

La celălalt capăt al mesei, ochii căprui frumoși ai lui Jess se îngustează.

– În calitate de cavaler de onoare al lui Wes, este datoria mea să-l fac de râs în seara asta.

Urmează un freamăt de râsete, și Wes doar clatină din cap.

– Dar nu va fi ușor, recunosc eu. Pentru că Ryan Wesley este un prieten și un coechipier al naibii de bun. Adică, tipul este plin de tertipuri. Dar bărbatul care a fost martor la toate – umblatul gol-goluț în Lake Placid și bețiile și

încălcarea regulilor – se căsătorește cu el mâine. Și nu mi-ar da bârfele de care am nevoie.

Asta aduce alte râsete.

– Anul acesta a jucat un sezon de hochei care a fost opusul penibilului, așa că nici aici nu am vreo sursă de inspirație. Sincer? Singurul lucru jenant legat de Wes zilele astea este cât de mult îl iubește pe Jamie.

– Ahhh, spune întreaga familie la unison.

Wes se uită la ceașca lui de cafea.

– Adică, aș putea să stau aici și să vă spun unele dintre cele mai tâmpite lucruri pe care le-a spus Wes. Cum a fost în seara aceea când, după un meci împotriva echipei Philly, a susținut – vehement, aș putea adăuga – că pinguinii nu sunt mamifere. Chicotesc doar amintindu-mi acest detaliu ridicol. Voia să mă facă să cred că sunt *păsări.*

– Chiar sunt, spune Jess printre dinți, pentru că îi place să mă provoace.

– Dar m-am gândit că ar fi mult mai distractiv… Fac semn către chelnerul care așteaptă lângă ușă, și acesta aduce înăuntru tableta foarte mare pe care am închiriat-o pentru asta. Mă ridic și stau astfel încât să mă vadă toată lumea și o pornesc... Să îl las pe Wesley să se facă singur de râs, completez. Se pare că nu a fost mereu un jucător de hochei atât de bun și un tip atât de atrăgător. M-am gândit că ar trebui să știți cu toții.

Apoi pornesc filmul pe care l-am făcut și îl arăt.

Sunetul funcţionează – asta este bine. Primele acorduri ale piesei *I Still Haven't Found What I'm Looking For* a celor de la U2 se aud în boxele tabletei. Textul introductiv pe care l-am făcut apare pe ecran, scrie „Ryan Wesley, doamnelor și domnilor". Apoi se schimbă, se vede scris în loc „Superarmăsar". Apare prima fotografie cu Wes la doi ani, ținând în mâinile grăsuțe o crosă de hochei, părând cam sărit de pe fix.

În capătul celălalt al mesei se aude un icnet. Ochii lui Jess sunt de dimensiunea farfuriei mele.

– Ahhh, spune Cindy Canning.

– Uită-te la tine! exclamă Jamie, mângâindu-l pe spate pe logodnicul său.

Wes doar se apleacă în față, uitându-se confuz la ecran.

– Este un lucru bun că managerii echipei nu au avut acces la aceste minunății. Chicotesc în timp ce pe ecran apare următoarea poză. Este Wes într-un costum de om de zăpadă

la vârsta de cinci ani, cred, cu privirea aceea feroce deja ușor de recunoscut. Este undeva pe un lac, patinând repede după doi copii de două ori mai mari ca el. Nu are nici o șansă să îi prindă. Cel mai amuzant lucru pe care l-am văzut vreodată.

Dar nimeni nu râde. Jamie are acum mâna pe după iubitul lui, și ochii îi sclipesc un pic. Cindy Canning stă în spatele lor, cu o mână pe fiecare umăr.

Și toți ceilalți zâmbesc.

– Unde naiba le-ai găsit? șoptește cineva.

Apoi vine partea cea mai bună. Un film cu Wesley la vârsta de opt ani, îmbrăcat complet în uniformă, cu o privire foarte hotărâtă. Lovește și... ratează! Și, pentru că atât sunt de amuzant, filmul este urmat de Wesley ratând loviturile de încă trei ori, la vârste diferite. Este una în care pare destul de mic și cade cu fața într-un dâmb de zăpadă în vreme ce patinează.

Într-un final, cineva râde. Un public complicat în seara asta.

Pe ecran apar mai multe fotografii – Wesley la 12 ani acceptând un premiu. Wesley cu gura plină de aparate dentare și cu părul vâlvoi. Muzica devine mai dramatică, pentru că filmul meu se apropie de final.

– Pregătiți-vă, îi avertizez pe urmăritori.

Apoi îl avem pe Wesley la 14 ani, cu un coș mare chiar pe nas.

Ultima poză este piesa mea de rezistență. Este singura pe care a trebuit să o fur. Am scos-o din portofelul lui Wesley într-o noapte în D.C. în timpul jocurilor eliminatorii. Eram toți atât de obosiți după prelungiri, încât ne-am îmbătat dintr-un singur pahar de whisky. Am furat poza și am scanat-o la recepția hotelului. (I-am dat tipului 20 de dolari bacșiș.) Poza era înapoi în siguranță în portofelul lui Wesley o jumătate de oră mai târziu.

Urmează un cor de ahhhuri și de oftaturi în timp ce pe ecran apare fotografia cu Jamie și Wes la 16 ani. Sunt la capătul unei poteci, undeva lângă Lake Placid. Jamie se strâmbă, dar Wes se uită la el cu atât de multă dragoste, încât mă doare în piept când îi privesc.

Mă uit la fața colegului meu și văd pete roșii pe obrajii lui. Poate că el crede că l-am făcut de râs cu fotografia asta, pentru că dezvăluie atât de multe. Dar nu este adevărat. Este stânjenitor doar să-ți declari dragostea cuiva care te trădează. Deși genul ăsta de aiureli mi se întâmplă numai

mie. Cei doi prieteni ai mei aici de față au o relație puternică.

Spectacolul s-a terminat, așa că închid tableta și i-o dau înapoi chelnerului ca să o țină pentru mine. (I-am dat 20 de dolari bacșiș.) Mousse-ul de ciocolată încă mă așteaptă, slavă Domnului! În timp ce mă duc la loc, primesc un mesaj pe telefon. Sperând că este de la partenera mea pentru nunta de mâine, mă uit cu nerăbdare la ecranul telefonului.

Dar este de la Jess. *De unde naiba ai avut fotografiile și filmul?*

Nu îmi mai scrie, îi răspund. *Nu vreau să trebuiască să te blochez.*

De la capătul celălalt al mesei, ea se uită urât la mine.

Da, este pornită.

2. CE NAIBA ARE TOATĂ LUMEA ÎMPOTRIVA SCLIPICIULUI?

BLAKE

Am fost la nenumărate petreceri ale burlacilor. Majoritatea erau considerate de-a dreptul porno. Mă refer la stripteuze care se dezbracă de tot. Una s-a terminat cu o orgie. O alta a implicat foarte multă frișcă.

Acum, nu mă așteptam ca petrecerea asta să fie una porno, dar ar fi murit mirii să mă lase să organizez ceva cât de cât pe-aproape? Sa măcar cât să fie interzisă copiilor sub 16 ani?

Nu organizez petreceri bune pentru copii. Mă enervează.

Dar Wesley și Jamie m-au anihilat, mi-au aruncat o serie de reguli și mi-au cerut să mă conformez. Ceea ce a exclus un tort în mărime naturală din care să iasă un stripper. Fără shoturi de tequila băute dintr-o singură înghițitură. Și fără sclipici.

Ce naiba are toată lumea împotriva sclipiciului?

– Locul ăsta este super! spune colegul meu Eriksson.

– Sunt de acord, zice Cassell, prietenul de facultate al lui Wes, în timp ce își duce trabucul la buze și trage un fum scurt.

Fumul se ridică și lasă urme gri în aer, făcându-l pe Jamie să tușească.

– A cui a fost ideea să facă asta într-un loc în care se fumează trabucuri? mormăie Jamie, dar nu știu de ce s-a obosit să întrebe, pentru că ochii aceia căprui sunt ațintiți asupra subsemnatului.

Mă uit la Mirele Numărul Doi. L-am numit pe Wesley Mirele Numărul Unu. Pentru că pe el l-am cunoscut primul.

– A mea, prostule. Pentru că *cineva* nu a fost de acord cu nici una dintre celelalte sugestii ale mele de locații.

Wesley se apleacă să sărute obrazul proaspăt bărbierit al Mirelui Numărul Doi. Toți nouă am revendicat partea întunecată, din spate, a încăperii, iar muzica se aude

îndeajuns de încet, încât nimeni nu trebuie să țipe pentru a fi auzit. Tatăl lui Jamie și antrenorul Pat arată amândoi de parcă au murit și au ajuns în rai, stând unul lângă altul în scaunele mari de piele, bând coniac.

– Ăsta a fost răul cel mai mic posibil, îi spune Wes iubitului său. Bucură-te că nu este nimeni care să fluture un băț și să danseze limbo.

– Noaptea abia a început, spun eu, ridicând din sprâncene.

Dar adevărul este că începe să îmi placă atmosfera reținută din această încăpere.

Singurul lucru care ar face ca situația să fie și mai plăcută ar fi ca J să fie acum în poala mea, pufăind din propriul trabuc. Dar toate femeile au refuzat, ceea ce probabil a fost înțelept.

– Să *nu* fiți mahmuri mâine, a amenințat Jess în parcarea restaurantului înainte de a pleca. Nu vreau să arătați rău în poze.

– Încetează să te mai îngrijorezi atât! i-am spus eu. Sunt adulți responsabili, la fel ca mine.

– Exact din cauza asta mă îngrijorez, a bombănit ea.

Mereu mă tachinează, acel înger drăguț și blond al meu. Știu că și ei îi place la fel de mult ca mie preludiul nostru verbal. Este doar prea încăpățânată ca să recunoască.

În plus, este un pic supărată pe mine pentru că Jamie s-a îmbolnăvit destul de serios chiar când eu și ea trebuia să avem grijă de el. Aceea a fost ziua în care am cunoscut-o pe Jess. Aceea a fost și ziua în care *am cunoscut-o* pe Jess... în sensul biblic.

Ideea este că febra înspăimântătoare a lui Jess a fost o chestie tare norocoasă. Și s-a terminat cu bine – adică, tipul se însoară mâine, nu-i așa? Dar Jess nu mă va lăsa niciodată să uit, deși fratele ei cel mic este sănătos ca un cal.

Toți suntem. Sănătoși, adică. Este vară, bem whisky scump și fumăm trabucuri scumpe. Mâine vom lua pe noi hainele de sărbătoare și îi vom vedea pe Wes și Jamie spunându-și jurămintele.

Doamne, viața este afurisit de bună.

Toate astea mă fac să devin sentimental, așa că zornăi cuburile de gheață în pahar și mă așez lângă Eriksson, pentru că este singurul care pare un pic trist.

– Fruntea sus, dragule! Este o nuntă.

El își pleacă privirea, părând vinovat.

– Știu. Mă voi comporta cum trebuie. Cu toate astea, nunțile mă fac să mă gândesc la nunta mea. Când am spus „da", am vorbit foarte serios.

Ups! Soția lui Eriksson l-a părăsit înainte de preliminarii.

– Îmi pare rău, tipule! Dar tâmpenia asta trece. Este ca orice alt fel de durere. Ca o lovitură puternică în orgoliu. Se simte îngrozitor pentru o perioadă, dar apoi trece.

– Ce știi tu despre asta? mormăie Eriksson.

Mai multe decât crede el.

– Ai auzit că era cât pe ce să mă căsătoresc?

Își ridică bărbia și zâmbește spre mine.

– Lasă-mă să ghicesc – a fost în Las Vegas cu o dansatoare? Îmi pot imagina asta.

– Nu. Nici pe departe. Îmi pun trabucul deoparte și mă gândesc. A fost acum aproape cinci ani, în timpul primului meu sezon ca jucător profesionist. Eu și iubita mea din facultate eram împreună deja de trei ani. Am iubit-o mai mult decât am crezut că e posibil.

Eriksson ridică dintr-o sprânceană, uimit.

– Serios, aș fi făcut orice pentru ea. Aveam stabilită data nunții. 300 de oameni erau invitați la petrecerea noastră de la Grădina Zoologică Toronto…

– Oh, Doamne, pufnește el. Asta chiar este perfect pentru tine. Cușca pentru gorilă, corect?

– Lângă cușca cu ei, de fapt. Dar am anulat-o cu două luni înainte.

– Ce s-a întâmplat? întreabă el uimit de această întorsătură de situație.

Iau o înghițitură de whisky și mă întreb ce sunt dispus să recunosc în fața colegului meu.

– A făcut ceva de neiertat. O adevărată trădare, o chestie de tipul *Tânăr și neliniștit*. Așa că am știut că s-a terminat înainte de a începe, înțelegi? Cineva care mă poate minți în față nu este cineva cu care trebuie să mă căsătoresc.

Lângă noi, fratele lui Jamie, Scott, tresare. Dacă nu mă înșel, și el s-a despărțit recent.

– Îmi pare rău, frate, spune el. Dar e mai bine să știi.

– Serios. Și nu vreau să fiu cel care strică cheful tuturor, pentru că ăștia doi – fac semn cu paharul către miri – au tot ce le trebuie ca să facă lucrurile să meargă.

– Da! spune Brady, fratele geamăn al lui Scotty, ridicându-și paharul.

Fratele lor mai mare, Joe, își duce degetele la gură și fluieră.

Capetele se întorc, pentru că suntem grupul gălăgios din încăpere. Dar dă-i naibii! Sărbătorim dragostea adevărată aici.

– SĂRUTAȚI-VĂ! strig eu, izbindu-mi paharul pe masă. Haideți, să vedem un sărut de antrenament!

Wes își dă ochii peste cap, dar Jamie râde. Apoi se ridică și se așază în poala lui Wes, îi cuprinde fața cu palmele și îl sărută.

Toți strigăm aprobator, și este un miracol că îmi aud telefonul în acel vacarm. Îl scot din buzunarul costumului pe care l-am aruncat pe spătarul scaunului. Un gest destul de aiurea să răspunzi la telefon când sărbătorești dragostea eternă a celor mai buni prieteni ai tăi, dar am așteptat telefonul acesta toată ziua.

– Mă scuzați, le spun băieților. Mă verifică partenera mea.

Mă ascund într-un colț din apropiere și încerc să deblochez telefonul. Este nevoie de câteva mișcări pentru că am degete mari și nu apasă niciodată pe ce vreau eu să apese.

– Angie, scumpo! spun după ce telefonul se deschide, într-un final. Ești în regulă? Întreagă?

Vocea ei ezitantă îmi gâdilă urechea.

– Abia am ajuns la hotel. Urmează o pauză. Ești sigur că este în regulă dacă iau camera ta?

– Este în regulă. Am făcut alte aranjamente.

Și le-am făcut datorită unui înger pe nume Cindy Canning. Mama lui Jamie este fantastică. Este… uimitoare.

– Sunt stresată, recunoaște ea. Nu cunosc pe nimeni acolo.

Rânjesc în telefon chiar dacă știu că nu mă poate vedea.

– O cunoști pe cea mai importantă persoană de acolo, Ang.

– De câte ori ți-am spus să nu îmi mai zici așa?

Pare exasperată.

– De câte ori ți-am spus că nu ascult? răspund eu. Acum, cazează-te și odihnește-te! Să ai o dimineață liniștită, relaxantă! Te voi lua mâine, după prânz.

Închid telefonul înainte ca ea să poată protesta, pentru că deja a presupus ceva efort să o conving să fie partenera mea. Nu sunt sigur că lui Jess îi va plăcea, dar, hei, Jess nu este șefa mea, nu-i așa?

JESS

Mă joc cu telefonul, calendarul și cana aburindă cu ceai decofeinizat în timp ce ies din bucătăria mea mică și intru în sufrageria mea mică. Prietenul meu Dyson trăncănește în urechea mea, oferind un răspuns laborios despre tot, de la vreme până la culoarea cămășii sale, când tot ce am întrebat a fost dacă are de gând să vină mai devreme să mă ajute.

Îmi pun cana pe măsuța de cafea și îl întrerup în mijlocul frazei.

– Iubitule, te ador. Știi că te ador. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, poți răspunde vreodată cu un simplu da sau nu?

– Care era întrebarea?

Sunt la un pas de a izbi telefonul de perete, dar mă opresc în ultima secundă.

– Vii mai devreme să ajuți cu aranjamentele sau ajungi la ora 15.00? întreb printre dinți.

– Ah, voi veni mai devreme, se decide el. Putem să ne uităm cum vine toată lumea și putem bârfi despre cum sunt îmbrăcați. Ooooh! Crezi că verișoara Brandy va avea din nou probleme cu garderoba?

Oh, Dumnezeule, și să repete „Accidentul cu sutienul fără bretele" din 2014? Sper că nu. Sora mea Tammy încă are coșmaruri despre asta. S-a întâmplat la petrecerea de aniversare a zece ani de căsătorie a ei și a soțului ei, și nu a iertat-o niciodată pe verișoara noastră pentru asta.

– Deja am obligat-o pe Brandy să-mi trimită fotografii cu fiecare articol vestimentar pe care are de gând să-l poarte, l-am asigurat. Ar trebui să fie în regulă.

– Mi-ai distrus speranțele.

Chicotesc.

– De ce ai nevoie să vezi sâni? Nu ai vrea, mai degrabă, să plesnească pantalonii de la costumul verișorului Andy și să vezi un penis?

Andy este fratele geamăn al lui Brandy. Fără nici o glumă. Sora mamei mele – mătușa Val – este îngrozitoare când vine vorba despre alegerea numelor copiilor. Pe fratele mai mic al lui Andy și al lui Brandy îl cheamă Chuck. Nici măcar nu e prescurtare de la Charles. Este doar Chuck.

– Ooooh, Andy va fi acolo? Este aproape la fel de atrăgător ca Jamie.

– Hei, Dyse! Nu ai voie să ți se scurgă ochii după fratele meu mai mic.

– Ai dreptate. Nu am voie *acum*. Mi-am ratat ocazia. Nu îmi vine să cred că Jamie se căsătorește cu un bărbat. Este ca și cum universul râde de mine. Dacă aș fi crezut că era o șansă chiar și de 2% ca Jamie să treacă de partea cealaltă, i-aș fi făcut o felație în dulapul de la liceu când am avut ocazia.

– Oh, Dumnezeule, nu mulțumesc pentru acea imagine!

– Chiar sunt rănit, Jess. Este mai rău decât atunci când deschizi Brandr și vezi acolo tipi care obișnuiau să mă închidă în dulapuri. Jamie era unul dintre tipii cei buni. Și se căsătorește cu un sportiv celebru. Cu mine ar trebui să se căsătorească.

Iau o înghițitură din ceaiul meu, apoi trag adânc aer în piept.

– Vei reuși să-ți ascunzi dezamăgirea mâine? Pentru că chiar am nevoie de ajutorul tău.

– Sigur, pufnește el. Poate voi prinde buchetul.

Nu va fi nici un buchet, dar nu trebuie să știe asta. Dau pagina agendei mele, unde notez detalii de ultimă oră cu privire la nuntă.

– Oh, hei, voi avea nevoie să stai pe culoarul de lângă Wes mâine. Toți colegii lui vor fi acolo, dar nu cred că va fi suficient pentru a echilibra partea cu familia Canning.

– Iubito, m-ai cucerit când ai pomenit despre coechipierii lui. Te rog, spune-mi că nu vor fi scaune suficiente și că va trebui să stau în poala unuia dintre ei.

– Vrei să încerci să stai în poala unui jucător de hochei? Ții la dantura ta? Dacă nu, fă-o!

Râsul lui îmi umple auzul.

– Aș accepta să fiu lovit în fiecare zi dacă asta înseamnă să mă combin cu un jucător de hochei. Știi că visul vieții mele a fost să fiu genul care se culcă cu cel puțin cinci jucători de hochei dintr-o echipă.

„Crede-mă, este un vis supraestimat", vreau să îi spun.

– Te rog să nu ajungi să fii lovit, îi zic în schimb. Coechipierii lui Wes au fost minunați. Dar nu este ca și cum i-am obligat pe toți invitații să completeze un chestionar în care să bifeze dacă sunt sau nu în regulă și detașați când vine vorba despre homosexualitate.

Și Dyson este cel mai mare seducător pe care îl cunosc. Jur, probabil flirtează cu el însuși în oglindă când este singur acasă.

– Voi fi un gentleman desăvârșit, promite Dyson. Mulțumesc!

Terminăm convorbirea câteva minute mai târziu, și revăd repede restul listei. Atât timp cât preotul și cel care se ocupă cu livrarea mâncării vin, împreună cu scaunele și mesele pe care le-am închiriat, totul ar trebui să fie în regulă. Dar nu voi fi mulțumită doar să o scot la capăt cu asta. Trebuie să iasă perfect. Trebuie să fie o nuntă atât de minunată, încât oamenii să vorbească despre ea timp de săptămâni.

De îndată ce sunt mulțumită că am acoperit fiecare detaliu, îmi termin ceaiul, îmi pun cana în chiuvetă și mă plimb prin casă stingând luminile. Am prostul obicei de a le lăsa pe toate aprinse. Când eram în liceu, tatăl meu obișnuia să ia un procent din banii pe care îi câștigam la jobul pe care îl aveam la magazinul de înghețată pentru a-i folosi să plătească factura la electricitate. Spunea că eu eram de vină pentru cât de mari erau facturile. Cred că este o prostie, dar nu pot nega că am o problemă când vine vorba să-mi amintesc să sting luminile.

Picioarele mele goale lovesc podeaua din lemn masiv în timp ce intru în dormitor. Sunt stresată din cauza zilei de mâine, dar și nerăbdătoare. Jamie și Wes vor avea o viață extraordinară împreună. Nu am cunoscut niciodată doi oameni care să se potrivească mai bine. Nici măcar Tammy și soțul ei, John, care sunt în mod evident îndrăgostiți, nu par a avea aceeași legătură profundă, strânsă, pe care fratele meu o are cu Wes. Mă întreb cum se simte asta. Să iubești o persoană atât de mult, încât devine parte din tine. Am crezut că am fost îndrăgostită, dar, uneori, când îl văd pe fratele meu împreună cu Wes... pun la îndoială tot ce am simțit în trecut.

Oftând, mă bag sub așternuturi și las deoparte gândurile mele profunde. Trebuie să mă odihnesc. Mâine va fi o zi foarte plină.

În momentul în care închid ochii, un zgomot puternic răsună în apartament.

Durează câteva clipe să îmi dau seama că cineva bate la ușă. Sar din pat și aprind veioza de pe noptieră. Este aproape ora 1.00 dimineața. Cine naiba…

– J-Babe! Yo! Deschide!

Ce *naiba* caută Blake la mine la ușă?

Dau așternuturile laoparte și mă duc repede la ușa din hol. Jur pe Dumnezeu, dacă a venit să îmi spună că Jamie și Wes sunt la pușcărie pentru că s-a întâmplat ceva la petrecerea burlacilor, o să-l omor.

Urmează o nouă bătaie puternică în ușă.

– Haide, Jess! Sunt obosit. Dacă nu dorm îndeajuns, voi…

Se oprește din vorbit când deschid ușa. Un zâmbet larg îi apare pe față, dar se transformă într-un râset superior când îmi vede pijamaua.

– Oh, la naiba, sunt de-a dreptul adorabile. Ador bananele – ți-am spus vreodată că sunt fructele mele favorite? Și caisele. Îmi plac și caisele.

Sunt practic la câteva secunde de a-l strânge de gât. Da, pe pantalonii mei de pijama de un galben aprins și pe tricoul asortat sunt desenate banane. Dar este ora 1.00 dimineața, el este în mod evident beat, judecând după sticlirea ochilor săi verzi, și este la mine la ușă vorbind despre fructe?

– Ce faci aici?

Fiecare cuvânt este punctat de o lovitură a palmei pe tocul ușii.

Blake vine mai aproape, având o geantă neagră atârnată pe un umăr.

– Nu ți-a spus mama ta? Dorm aici în seara asta.

Îmi pică fața.

– Oh, nu dormi aici.

– Oh, ba da.

Își aruncă geanta cu o bufnitură.

– Omul meu, Cindy, a spus că a vorbit cu tine.

– Mama mea nu este bărbat, scrâșnesc eu.

– Este un fel de a spune, zice el fluturând din mână. Prietena mea Cindy, cum sună asta? A spus că ți-a trimis un mesaj.

Ezit. În regulă, asta este posibil. Erau aproape douăsprezece mesaje pe telefonul meu după cină, majoritatea de la cei care se ocupă de livrarea mâncării și unele de la oaspeți care mă întrebau chestiuni de ultimă oră. Nu am reușit să le citesc pe toate, și cred că este posibil să nu fi văzut vreun mesaj de la mama.

Dar chiar și așa.

– Wes a spus că stai la motel cu coechipierii tăi, zic eu, suspicioasă.

– Stăteam, spune Blake trecându-și mâna prin părul ciufulit, închis la culoare. Dar a trebuit să renunț la camera mea.

– Pentru ce? îl întreb.

– Cred că vrei să spui „în favoarea cui?“

Oare chiar mă corectează la modul ăsta, acum?

– Și i-am dat camera partenerei mele.

Nu știu de ce pieptul mi se strânge auzind aceste cuvinte, dar știu sigur că nu simt gelozie. Deja știam că Blake urma să vină cu o parteneră la nuntă. Invitația lui era cu însoțitor. În afară de asta, și eu am un partener. M-am asigurat de asta, pentru că nu am vrut să am de-a face cu comentariile enervante ale lui Blake dacă veneam singură.

– Nu vrea să împartă camera cu tine? Ce, așteaptă căsătoria?

Nu mă străduiesc să îmi ascund sarcasmul.

– Este deja căsătorită, spune Blake și ridică din umeri.

„Poftim?“

Nu știu dacă să fiu șocată sau... ei bine, șocată. Aduce o femeie căsătorită la nunta fratelui meu mai mic?

– Ai înnebunit de-a binelea?

El se gândește la întrebare.

– Sunt destul de beat, dar nu sunt nicidecum nebun de-a binelea. Pentru asta ar fi nevoie de mai mult scotch. Ai?

– Nu! țip eu, simțind cum îmi crește tensiunea. Este 1.00 dimineața, și trebuie să dorm acum.

Așa că fac ceea ce învață să facă o fată cu cinci frați pentru a nu comite o crimă. Număr în minte până mă calmez. „Un Mississippi, doi Mississippi, trei Mississippi…“

După câteva inspirații profunde, fac ceea ce este necesar.

– Intră!

Mă dau laoparte, iar Blake intră repede.

– Dormi pe canapea.

– Se întinde?

– Nu. Dar vei supraviețui.

Pare neîncrezător, dar nu am timp să-mi pese. Mă duc repede la bufetul care este și dulap pentru lenjerie și scot niște așternuturi. Este vară în California; nu va avea nevoie de mai mult de atât.

– Somn ușor! spun în timp ce îi pun teancul de lenjerii în brațe.

Se uită la lenjerii și înapoi la mine.

– Nu pleca încă, îmi cere, în timp ce mă îndrept spre ușa dormitorului. Nu mă înveleși?

– Ești băiat mare.

– Cu siguranță sunt, spune el zâmbind pervers. Probabil îți amintești destul de bine, pentru că sunt de neuitat. Dar aș putea să-ți împrospătez memoria chiar acum.

Pune așternuturile pe canapea și își duce mâinile spre șliț.

Și acela este semnul că trebuie să plec naibii de aici. Tropăi spre dormitor și trântesc ușa.

Am visele ciudate și pline de stres ale unui organizator de petreceri. În unul dintre ele, nu ajunge la timp tortul de nuntă, iar mama mea se hotărăște să facă unul în ultimul moment. Ne certăm dacă soluția pentru un tort de nuntă este făina cu șapte cereale sau nu. (Mama este cunoscută pentru faptul că gătește sănătos, cu rezultate amestecate.) În alt vis, plouă, și cortul pe care l-am închiriat se topește într-o masă amorfă, precum hârtia igienică udă.

Apoi lucrurile iau o întorsătură ciudată. Visez că un urs grizzly este în patul meu și nu am nici o problemă cu asta. Și apoi visul devine tot mai sexy. Corpul ursului este călduros și tare, și erecția lui nerăbdătoare mă înghiontește în fund, iar el îmi mângâie sfârcurile…

Mă trezesc tresărind, și ochii mi se deschid larg. *Chiar* este un urs grizzly în patul meu. Este lipit de spatele meu, cu brațul gros, musculos, în jurul taliei mele, ținându-mi sânul drept cu mâna.

Doamne sfinte. Blake Riley doarme cu mine în pat, neinvitat.

Și cred că îmi place.

Nu!

Nu, nu îmi place.

Corect.

După ce scot un oftat perfect silențios, încep să îmi fac un plan. Doarme profund, ceea ce ajută. Sforăitul din urechea mea este un indiciu grăitor. Așa că îmi îndrept încet un picior spre marginea patului, apoi mă desprind dintr-odată din îmbrățișarea lui într-o manevră care ar face-o mândră pe profesoara mea de yoga. O să o numim poziția „Scapă de urs".

Când aterizez în picioare la marginea patului, încă sforăie profund cu fața nedrept de frumoasă liniștită în somn, cu părul castaniu ciufulit pe perna mea.

Intru tiptil în baie și închid ușa atât de ușor, încât nu se aude nici măcar un clic. Apoi stau pur și simplu preț de o secundă și încerc să-mi adun gândurile. Astăzi este nunta fratelui meu, pe care am organizat-o de la invitații, la lista invitaților, la tort și la cafeaua de după desertul de la miezul nopții. Trebuie să iasă totul fără cusur. Familia mea abia așteaptă să greșesc.

Și am avut un vis aproape senzual cu bărbatul ridicol de atrăgător care doarme în patul meu.

Un duș va ajuta, corect? Dau drumul la apă, îmi dau jos pijamaua cu banane și intru sub jet. Mă spăl pe păr și mă dau cu cel mai bun balsam, pentru că nu vreau să apar ciufulită în poze. (Le-am plănuit și pe acelea.) Deja mă simt mai bine când opresc apa și îmi înfășor prosopul în jurul corpului gol.

Având grijă să fiu absolut silențioasă, deschid ușor ușa băii…

Și sar înapoi când îl găsesc pe Blake Riley stând de cealaltă parte. Complet gol.

– Ahhh! spune el, punându-și labele alea mari peste urechi. Capul meu.

Vreau să fac un comentariu isteț. Poate ceva de genul „Ochii mei!“ Dar nu merge, pentru că limba parcă îmi este legată în timp ce mă uit la Blake Riley gol, în toată splendoarea. Umerii îi sunt precum niște munți musculoși, iar pectoralii – precum niște dune perfect sculptate. Vreau să îi explorez cu limba.

De fapt, sunt destul de sigură că am făcut asta o dată.

– Trebuie să-ți folosesc baia, iubito. Vrei să nu mai stai cu gura căscată și să mă lași să trec?

Remarca asta mă trezește la realitate.

– Ai auzit vreodată de haine?

– Ai mai văzut totul înainte.

Își pune o mână pe umărul meu și mă împinge laoparte. Sincer, iubito, știu că îți place priveliștea, dar trebuie să îmi golesc vezica.

Nu mai dețin controlul asupra ochilor mei, pentru că privirea mea îi urmează mâna în jos, unde o pune în jurul gigantului…

Îh!

Mă duc repede în dormitor, îmi iau halatul de baie din cui și îl îmbrac, legându-l în grabă. Cu un nod dublu. Ca să fiu sigură.

– De ce erai în patul meu? mormăi eu la ușa băii.

– Canapeaua era prea mică, strigă el înapoi.

– Asta nu îți dă voie să sari în pat cu mine!

– Ai zis că este în regulă când am venit și am întrebat dacă pot să mă cuibăresc lângă tine, protestează el. Și m-ai îmbrățișat destul de strâns, J! De parcă aș fi dormit cu o caracatiță.

Uh. Trădată de conștiința mea.

Luându-mi peria, încep să-mi aranjez părul. Trebuie să-l usuc, să-l aranjez, să mă machiez, să mă îmbrac, să mă întâlnesc cu cei care livrează mâncarea, să mă ocup de tort. Și o sută de alte lucruri.

Iau uscătorul de păr, în timp ce un corp mare, cald se strecoară în spatele meu.

– Știi, se aude o voce încet, în timp ce o mână caldă îmi strânge umărul. Este timp să hrănești pisicuța înainte de a ne îmbrăca pentru ziua cea mare.

Este atât de aproape, că părți din mine tresar chiar dacă sunt furioasă.

– Blake, spun eu, aproape șoptit.

– Da, respiră el lângă urechea mea.

– Nu am o pisică.

El scoate un pufnet sexy, plimbându-și degetul pe mâna mea. Și abia apoi înțeleg că hrănitul pisicuței înseamnă…

– Nu hrănim pisicuța, nu ascundem salamul și nimic altceva cum ți-ar putea trece prin cap să-i spui. Nu facem asta. Nu se va repeta nimic weekendul acesta.

El îmi ridică părul ud și își pune o palmă la ceafa mea, degetele lui lungi masându-mi scalpul. Simt fiori în tot corpul.

– Niciodată să nu spui niciodată, J-Babe.

Este un lucru bun că stau cu spatele la el, pentru că nu îmi pot controla fiorul de dorință în timp ce degetele i se plimbă pe pielea mea.

– Nu trebuie să te duci să te întâlnești cu *partenera* ta? îl întreb eu ca pentru a ne reaminti amândurora.

– Mă duc să o iau chiar înainte de nuntă. M-am gândit să te ajut mai întâi cu comisioanele.

– Serios?

Asta îmi atrage atenția. Mă întorc, pentru că trebuie să văd dacă glumește. Am nevoie de tot ajutorul pe care l-aș putea obține.

– Sigur. Am închiriat o mașină și nu mai sunt atât de beat încât să nu o pot conduce. Trebuie să trecem pe la barul unde am lăsat-o aseară. Probabil ai de rezolvat chestii de ultim moment, corect?

Doar un milion. Mintea mea trece în viteză prin listă.

– Baloane, spun repede. Am comandat patru duzini pentru ora 23.00, ca să stea umflate toată seara. Tot ce trebuie să facă Blake este să le bage în mașina lui și să plece.

Nu ar putea să o dea în bară nici dacă ar încerca. Și bunica Canning trebuie luată de la aeroport.

– Vezi? spune el cu un rânjet mare pe față. Ai nevoie de mine să te ajut azi.

– Ai dreptate, am nevoie de ajutorul tău. Mă doare să recunosc asta. Dar chiar am nevoie de ajutorul lui. Dar... o să o lași singură pe partenera ta timp de câteva ore? Nu se va supăra?

– Deloc, spune el în stil mare. E posibil chiar să se bucure.

Mă abțin să fac vreun comentariu.

– De ce nu vezi ce am prin frigider cât timp îmi usuc părul, iar apoi te duc la mașina ta?

– Așa mai vii de-acasă! Se duce în grabă către bucătărie, iar mușchii i se încordează pe minunatele…

– Blake?

– J-Babe?

– Pune niște haine pe tine!

– Dacă insiști, zice el oftând.

3. TOTUL ESTE MINUNAT

JESS

Slujba religioasă și petrecerea au loc pe proprietatea superbă a superbei case a prietenilor părinților mei. Inițial, voiam să închiriem o sală de petreceri, dar mama a luat prânzul cu familia Todd cu câteva luni în urmă, și, când a spus că Jamie urmează să se căsătorească, cuplul a zis că le putem folosi casa.

Și au refuzat să ne ia bani. Aparent, domnul Todd este un împătimit al hocheiului. Chiar a încercat să ne dea bani pentru privilegiul de a-i găzdui pe Ryan Wesley și pe mai mult de jumătate dintre coechipierii lui.

Partea bună a faptului că facem asta la o reședință privată este că putem fi discreți. Un eveniment public ar fi ajuns, cu siguranță, în presă, care i-a hărțuit pe Wes și pe Jamie încă de când relația lor a devenit publică. În acest fel, cei doi chiar pot avea un pic de intimitate în timp ce își declară dragostea veșnică unul pentru celălalt.

În ceea ce mă privește, am fost foarte aproape de o cădere nervoasă toată dimineața. Am hotărât să devin organizator de evenimente pentru că am vrut să fac ceva artistic. Dar nu a funcționat așa. Sunt, mai degrabă, un fel de sergent de instrucție. Nu este distractiv. Și e al naibii de epuizant.

Îi spun toate astea lui Dyson în timp ce stăm sub cortul imens amenajat pe proprietatea familiei Todd. Împăturim șervețelele crem la una dintre mese, în timp ce diferiți oameni se perindă prin jur, târâind scaune, flori și aranjamente.

– Nu știu, cugetă el. Mă distrez.

– Ești aici de o oră, împăturind șervețele în formă de lebădă. Eu sunt aici de când s-a crăpat de ziuă, având grijă de un milion de detalii. Crede-mă, nu este distractiv.

– Ei bine, spune Dyson ridicând din umeri, dacă te ajută, ai făcut o treabă fantastică, draga mea. Nu glumesc. Arată cu mâna în jur în interiorul cortului. Totul arată minunat.

Asta *chiar* ajută. Mă cuprinde ușurarea în timp ce mă uit în jur. Ornamentele pentru masă au ieșit frumos. Și la fel și aranjamentele florale. Presupun că cele 32 de ore pe care le-am petrecut cu florarul au meritat.

– Mulțumesc! spun recunoscătoare, întinzându-mă după un alt șervețel. Și îți mulțumesc încă o dată că ai venit devreme. Nu știi cât de mult apreciez asta.

– Nici o problemă. Partenerul meu rânjește. Chiar dacă m-ai invitat pentru a face pe cineva gelos.

– Nu este adevărat, spun eu uimită. Ți-am spus, am nevoie de un amortizor.

– Amortizor sau motiv de gelozie este același lucru. Abia aștept să văd despre cine este vorba. Nu-mi spune, în regulă? Vreau să ghicesc, zice în timp ce își îndepărtează o scamă de pe cravată. Hei, ce părere ai despre culoarea asta? Am avut de ales între asta și roz pal. Am ales bine?

Dyson saltă capătul cravatei sale în dungi, mov cu argintiu, care se potrivește perfect cu clopoțelul de pe reverul său. Are un costum de un gri-deschis, pe care m-am bucurat să-l văd. Chiar eram îngrijorată că ar putea veni îmbrăcat în culori pastelate sau ceva de genul acesta.

– Cu siguranță a fost alegerea cea mai înțeleaptă, îl asigur.

– Știu, nu? Oricât de mult îmi place rozul pal, nu s-ar fi potrivit deloc cu rochia ta, spune el în timp ce face un semn spre rochia mea mov, apoi se încruntă. Dar tot cred că am fi putut face o impresie mai bună dacă ne-am fi vorbit să purtăm amândoi roz pal.

– Vrei să-i spui pur și simplu roz? Este roz. Și hai să fim serioși, Dyse, arăți îngrozitor în roz. Nu îți pune în valoare trăsăturile.

Înainte ca el să mă poată contrazice, o voce istovită se aude de la intrarea în cort.

– Jess! Mama întreabă de bunica. Sora mea Tammy se grăbește spre masa noastră. Cine o ia de la aeroport?

– Cavalerul de onoare, răspund eu. Mi-a trimis mesaj acum zece minute să-mi spună că zborul ei are o mică întârziere. Dar trebuie să aterizeze.

– OK, în regulă, spune Tammy și pare ușurată. Mama începea să se îngrijoreze. Hei, Dyson, când ai venit?

– Nu cu mult timp în urmă, spune el distras în timp ce se uită la Tammy. Ești bine, draga mea? Arăți obosită.

– Am născut acum paisprezece săptămâni. Bineînțeles că sunt obosită.

Din cine știe ce motiv, acest lucru nu îl potolește pe Dyson. Își pune șervețelul pe masă și se ridică. Tammy face îngrijorată un pas în spate.

– Ești palidă. Îi ia ambele mâini în mâinile lui, fără să îi ceară permisiunea. Mâinile îți sunt reci ca gheața. Unghiile – ușor casante. Draga mea, ai grijă de tine? Este posibil să fii un pic anemică. Ai suficient fier în dietă?

– Ce dietă? oftează Tammy. Cu Ty care mișună peste tot și Lilac care se zvârcolește din cauza colicilor toată noaptea, abia am timp să respir, darămite să mănânc.

Sar și eu în picioare. Știam că Tammy este extenuată, dar sora mea bravează mereu precum un supererou. Mereu ne spune că se descurcă.

– De ce nu ai spus nimănui? o întreb îngrijorată. Știi că am veni imediat la tine pentru a te ajuta.

Tammy își retrage încet mâinile din mâinile lui Dyson.

– Este în regulă, insistă ea. Am doi copii – bineînțeles că viața va fi epuizantă, spune ea și se uită la Dyson. Dar voi face o programare la medic și niște analize, dacă asta te face să te simți mai bine.

– Nu este vorba despre a mă face *pe mine* să mă simt mai bine, draga mea, spune el cu o voce blândă în timp ce își dă ochii peste cap. Este vorba despre a ști că ești sănătoasă și puternică pentru tine și copiii tăi.

– Voi face o programare, mormăie ea, și în ochi i se vede o urmă de vină în timp ce pleacă, tivul rochiei ei de un galben-deschis unduindu-i-se în jurul genunchilor.

– Nu îmi vine să cred că tocmai ai convins-o să se ducă la medic, spun uitându-mă la Dyson. Tammy nu recunoaște niciodată că este ceva în neregulă.

– Sunt asistent medical. Asta îmi oferă puteri magice.

Ridicând din sprâncene, se așază din nou pe scaun și revine la crearea de lebede.

Ezit înainte de a mă așeza. Am amânat conversația asta de ceva vreme, dar acum pare momentul ideal. Este și unul dintre motivele pentru care l-am rugat pe Dyson să mă însoțească la nuntă, în loc să-l rog pe unul dintre ceilalți prieteni ai mei.

– Am o întrebare, încep ușor.

– Și eu am răspunsuri, spune el râzând. Multe. De exemplu, răspunsul la întrebarea „Trebuia să purtăm roz pal?“ este evident – „La naiba, da“.

– O întrebare mult mai importantă, recunosc eu, încercând să zâmbesc. Și trebuie să-mi promiți că vei fi 100% sincer cu mine, OK?

– În regulă. Spune-mi, mă îndeamnă el, în timp ce umorul din ochii lui se transformă în sinceritate.

– Crezi... Trag aer în piept. Că aș fi o asistentă medicală bună?

Urmează o secundă de liniște, și asta este tot ce îmi trebuie pentru a da înapoi. Speriată. Ca și cum aș fi într-un caiac ce s-a apropiat prea mult de cascadă.

– Las-o baltă! bălmăjesc eu, plecându-mi capul în timp ce încep repede să reîmpăturesc șervețelele. Nu răspunde la asta! A fost o întrebare prostească. Nici nu știu de ce m-am gândit că…

Simt o mână fermă peste mâna mea, oprindu-mi mișcările nervoase.

– Oh, taci, draga mea! Doar m-ai luat prin surprindere. Cred că ai fi o asistentă medicală minunată.

– Serios? întreb eu în timp că mă uit la el și îmi mușc buzele.

– Absolut. De ce? Te gândești să te înscrii la școala de asistente medicale?

– Am început să mă documentez după ce Jamie a fost în spital, în primăvara aceasta, recunosc eu după un alt moment de ezitare. Ți-am povestit despre asistenta care avea grijă de el, corect? Bertha? Ei bine, am băut o cafea cu ea la cantina spitalului de câteva ori când am fost în Toronto, și mi-a explicat cum este tot procesul.

– Uau! Deci nu este ceva ivit din senin. Chiar te gândești serios. Dyson îmi dă drumul la mână și se oprește din împăturit șervețele. Unde te-ai gândit să aplici? San Francisco?

– Caut peste tot, spun eu. Nici nu o să-ți vină să crezi cât sunt de scumpe acum cursurile pentru asistente medicale.

– Oh, te cred, pufnește el. Crezi că zâna împrumuturilor bancare pentru studii tocmai a apărut de nicăieri și mi-a plătit datoriile? Mai gândește-te, draga mea! Contul meu bancar mă urăște. Este greu să arăți atât de bine când ești atât de sărac.

Nu mă pot abține și izbucnesc în râs. El chiar este unul dintre cei mai bine îmbrăcați și cei mai la modă bărbați pe care îi cunosc. Dar habar nu aveam că încă este îngropat în datorii.

Și eu sunt, dar cel puțin nu datorez bani la stat. Părinții sunt cei care mi-au dat bani pentru taxa de școlarizare. Și cei care au plătit pentru costurile afacerii eșuate cu bijuterii. Și pentru cărțile de vizită pentru această nouă afacere de organizare de evenimente. Nu am nici un termen-limită pentru a le înapoia banii, dar, de fiecare dată când accept un nou împrumut de la ei, îmi mai știrbește un pic din independență.

Fără să mai spun despre stima de sine.

La naiba! Nici nu este de mirare că familia mea crede că sunt o ratată. *Chiar* sunt o ratată. Diploma mea în istoria artei ar fi trebuit să îmi aducă libertatea, dar s-a dovedit a fi o pedeapsă. Nu mi-a deschis nici o singură ușă, nu mi-a adus nici o oportunitate de a mă angaja. Pentru un post la un muzeu sau în cercetare este nevoie acum de mai mult decât de o amărâtă de diplomă de licență. Ai nevoie de master sau de doctorat, și nu îmi permit să mă întorc la școală pentru alți încă 100 de ani.

În afară de asta, în ultima vreme, m-am întrebat dacă locul meu chiar este în lumea creativă. Am încercat și am eșuat la atât de multe lucruri, dar să devin asistentă medicală… pare ceea ce trebuie. Când mă gândesc să fac asta, este ca și cum întreaga mea ființă… este acolo. Este prima dată când simt așa ceva.

– Te-ai gândit la vreo școală canadiană? mă întreabă Dyson.

– Nu, de ce?

– Sunt mai ieftine. Nu am știut asta când m-am înscris, dar am lucrat cu niște asistente care au învățat în Vancouver, pentru a economisi niște bani.

Îmi notez în minte să caut mai multe despre asta.

– Și, fii atentă, spune el morocănos, dacă chiar vorbești serios când spui că vrei să fii asistentă medicală, aș fi mai mult decât bucuros să îți spun tot ce știu. Părțile bune, părțile rele și părțile dezgustătoare.

Chicotesc.

– Serios, draga mea, treaba asta poate fi dezgustătoare uneori. Dar îți și oferă foarte multe satisfacții. Este cea mai bună decizie pe care am… Of, sfinte Dumnezeule, cine este tipul *ăla?* Și ce sunt *alea?*

Întorc privirea spre cealaltă parte a cortului și scot imediat un țipăt înfundat.

Oh, la naiba, nu!

4. SUNTEM NUMĂRUL UNU. SAU NUMĂRUL DOI

BLAKE

Dumnezeule! Asta o să fie o petrecere frumoasă. În timp ce car două buchete imense cu baloane pe gazon, sunt încântată de ceea ce văd. Niște mese lungi pentru bufet, care asigură un bun acces către haleală mai târziu. Și niște tipi în cămăși albe și veste negre aranjează ceea ce nu poate fi altceva decât un bar generos.

– Ia uite, îi spun bunicii Canning. Amenajează un ring de dans chiar pe gazon.

– Pun pariu că îți place să te zbengui, îmi spune ea cu un zâmbet ușor. Păstrez un dans pentru tine, ceva pasional.

– Minunat! Stai aici liniștită, bunico Canning! O conduc către un scaun frumos din răchită cu vederea spre pajiște. Trebuie să duc aceste minunății.

– Cum rămâne cu bagajul meu? mă întreabă ea. Cred că l-am lăsat în mașina ta, adaugă în timp ce își acoperă gura pentru a ascunde un mic râgâit.

– Mă ocup eu de el. Nu îți face griji!

– Mulțumesc, dragule! spunea ea în timp ce mă îndepărtez.

Tipele. Toate mă plac.

– BLAKE RILEY!

Un țipăt răzbate prin aer, ascuțit precum un lătrat de câine.

– Ce eeeeste, J-Babe? Ți-am adus baloanele și pe bunica ta. Ce mai trebuie să fac?

Merge prin iarbă, cu picioarele acelea lungi, cu părul-i frumos ce se unduiește pe umerii săi bronzați. Jessica Canning este întruchiparea senzualității în rochia aceea fără umeri și cu buzele perfect roz. Fața îi este un pic roșie, dintr-un motiv anume. Dar, hei, nimeni nu este perfect.

– Ce naiba sunt alea? întreabă ea și face un semn cu mâna în aer.

– Știi, spun în timp ce mă uit și eu în sus, acum, că ai spus, acel nor chiar seamănă cu o cămilă.

– Nu, alea!

Face semn către capul meu.

– Baloane, duh, zic eu și le admir. Albul pe care l-ai comandat s-a dovedit a fi, în realitate, foarte plictisitor. Ar fi trebuit să-l vezi. Doar… alb cu funde albe. Așa că le-am aranjat un pic. Este sportiv, știi? Nu sunt perfecte? Am adus 50 de baloane Mylar sub forma degetelor mari pe care le vezi la meciurile de hochei. Este nunta unor sportivi. Am văzut ciocolatele sub formă de puc pe care le-a luat și tematica de hochei a paginii de internet. Așa că astea se potrivesc de minune.

Sunt albastru puternic și pe ele scrie „SUNTEM #1“ pe deget.

– N-nu, nu faci asta, bolborosește ea. Să mă ia naiba, chiar nu!

– Ai grijă cum vorbești, Jessica! o ceartă Cindy Canning, venind spre locul unde eu și Jess ne uităm unul la celălalt. Ce s-a întâmplat, draga mea?

– Acelea nu sunt baloanele pe care le-am comandat, spunea ea ținându-și buzele roz, și îmi vine să o mușc ușor.

Dar simt că acum nu este momentul potrivit.

– Ei bine, cu siguranță sunt strălucitoare, spune Cindy. Sunt foarte bune, draga mea. Hai să nu ne stresăm atât! Cindy face un semn către soacra ei. Mulțumesc că ai luat-o pe Nana de la aeroport, Blake.

– Pentru puțin! Ne-am speriat puțin când cei de la compania aeriană nu îi puteau găsi bagajul, dar am liniștit-o. Mă pricep la asta. Nu-i așa, bunico Cann? strig eu peste umăr.

– Totul este bine, strigă bunica. Bună, Cindy! Lasă-mă să-ți văd rochia! Dantelă, draga mea? Este exact ceea ce ar purta mama mirelui, spune ea râzând zgomotos.

– Blake, este posibil ca soacra mea să fi băut? întreabă Cindy mirată.

– Ei bine, era destul de stresată. I-am cumpărat două beri cât timp i-a căutat bagajul tipul de la compania aeriană.

– Oh, Doamne, spune Cindy, ducându-se să o verifice pe bunica.

Așa, rămân singur cu Jess, și ea se uită la mine de parcă ar vrea să-mi smulgă hainele de pe mine. Sau să sfâșie ceva. Nu sunt sigur ce anume.

– Degetele acelea albastre trebuie să dispară, spune ea printre dinți, încet și amenințător. Unde sunt restul de baloane albe?

– Nu am avut nevoie de ele, spun eu ridicând din umeri, așa că i le-am dat unui puști care avea o petrecere aniversară. Doamne, copilul a fost încântat. A spus că va încerca chestia aia în care le ții și sari de pe acoperișul garajului.

– Ai dat baloanele mele? întreabă Jess șocată.

Oh, la naiba! Treaba este că Jess pe care am cunoscut-o în Toronto în această primăvară avea un râs poznaș și o sclipire în ochi. M-am gândit că avea să creadă că baloanele acestea sunt amuzante. Sunt amuzante. Dar biata fată nu poate aprecia o glumă acum, și aici am greșit. Trebuia să fi știut să nu mă amestec în planificarea schemei de culori făcută de o tipă. Probabil surorile mele m-ar castra pentru mai puțin.

– Nu te enerva, Jessie! Mă voi duce înapoi la magazin.

– E nevoie să anunț cu 24 de ore înainte, șoptește ea, înroșindu-se și mai mult.

Încep să mă îngrijorez pentru ea. Se pare că nu sunt singurul, pentru că un tip cu părul perfect aranjat se precipită spre ea și îi face vânt cu mâinile pe lângă față.

– Respiră, draga mea! Respiră profund, ca la yoga! Dacă leșini, îți mototolești rochia, și nu se poate așa ceva.

– Nu există respirații îndeajuns de profunde, insistă Jess. Dacă ajung la închisoare pentru crimă, mă vei vizita?

– Da, draga mea, gângurește tipul, sărutând-o pe gât. Mai ales dacă uniforma este roz pal. Apoi tipul întinde o mână către mine, dar râde când își dă seama că nu pot da noroc cu el pentru că țin cam o sută de baloane.

– Sunt Blake Riley, spun eu.

– Dyson Hart.

– Dyson, precum aspiratorul?

– Corect, spune el uitându-se cu coada ochiului la mine. Vrei o demonstrație?

– Dyson, sare Jess. Ce am vorbit noi?

Tipul chicotește.

– Blake, acesta este Dyson. Iubitul meu.

Dyson chicotește din nou, iar ea îl prinde pe după umeri. El întinde mâna.

– Îmi pare bine de cunoștință!

– OK, oftează Jess, deci avem jumătate dintre baloanele de care avem nevoie. Va trebui să ne descurcăm cu ele.

– Cum rămâne cu drăgălășeniile astea albastre? întreb eu privindu-le cum strălucesc în soare.

– Pot fi puse… la toaleta portabilă, mormăie ea.

– În regulă. Dacă o va înveseli, sunt de acord. Atunci, chiar este păcat că pe unele dintre ele nu scrie „Suntem numărul doi".

Dyson râde pufnind și ridică o mână, iar eu încerc să bat palma cu el. Dar ne încurcăm în funda balonului, iar Jess trebuie să ne descurce. Face asta în timp ce continuă să bombăne despre cât sunt de dificil și că nu va mai organiza niciodată o nuntă cât timp va trăi.

Este clar că va trebui să o calmez cu ceva sex mai târziu. Atât de mult stres nu este bun pentru nimeni.

JESS

– Deci spune-mi despre Blake! îi cere Dyson, lingându-și buzele. De ce încercăm să îl facem gelos?

– Nu încercăm, sar eu. Tu ești doar amortizorul.

– Aha, spune el făcându-mi cu ochiul. L-aș lăsa pe Blake să mă amortizeze puțin.

Strâng din dinți, pentru că nevoia de a-mi vărsa nervii este puternică. Dar sunt salvată de dezastru de apariția fratelui meu, mirele.

– Uau, uită-te la toate astea! Jamie este atât de elegant în costum și cu cravată, încât trebuie să mă abțin să nu mă reped la el și să-l ciufulesc.

Pe fața lui bronzată este întipărit un zâmbet larg, și acum știu de ce am muncit atât de mult în ultimele săptămâni.

– Arăți uimitor, îi spun, simțind un nod în gât. Wes este un bărbat norocos. Sper că știe.

– Știe, spune Jamie zâmbind larg. Bună, Dyson! Ce mai faci?

Fratele meu îi întinde mâna lui Dyson.

Prietenul meu ezită pentru o clipă, cu o privire rănită în ochi. Apoi îl îmbrățișează puternic pe Jamie, care este uimit.

– Sunt atât de fericit pentru tine, spune el cu voce tremurândă.

Jamie îmi aruncă o privire confuză peste capul lui Dyson.

– Mulțumesc, prietene! Apreciez.

– Eu doar… începe Dyson trăgându-se înapoi cu un oftat…mă duc să-mi pudrez nasul, mormăie el, ducându-se spre clădirea principală.

– Este în regulă? mă întreabă Jamie, făcând semn peste umăr către prietenul meu cel nebun.

– Mă voi duce în câteva minute să văd ce face. Dar, între timp, ai nevoie de ceva? Invitații vor începe să sosească într-o oră. Wes este aici? S-a îmbrăcat? Chiar ar trebui să văd ce fac muzicienii.

Jamie își pune mâinile pe umerii mei și se uită direct în ochii mei.

– Calmează-te! Mă faci să mă simt încordat.

– Da?

– Ai făcut o treabă minunată aici, Jessie, spune el în timp ce îmi aruncă un nou zâmbet larg, de frate mai mic. Va fi o petrecere uimitoare. Ador meniul.

Avem grătar – carne și coaste, salată de porumb, două tipuri de salată cu varză drept garnitură.

– Și baloanele alea de lângă toalete sunt o nebunie.

– Tot ce vreau este să fii fericit, zic eu oftând.

– *Sunt* fericit. Nu te mai agita atâta și bea un pahar de vin sau de altceva, în regulă? Meriți. Mă mai strânge o dată de umăr, apoi pleacă pentru a o saluta pe bunica noastră, care a fost relocată într-un loc mai întunecos și căreia i s-a dat o ceașcă de cafea tare.

Corect. Trebuie să mă calmez. Asta voi face, imediat ce verific ce fac muzicienii pe care i-am angajat. Jamie are dreptate – sunt atât de stresată în legătură cu nunta, că abia mă recunosc. Știu că trebuie să mă relaxez, dar se pare că nu pot face asta. Este foarte important pentru mine ca familia mea să considere că am făcut o treabă la fel de bună cum ar fi putut face oricine altcineva.

Mă consideră copilul lor problemă. Dar acum știu, într-un final, ce trebuie să fac cu viața mea. Și, când le voi spune, după nuntă, tot își vor da ochii peste cap.

O oră și jumătate mai târziu, sunt tot vraiște, dar nu este numai din vina mea.

Vreo 200 de invitați, printre care și cei mai celebri sportivi din Liga Națională de Hochei, stau așezați în rând pe scaune de lemn, pe pajiște. Fratele meu mai mare tocmai i-a condus la locul lor pe bunica și pe ceilalți frați ai mei, pe scaunele din primul rând.

Eu stau în spate, sub cort, împreună cu mirii și cu părinții mei. Doi muzicieni, aflați în față, încep primele acorduri din

melodia de nuntă a lui Pachelbel, la un violoncel și o chitară electrică.

Este timpul. Dar există o singură problemă. Blake Riley – cavalerul de onoare al lui Wes – *lipsește*.

Este îngrozitor și, în același timp, deloc surprinzător. Între gânduri criminale, palmele îmi transpiră pe buchetul de margarete pe care îl strâng în mână. Dacă Blake chiar apare acum, o să azvârl cu buchetul în el. În mintea mea, gândurile se învârt fără încetare: „Unde este? Unde este? Unde este?“ și „De ce eu?“

Lângă mine, Jamie îi netezește reverele lui Wes, apoi prinde bărbia logodnicului său în mâini.

– Arăți nemaipomenit. Știi asta, da?

Wes îi zâmbește timid și apoi trage adânc aer în piept. Pare nervos, dragul de el. Lui Wes nu îi place atenția, cu excepția cazului în care are o crosă de hochei în mână.

– Voi fi bine, spune el, cu o voce gravă. Abia aștept să fiu căsătorit cu tine.

– Mâine vom fi în drum spre plajă, șoptește Jamie.

– Abia aștept și asta, mărturisește Wes.

– Copilașul nostru se căsătorește, zice mama mea oftând. Asta înseamnă că suntem, oficial, bătrâni?

– Dacă suntem, nu-mi spune, bâiguie tata.

Îmi întorc capul pentru a mia oară, căutându-l pe nemernicul care ar fi trebuit să mă conducă la altar. Și, slavă Domnului, silueta lui enormă este la 50 de metri depărtare, vorbind cu o doamnă de vârstă mijlocie, într-o rochie bej.

Îmi crește tensiunea. Nu *vede* că îl așteaptă 200 de oameni? Îmi vine să mă reped în susul pantei și să-l târăsc aici, dar îl văd că, în sfârșit, începe să vină spre mine.

Ușurarea este precum o briză peste fața mea. Își întinde brațul, și femeia îl acceptă. Apoi vin amândoi spre locul unde stau eu. Când sunt la câțiva pași depărtare, deschid gura, gata să mă iau de Blake. Dar Wes se uită peste umăr, face o față uimită și apoi spune ultimul lucru pe care m-aș fi așteptat să-l spună:

– Mamă!

Cu toții ne holbăm câteva secunde la nou-venită. Ea și Wes seamănă, cred. Păr castaniu și trăsături plăcute. Dar, în vreme ce Wes arată provocator, femeia aceasta pare a fi asamblată la un club de țară din materiale procurate dintr-un magazin sofisticat. Are o rochie dichisită și un șirag perfect de perle în jurul gâtului.

– Bună, Ryan, spune ea încet. Sper că nu te superi că am venit. Are ochii un pic sticloși în timp ce se uită la el. Arăți foarte șic, dragul meu.

El deschide gura și apoi o închide din nou. După aceea, o deschide iar.

– Unde l-ai lăsat pe tata?

– Este într-un weekend de golf în West Palm, spune ea ridicându-și bărbia, părând aproape sfidătoare – aproape.

– Ah, spune Wes, care se schimbă la față. Nu i-ai zis că vii, nu-i așa?

Ea clatină ușor din cap.

– În regulă, spune Wes trăgând ușor aer în piept. Acesta este Jamie… continuă el și pune o mână pe brațul fratelui meu. Și ei sunt Cindy, Richard și Jess.

– Ne bucurăm atât de mult că ați reușit să veniți! spune mama mea. Poate că ar trebui să schimbăm procesiunea un pic? Vrei să-l conduci pe fiul tău la altar?

Ambii Wesley clatină din cap în același timp.

– Vă rog să continuați, se bâlbâie doamna Wesley. Doar mă bucur că sunt aici.

Wes își drege vocea.

– Mamă, vorbim mai multe mai târziu. Trebuie să... începem înainte ca lui Jess, aici de față, să îi plesnească un vas de sânge.

– Haide să îți găsim un loc, Ang, spune Blake, oferindu-i brațul său.

Ea acceptă și se îndepărtează ușor, până când Blake arată spre un scaun liber din față și o conduce într-acolo.

Cu toții ne uităm uimiți după el.

– Uau! șoptește Jamie, în timp ce ea se așază.

Acesta este cam singurul cuvânt și din mintea mea. Tocmai mi-am petrecut ultimele trei luni chinuită de gândul că familia lui Wes nu va veni la nunta lui. Am pus-o pe mama să sune la soții Wesley, în Boston. Nu i-au răspuns și nici nu au sunat înapoi. Am scris personal o scrisoare, care a fost ignorată.

Iar Blake Riley tocmai apare defilând cu doamna Wesley și o așază pe scaun. Al naibii de incredibil!

– În regulă! spune Blake și ni se alătură. Haideți să îi căsătorim! Dă startul, J-Babe!

Are dreptate, bineînțeles. Muzicienii au cântat canonul lui Pachelbel mai mult timp decât a trăit Pachelbel. Îi fac cu mâna persoanei care va oficia căsătoria, iar ea pășește cu

grație dintr-o parte și se duce spre podium. Muzicienii trec progresiv spre piesa de Bach pe care am ales-o pentru procesiune, fiindcă fratele meu a insistat că marșul nupțial este numai pentru fete.

Apoi tatăl meu pune o mână pe umărul lui Jamie.

– Să ne aliniem, da?

Jamie încuviințează din cap, și cei doi ies din cort și ne așteaptă pe noi, restul.

Blake se întinde să-l prindă pe Wes de umăr.

– Sunt mândru să fiu alături de tine, amice. Hai să facem asta!

Wes îi aruncă o privire plină de recunoștință.

– Ești gata, dragul meu? întreabă mama prinzându-l pe Wes de mână și sărutându-l pe obraz.

El îi zâmbește înapoi, și amândoi se așază în spatele lui Jamie și al tatălui meu.

Muzica îmi dă fiori. Și, dintr-odată, nu sunt pregătită. Dumnezeule! Fratele meu mai mic se căsătorește, iar mama lui Wes a făcut alegerea corectă în ultimul moment. Muzica este foarte frumoasă, ochii îmi ard și gura îmi este uscată precum un deșert.

Devin sentimentală, și nunta nici nu a început.

– Inspiră adânc, Jessie, șoptește Blake. Totul este în regulă.

El are dreptate. Chiar este în regulă. Dar nu am timp să fiu de acord cu el.

Cu o strânsoare fermă, dar delicată, îmi prinde mâna și mă conduce spre partea din față a grupului. Nu este nimic în fața mea, cu excepția ierbii frumoase de pe culoar. Oaspeții se întorc și se uită spre noi.

Asta este. Am organizat asta timp de trei luni. Sper că mi-a ieșit. Poate că este momentul să-mi vină menstruația, pentru că sunt copleșită de emoții. Și încă atât de multe ar putea să meargă prost…

– Gata, și… șoptește Blake.

Pășesc în față alături de el. O dată. De două ori.

Chiar când oamenii se întorc să se uite, el mă prinde de fund.

Probabil intervenția divină mă ajută să nu țip. În schimb, fac o săritură ciudată care aproape că mă face să calc pe iarbă, dar mă redresez repede.

– Oh, Dumnezeule, șoptesc din colțul gurii. De ce mă torturezi?

– Arătai un pic emoționată. Trebuia să mă asigur că nu leșini. E mai bine acum?

Dacă aș fi avut un cuțit, ar fi fost mort acum.

Mergem spre altar împreună, și sper ca fotograful să numi imortalizeze zâmbetul sălbatic.

Ajungem la podium și, fix la timp, ne ocupăm locurile pe partea opusă celei în care este oficianta. Ne întoarcem la 450, exact așa cum am repetat, și mă uit cu o privire ucigătoare la Blake. El zâmbește candid la mine.

Când mă uit la mulțime, toți cei prezenți sunt cu ochii pe Jamie, Wes și părinții mei. Toți patru radiază de fericire. Părinții mei se duc la locurile lor; fratele meu sosește alături de mine câteva clipe mai târziu, și îl îmbrățișez, fără să fi repetat asta, pentru că nu mă pot abține.

– Dragii mei, începe oficianta. Ne-am adunat astăzi aici să celebrăm uniunea dintre acești doi tineri foarte speciali…

Îmi atrage atenția un suspin ce vine din primul rând. Oh, Doamne! Este Dyson. Scoate din buzunarul de la piept o batistă brodată și își suflă nasul. Tare.

Oficianta face o scurtă introducere și apoi o invită pe mama să citească poezia lui Emily Dickinson – *Viitorul este compus din momente de acum.*

Este frumos, dar poemul mă face să mă gândesc prea mult. Îmi amintește că trebuie să merg mai departe cu viitorul meu îndreptând prezentul.

Fratele meu Joe citește un poem de Walt Whitman, și apoi sora mea Tammy se ridică pentru a citi poemul ales de ea. Merge cu micuța Lilac înspre podium, și toată lumea se minunează la ele.

Zâmbind, Tammy citește un pic din decizia judecătorului care a anulat Propunerea 8 în California. „Căsătoria prin lege este o uniune a doi egali“ termină ea, și audiența o aplaudă.

Trag cu ochiul la mama lui Wes. Bate din palme din politețe. Nu îmi pot imagina ce îi trece prin minte în timp ce se uită la familia mea numeroasă, nebună, care aplaudă venirea fiului ei în clanul nostru. Înainte ca jurămintele să fie rostite, violoncelistul cântă un cântec irlandez, în timp ce micuțul meu nepot Ty merge clătinându-se către altar, ducând inelele. Când ajunge la jumătatea drumului, se împiedică și se oprește, uitându-se în jurul lui, ca și cum nu știe sigur ce să facă.

Jamie iese din rând, așezându-se în așa fel încât să fie în centrul culoarului, și apoi se apleacă.

– Aici, micuțule! spune el.

Fața rotundă a lui Ty se luminează, și copilul începe din nou să meargă spre unchiul lui Jamie, cu sacoul său micuț și cravata. Toată lumea se topește – și nu pentru că stă în soare. Jamie ia inelele de la Ty și apoi îl ridică în brațe, dându-i-l tatălui său, care stă în primul rând.

Când Jamie revine la locul său, cu fața spre Wes, oficianta îi roagă să se ia de mână. De unde stau eu, nu pot vedea foarte bine expresia fratelui meu. Dar îl pot vedea perfect pe Ryan Wesley. În mod normal, nu este un tip solemn sau serios. Dar acum, expresia lui este plină de uimire.

Oficianta anunță partea din ceremonie în care se fac jurămintele și apoi începe cu fratele meu.

– Eu, James, spune ea, te iau pe tine, Ryan, să-mi fii prieten și soț.

– Eu, James, repetă frumosul meu frate, te iau pe tine, Ryan, să-mi fii prieten și soț.

– Să fiu alături de tine în vremuri bune și în vremuri grele, în clipe de boală și de perfectă sănătate, spune, iar fratele meu repetă jurământul. În vremuri de bucurie și de supărări inevitabile, în vremuri de eșec și de succes, promit să te prețuiesc și să te respect, să te iubesc și să am grijă de tine, să te alin și să te încurajez și să fiu alături de tine pentru totdeauna.

Oh, Doamne! Ochii mă ustură ca naiba în timp ce ascult cum fratele meu repetă acele cuvinte minunate. Pentru că știu că se va ține de ele. Și Wes se uită spre Jamie ca și cum aude cuvinte de dragoste pentru prima dată în viața lui. Ca și cum ar face bine să nu respire pentru că ar putea rata ceva.

Și vreau și eu așa ceva. Vreau să se uite cineva la mine ca și cum tocmai ar fi câștigat la loterie. Și vreau să simt că și eu am câștigat la loterie – că pot spune „pentru totdeauna“ și să știu că iau decizia cea mai bună. Am mai fost îndrăgostită. Un pic. Dar niciodată așa. Când vine rândul lui Wes, își ridică bărbia, pregătindu-se.

Oficianta îi spune prima frază:

– Eu, Ryan, te iau pe tine, James, să-mi fii prieten și soț.

– Eu, Ryan, repetă el cu voce răgușită, te iau pe tine, James, să-mi fii prieten și soț.

– Să fiu alături de tine în vremuri bune și în vremuri grele.

– Să fiu alături de tine în vremuri bune… Își drege vocea și se înroșește. Și în vremuri grele.

– În clipe de boală și de sănătate…

Wes repetă încet fiecare frază, deși vocea lui devine din ce în ce mai răgușită.

– Promit să te prețuiesc și să te respect…

Are ochii umezi acum, și eu îmi strâng buchetul de flori un pic mai tare. „Haide, dragul meu!“ îl încurajez eu în tăcere. „Aproape ai terminat.“

Văd cum Jamie se apleacă un pic în față, strângându-l ușor pe Wes de mână.

– Să te iubesc și să am grijă de tine, spune el.

Apoi o lacrimă mare îi cade pe obrazul aspru.

Inima mi se sfărâmă în bucățele. Poate că nu mi-a plăcut să organizez această nuntă, dar clar îmi place să iau parte la ea acum.

– Și să fiu alături de tine pentru totdeauna, termină în cele din urmă Wes.

Scâncete zgomotoase se aud din rândul din față. Este Dyson, bineînțeles. Mă forțez să zâmbesc ca să nu plâng și eu. Deși văd cu coada ochiului că o mulțime de oameni au ochii înlăcrimați.

– Cu puterea care mi-a fost acordată de statul California, anunță oficianta cu un zâmbet, vă declar în mod oficial căsătoriți. Poți să îți săruți soțul acum.

Wes se întinde și îl cuprinde pe Jamie în cea mai strânsă îmbrățișare pe care am văzut-o vreodată, ca și cum avea nevoie să facă asta de ore bune. Fratele meu îl mângâie pe spate și își întoarce capul pentru a-l săruta, și toată lumea aplaudă.

Muzica pornește din nou. Dyson plânge zgomotos, și toată lumea îi aplaudă pe miri.

Doamnelor și domnilor, cariera mea de organizator de petreceri a ajuns la apogeu. Am contribuit la crearea magiei, și nu mai este nevoie să fac asta vreodată.

5. PERRR-FECT

BLAKE

Jess a organizat minunat această nuntă. Nu știu de ce se stresa atâta, pentru că totul este perrr-fect. Slujba, cina, recepția super. Totul.

Cred că nici măcar un invitat nu se simte aiurea. Lumea dansează, vorbește și savurează tortul de nuntă cu cinci etaje din care m-am forțat să mănânc o singură felie. Dacă nu ar fi fost mintea mea rațională, aș fi mâncat deja patru dintre cele cinci etaje.

Mănânc tone.

Acum, mă concentrez la băutură. Wesley și J-Bomb s-au aruncat la lucruri scumpe – chelnerii servesc pahare de șampanie Cristal și Dom Perignon, și pe gazon este o masă întreagă cu beri artizanale. Am ales șampania. Mereu mi-au plăcut nunțile. Tortul. Sticlele de Dommy P. Și, de vreme ce nu mă voi căsători vreodată, aș putea foarte bine să mă bucur de nunta asta.

– Hei! Ești unul dintre colegii lui Ryan? gângurește o voce de femeie.

Mă întorc și văd o roșcată atrăgătoare într-o rochie roz sexy.

O combinație complicată de culori, dar ea se descurcă.

– Sunt un mare fan, continuă ea.

– Serios? Fan de hochei?

Jamie îmi spune mereu că hocheiul nu este foarte popular în California.

– Ești *atât* de bine făcut!

Mă strânge de biceps peste sacou, ca și cum este la piață și încearcă să aleagă un pepene copt.

Îi tolerez gestul pentru că este mâna în care țin șampania, și probabil aș vărsa pe mine șampania Dommy P dacă aș face o mișcare bruscă. Dar intuiția îmi spune că ceva nu este în ordine. Este ceva în legătură cu ea care mă irită. Nu mă înțelegeți greșit, îmi plac mâinile unei tipe pe mine. Dar

scoate-mă la cină mai întâi. Și nici nu sunt 100% sigur că fanul meu cel mai mare știe măcar cum mă cheamă.

– Ce îți place cel mai mult la hochei? o întreb.

– Păi… totul, spune ea, uitându-se la mine cu ochi pofticioși.

– Și mie, recunosc eu. Ai văzut meciul dintre Miami și Seattle? O nebunie, corect?

– Un meci pe cinste, spune ea încuviințând din cap cu entuziasm, cu mâinile pe gulerul meu.

Ah, la naiba! Știam. Orașele alea nici măcar nu aveau echipe naționale de hochei. Îmi dispare imediat interesul față de această conversație. Nu mă înțelegeți greșit, nu am nici o problemă cu femeile care sunt interesate de jucătorii de hochei sau care vor sex. Dar nu suport oamenii prefăcuți.

Mă doare capul, și îmi frec tâmplele.

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă ea.

– … Înapoi în oraaaaaș!

Sunt salvat de la a răspunde de către pisica miorlăită de pe scenă. Cunoscut și drept Matt Eriksson încercând să cânte. Eriksson, una dintre stelele în devenire, este beat și urlă propria versiune a melodiei *The Boys Are Back in Town*. Mă uit imediat de-a lungul pajiștii după Jess, pentru că sunt aproape sigur că un jucător beat de hochei care cântă karaoke nu este ceea ce plănuise.

O văd în colțul ringului de dans strălucitor, într-o discuție aprinsă cu prietena mea Cindy. Jess nu pare să observe că Eriksson este cel care cântă cu trupa în locul cântărețului pe care ea l-a angajat după ce, foarte probabil, a supus la teste alți 5 000 de candidați.

Cu toate acestea, mulțimea îl observă pe Eriksson. Și îl place. Îl adoră. Zece dintre coechipierii mei sunt strânși la marginea scenei, cu cravatele desfăcute lejer, cu paharele și sticlele ridicate în aer în timp ce cântă împreună cu Eriksson, tare și fals.

– Voi, jucătorii de hochei, sunteți zgomotoși, remarcă roșcata cu un chicot. Tu… spune ea aproape în șoaptă... Vrei să plecăm de aici? Să mergem într-un loc mai retras?

Îi desprind încet de pe brațul meu unghiile aranjate.

– Îmi pare rău! Trebuie să îmi îndeplinesc îndatoririle de cavaler de onoare, spun eu și apoi o zbughesc înainte ca ea să poată obiecta.

Înțeleg – nunțile îi excită foarte tare pe oameni. Dar nu simt nici o conexiune cu tipa asta. M-a făcut să mă simt

precum o bucată de carne, și nu într-un sens bun. Asta nu-i mișto.

– La naiba, se aude o voce deprimată. O să-mi lipsească asta.

Îl bat pe spate pe colegul meu Forsberg în timp ce se strecoară pe lângă mine.

– Nu, nu e nimic care să-ți lipsească. Știi că există ceva numit poștă? Oamenii își pot scrie și chestii de-astea, și, poate mă înșel, dar cred că este posibil să trimiți chestii în alte țări. Știu, corect? Înfricoșător. Dar asta înseamnă că, atunci când ești în Florida, poți deschide cutia poștală și gata! Vei vedea toate rezervările și invitațiile la Bar Mițva și somațiile pe care intenționez să ți le trimit când te voi da în judecată pentru ăia 100 de dolari pe care mi-i datorezi…

– În regulă, în regulă, m-am prins, spune Forsberg râzând. Taci vreodată din gură, amice?

– Neah.

Își trece mâna prin părul neîngrijit și apoi dă pe gât jumătate din bere.

– Știu că nu este ultima oară când vă văd, dar… la naiba! Să fii dat la o altă echipă tot e ceva nasol.

– Da. Știu, amice. Și sper că nu mi se va întâmpla niciodată.

Dacă s-ar întâmpla, nu mi-aș face griji cu privire la acomodarea în noua echipă. Aruncă-mă în luptă, și mă voi descurca înainte ca ziua să se termine. Să mă adaptez la o nouă echipă ar fi și mai ușor. Hocheiul este hochei, corect?

Dar îmi place viața mea în Toronto. Apartamentul, coechipierii, familia mea. Nu sunt pregătit să îmi iau adio de la toate astea.

Nici Forsberg nu pare pregătit, sărmanul nenorocit. Umblă de colo-colo cu fața lungă de când managerul general i-a spus că va fi trimis în Florida. Este aproape un sacrilegiu. Forsberg este unul dintre acei jucători care este schimbat în fiecare sezon și s-a săturat de asta.

Va fi ciudat să nu îl mai am lângă mine sezonul acesta. Toronto l-a dat pe Will Forsberg, un veteran pe cinste, pentru Will O'Connor, o vedetă cu accese de furie. Norocul lui Will se poate schimba oricând. Cred că lucrurile se echilibrează.

Cu excepția faptului că O'Connor a jucat pentru trei echipe în doi ani. Grapevine spune că nu își poate ține gura închisă – și nici fermoarul pantalonilor. Aparent, cineva de

la conducere s-a gândit că este o idee bună să aducem un coşmar mediatic în oraşul nostru.

– Am o viaţă aici, şopteşte Forsberg.

La naiba! Aproape plânge. Nu mă descurc cu lacrimile. Cu atât mai puţin cu ale bărbaţilor.

Din fericire, Eriksson se împiedică, salvându-mă de la a fi nevoit să spun o serie de glume pentru a-l înveseli pe Forsberg.

– Ce părere ai? mă întreabă Eriksson, făcând un semn din cap către scenă. Am fost super acolo, nu-i aşa?

– Ar trebui să renunţi la locul de muncă obişnuit, prietene, spun eu încuviinţând din cap cu hotărâre. Adică, chiar acum.

– Şi Kara a spus mereu că nu le am cu cântatul, zice el încuviinţând din cap la rândul său. I-am spus că este nebună! Gemenele adoră cântecele mele.

Vai, nu! Le pomeneşte pe Kara şi pe fetele lui? Deja? Mă aşteptam ca discuţiile despre fosta nevastă şi despre gemene să apară abia după ce Eriksson avea să mai bea cel puţin încă cinci beri.

– O soţie bună te-ar fi încurajat să te înscrii la *American Idol*, spun eu solemn.

– Ştiu, corect? Bine că am scăpat!

Mă trăgea înapoi! Dar îşi freacă ochii cu palmele, şi acum sunt la mijloc între doi tipi care sunt pe cale să izbucnească în lacrimi.

„Fugi!“ strigă o voce în capul meu.

Sunt de acord să fiu alături de prietenii mei, dar aceasta este o petrecere, la naiba. Mă distrez şi sunt un pic ameţit. Prea ameţit pentru a mă gândi la vreun discurs motivaţional. Deja mi-am folosit discursul meu epic aseară şi apoi din nou la cina din seara asta.

– Scuzaţi-mă, spun eu, făcând un pas grăbit. Îmi face cu mâna J-Bomb.

Şi, la naiba, nu mint. Jamie îmi face semn cu mâna să mă duc la el. Ridic un pic ochii către cer – „Tu ai făcut asta?“ îl întreb pe Marele Om. Probabil. Sincronizarea nu poate fi o coincidenţă. Mă mişc greu către Jamie, care mă prinde iute de umăr şi mă îndeamnă şoptit să mă uit. Îi urmăresc privirea către locul de unde se poate lua desertul. Wesley este acolo cu mama lui. Nu, Wesley este acolo *îmbrăţişând-o* pe mama lui.

– Cum naiba ai făcut asta? se aude vocea uimită a lui Jamie.

– La ce te referi?

– Cum ai convins-o pe Angela Wesley să vină la nuntă? Mama şi sora mea au sunat-o luni în şir. La naiba, chiar şi eu am sunat-o! Privirea-i vinovată se îndreaptă spre noul lui soţ, ca şi cum ar fi speriat că Wes ar putea să ne audă tocmai din capătul celălalt al peluzei. Am sunat-o de trei ori, recunoaște el. L-am sunat și pe tatăl lui, la birou. Mi-au închis de fiecare dată.

– Și mie la fel. Începeam să mă simt complexat. Adică, nici măcar prietena mea din liceu, Katty, nu mi-a închis de atâtea ori și, amice, făcea asta des.

– Katie?

– Nu, Katty. Avea sâni uriași.

– Bineînțeles că avea, chicotește Jamie. Apoi face o pauză, vocea îngroșându-i-se. Și ai continuat să suni?

– În fiecare zi de când v-ați logodit. Mă încrunt în timp ce el face ochii mari. Știam că l-ar face fericit ca măcar unul din părinții lui să fie aici. Ce? Nu este normal?

– Hmm, nu. Nu este.

Următorul lucru pe care îl știu este că am fost acaparat într-o îmbrățișare ca de urs.

– Ești un prieten bun, Blake. Adică… cel mai bun.

M-am întors și l-am plesnit peste fund.

– Și tu la fel, J-Bomb.

Jamie se uită din nou la Wes şi la Ang. Și mă uit și eu și observ că ochii lui Wesley sclipesc un pic. Minunat. Mai mulţi bărbaţi plângăcioși.

– Cred că soțul meu trebuie salvat, spune Jamie sec. Dacă fotograful acela pe care l-a angajat Jess îl fotografiază plângând, îl va bate.

Apropo de Jess… unde este îngerul meu?

Jamie pleacă și i se alătură soțului său, iar eu mă uit prin mulțime până o găsesc pe Jess. Și ea o îmbrățișează pe mama ei. În seara asta, mamele sunt îmbrățișate foarte mult. Și acum, se îndepărtează, dar nu se întoarce la petrecere. Se grăbește către treptele ce duc spre grădini. Proprietatea asta este minunată. M-am dus acolo mai devreme, cu bunica Canning, și era o alee super din dale care șerpuia prin grădini. Și un iaz frumos cu crapi koi.

Dar este bizar că Jess dispare în mijlocul petrecerii. Oamenii abia au început să danseze, și tot trebuie să facem

chestia aici cu aruncatul suspensorului-buchet. (Cel puțin, eu sper că așa se va întâmpla. Deși, probabil cineva a respins și ideea asta).

Îmi pun paharul gol pe tava unui chelner care tocmai trece pe lângă mine, apoi mă duc înspre treptele din piatră, ajungând chiar la timp pentru a vedea o umbră de mov lângă alee.

Merg grăbit și mă strecor pe lângă un gard viu, spre alee. Am picioarele de două ori mai lungi decât Jess, așa că înaintez foarte repede. Ajung la iazul cu crapi koi chiar în clipa în care Jess se prăbușește pe banca din piatră din partea opusă.

Oh, și plânge de nu mai poate.

Doamne! Asta este o nenorocită de petrecere sau o ecranizare a cărții *The Notebook*.

– Pleacă, strigă atunci când mă vede.

Da, bine. Merg înainte și mă așez lângă ea.

– Am spus să pleci, mârâie ea.

Îmi ascund un zâmbet. *Asta* este ceea ce îmi place – o femeie căreia puțin îi pasă că sunt Blake Riley, hocheistul. O femeie care mai degrabă m-ar alunga decât să mă impresioneze. Este… revigorant.

Sunt surprins că nu sunt felinare aici care să lumineze aleea sau iazul, deși e întuneric. Suntem în umbră, așa că este greu să-i văd fața. Cu toate astea, nu prea am nevoie să i-o văd. Dacă plânge, cu siguranță nu are o expresie veselă și luminoasă.

– Ah, iubito, de ce plângi? întreb eu posac. Nu mai face asta!

– De ce nu? îmi ajunge la ureche un suspin înăbușit.

– Pentru că nu îmi place. Mă face să vreau să-l bat pe cel care te-a făcut să te simți așa.

– Nu poți să o bați pe mama, spune ea și râde ușor.

– Cindy ți-a făcut asta?

Sunt surprins. Mama lui Jess este cea mai drăguță femeie de pe planetă. Cred că nu am auzit-o niciodată spunând ceva urât.

– A zis că este mândră de mine, spune Jess cu un oftat lung.

– Ce *tupeu* pe ea! exclam eu.

Îngerul meu nici măcar nu schițează un zâmbet. Glumele mele nu o înveselesc? La naiba! Trebuie să fie vorba despre ceva foarte serios.

– Mi-a spus că am organizat cea mai frumoasă nuntă la care a participat vreodată, șoptește Jess.

– Încă o dată, nu văd care este problema.

– Nu înțelegi.

Clatină din cap cu putere, și o șuviță îi cade din părul prins sus, alunecându-i pe ochi.

I-o ascund pe după ureche, iar ea mă lasă să fac asta. Da, este o treabă serioasă dacă mă lasă să o ating așa. În ultima vreme, se enervează foarte tare chiar și dacă doar îi zâmbesc. Nu sunt sigur de ce. Adică, am făcut-o să se simtă superbine în primăvară. Amândoi știm asta.

– Asta nu se întâmplă des, continuă ea. Nu sunt genul de persoană care să primească foarte multe complimente de la familia mea – sunt cea care distruge totul. Nu sunt precum Tammy, care este superdeșteaptă și a refuzat un milion de burse. Sau ca Scott, care a vrut să fie polițist încă de când avea cinci ani. Sau ca Jamie, care s-a îndrăgostit de antrenorat din prima clipă în care a început să lucreze. Nici măcar nu pot să-ți spun câte joburi am avut și la care am dat-o în bară.

– Aici chiar nu ai dat-o în bară, spun eu și fac un semn cu mâna către petrecerea care este în plină desfășurare pe peluză.

– Nu, așa este.

Își mușcă buza.

Vreau să fiu eu cel care mușcă acea buză. Am făcut asta în martie. Și mi-a mușcat și ea mie buzele, printre altele.

Frate, o dată clar nu a fost de ajuns cu tipa asta. Nu am fost un călugăr în ultimele patru luni de când ne-am culcat împreună – este posibil să fi avut o întâlnire, două pe ici, pe colo –, dar asta nu înseamnă că nu m-am gândit la Jess.

De fapt, cred că mă gândesc la ea prea mult. Mai ales atunci când am mâna în jurul penisului. Probabil m-ar plesni peste față dacă aș recunoaște asta.

– Dar sunt pe cale să o dau în bară, spune ea.

– Ești pe cale să o dai în bară? o întreb eu încruntându-mă.

– Într-un fel. Adică… Mama stătea acolo și îmi spunea cât de mândră era, și eu nu mă puteam gândi decât la cum naiba o să le spun că eu…

Se oprește.

– Că tu ce?

– Că nu vreau să fiu organizator de evenimente, izbucnește ea.

Tresar. La naiba, de *asta* plângea?

– Scumpo, te obligă cineva cu arma la tâmplă să organizezi petreceri?

– Nu. În ochi i se vede exasperarea. Vezi, ți-am spus că nu vei înțelege. Va fi un alt eșec, în regulă? Am început iar o altă carieră și renunț din nou. Crede-mă, familia mea va avea multe de spus despre asta.

– Doar îți ia un pic de timp pentru a-ți da seama care este superputerea ta, spun eu ridicând din umeri. Atâta tot.

– Superputerea… Ce tot spui?

– Care este superputerea ta?

– Fac vinul să dispară, spune ea trăgându-și nasul. Și banii.

– Nu. Nu o subestima pe Jess a mea. O strâng de mână. Fiecare are ceva care îl face să fie cel mai bun.

– La tine e hocheiul? mă întreabă ea cu un suspin.

– Nu chiar. Sunt foarte mulți sportivi talentați. Avantajul meu este că am o toleranță crescută la durere.

Ascultă cu atenție acum, ațintindu-și asupra mea ochii aceia ai ei căprui.

– Dacă nu o să găsesc niciodată chestia mea aparte?

– O vei găsi. Trebuie doar să cauți în continuare.

– Este așa greu uneori.

Oftează, și, da, este un oftat de disperare, dar penisul meu nu face diferența între oftaturi. Uriașul doar își amintește sunetul. L-a auzit des în noaptea aceea în Toronto.

Jess Canning face multă gălăgie în pat. Sau, mai degrabă, pe scaun. Îmi place asta, pentru că și eu fac destul de mult zgomot.

– Organizarea nunții ăsteia a fost un coșmar, recunoaște ea. Am urât fiecare secundă. Am urât să fac liste, să dau telefoane și să hărțuiesc oamenii pentru a confirma. M-am spetit muncind, Blake. Și vrei să știi care este partea ironică? Datorită *ție*, întreaga treabă este un succes.

– Nuuu, spun eu și clipesc.

– Ba da, ripostează ea ferm.

Apoi oftează din nou. Chiar trebuie să înceteze să facă asta, pentru că penisul meu este un pic derutat.

– Am făcut aranjamentele pentru flori și mâncare și am întocmit lista de invitați, dar tu, spune ea un pic nervoasă, *tu* te-ai ocupat de cele mai importante lucruri. Tu ai găsit acele

fotografii cu Wes. Tu ai adus-o pe mama lui la slujbă. Mi-am dorit atât de mult ca nunta asta să fie despre ei *amândoi,* dar nu mi-a ieșit, pentru că familia lui Wes este atât de afurisit de dificilă. Dar pentru tine a fost ușor.

– Nu pot să îmi dau seama dacă ești supărată pe mine sau ești fericită că am făcut toate astea.

– Ambele!

Se întinde și începe să-și scoată agrafele din păr, lăsând să-i pice pe umeri buclele blonde.

Doamne, are iarăși lacrimi în ochi.

– Nu începe să plângi din nou, o avertizez eu.

– Dacă o fac, ce se întâmplă? mă întreabă ea scoțând un sunet care e undeva între suspin și râset.

– Va trebui să iau măsuri drastice.

– Cum ar fi? mă provoacă ea.

Mă uit la gura ei. Este dată cu un ruj roz. De obicei, prefer roșul – arată mai seducător când lasă o urmă roșie în jurul penisului meu. Dar nici rozul nu este rău. O face să pară dulce, și uneori dulcele este la fel de atâtător ca picantul.

La naiba! Oricât de mult îmi place dansul acesta al nostru, de tatonare, am amânat cam mult încercarea de a da lovitura de grație.

Așa că o sărut.

Cara DC

6. UN CAZ SERIOS DE DEFICIT DE ATENȚIE

JESS

Gura lui Blake este peste a mea. Cum naiba s-a întâmplat? Și de ce nu opresc asta?

În regulă, știu de ce. Pentru că este atât, atât de bine.

Având în vedere cât este de mare și că suferă serios de deficit de atenție, te-ai aștepta să nu sărute prea strălucit. Dar nu este așa. Blake sărută cu o tandrețe surprinzătoare. Are buzele calde și moi și mereu își ia timp să exploreze cu limba – îmi amintesc asta de la ultima noastră întâlnire.

Și este la fel de abilă precum mi-o amintesc.

El își duce o mână la ceafa mea și mă sărută mai profund. Trasează cu limba o linie ademenitoare pe buza mea de jos, și, când risc și deschid ochii, văd că ai lui sunt închiși. Pe fața lui superbă se vede concentrarea, și asta mă face să zâmbesc. Bineînțeles, în momentul în care deschid gura, limba lui mă invadează. Vârful limbii lui se atinge de vârful limbii mele, și asta îmi dă fiori pe șira spinării.

Simt un val de fierbințeală între picioare, atât de repede și de neașteptat, încât mă îndepărtez de el.

– Nimic din toate astea, șoptesc eu. Ți-am spus, nu se va repeta.

– Dar vreau să se repete, spune el deschizând ochii verzi care ard de dorință.

– Nu putem obține mereu ce vrem, amice.

– Ești atât de rea cu mine.

– Cineva trebuie să fie, spun eu în timp ce trag adânc aer în piept. Inima îmi bate atât de repede, și, la naiba, de ce nu mi-am pus chiloți? Încercam să evit să se vadă urma chiloților, dar, pe scara umilinței, sunt convinsă că o pată umedă este mai sus decât urma chiloților.

– Nu ai fost rea cu mine în Toronto…

Nu, nu fusesem. Și uite unde ajunsesem… legănându-mă pe penisul lui Blake în timp ce fratele meu mai că *murise* în

camera alăturată.

Blake este mai atent decât am crezut. Sau poate doar citește mințile oamenilor.

– Nu a fost vina ta că J-Bomb a făcut din nou febră în noaptea aceea. Nu ar fi contat dacă am fi stat acolo și ne-am fi uitat la televizor. Avea pneumonie. Situația nu s-ar fi schimbat cu nimic dacă ne-am fi păstrat hainele pe noi.

Partea rațională din mintea mea știe asta. De fapt, cred că *toată* mintea mea știe asta. Dar, dacă nu mă concentrez la vină, risc să încep să mă concentrez la alte lucruri… ca, de exemplu, cât de bine s-a simțit sub mine corpul musculos al lui Blake. Cât de plină m-am simțit când el era în mine.

Nu este genul meu. Dimpotrivă, este opusul genului meu. Este mare, impertinent și… atletic. Ce treabă am eu cu un sportiv? Vreau să fiu cu cineva care este profund și căruia să-i placă arta și cu care să pot vorbi serios, nu cu cineva care spune toate acele nonsensuri care ies din gura lui Blake Riley.

O aventură de o noapte, da, sigur, înțeleg. Dar nu are rost să mă întorc acolo când știu că nu am nici un viitor cu tipul ăsta.

Cu toate astea, Blake este foarte insistent.

– Ne-am simțit bine în seara aceea, iubito. Hai să ne simțim bine din nou!

– Nu, mulțumesc!

– Mereu ești atât de încăpățânată?

– Mereu ești atât de insistent?

– La naiba, da! spune el rânjind. Ce zici de asta? Nu trebuie să ne-o tragem în seara asta. Vreau doar încă un sărut.

– Ce zici de… nu? spun eu dându-mi ochii peste cap.

El face botic. Este un om în toată firea care face botic, și ar trebui să arate ridicol, dar privirea îmi este atrasă de buzele lui sexy și… of! Nu. Nu îl sărut din nou.

– Un sărut, insistă el.

„Un sărut", insistă diavolul din mine.

– Și apoi, ce se întâmplă? întreb eu suspicioasă.

– Și apoi, ne întoarcem la petrecere și poate dansezi cu mine de câteva ori. Sau nu. Adică, ratezi ceva fain dacă nu faci asta – știu să mă mișc, Jessie. Dar fără presiune.

„Mda. Fără presiune." Bărbatul ăsta este la fel de profund precum o băltoacă.

Mă uit din nou la gura lui.

De ce iau asta în calcul?

– Bine. Încă un sărut, spun eu cu voce reticentă. Dar doar ca să scap de tine.

Ha. Corect. Sunt atât de generoasă. Pentru că nu are nici o legătură cu faptul că buzele mele abia așteaptă.

Pe fața lui apare un zâmbet imens. Își freacă mâinile și apoi își pocnește încheieturile degetelor ca și cum s-ar pregăti pentru o lovitură, nu pentru un sărut.

Eu mijesc ochii.

– Nu am toată noaptea la dispoziție, amice. Vrei un sărut, vino și ia-l! Altfel… Cuvintele mi se opresc în gât când îngenunchează în fața mea. Ce faci? scâncesc eu.

Mâini mari, calde se strecoară pe sub rochia mea până la talie, apoi geme atât de tare, încât mă uit îngrijorată în spatele meu. Dar nu văd pe nimeni dintre cei aflați pe peluză, ceea ce înseamnă că nici ei nu ne pot vedea pe noi. Ceea ce înseamnă că nimeni în afară de Blake nu poate vedea că nu port nimic pe sub rochie.

– Fără chiloți? zice el cu voce răgușită. Serios? Am mers împreună spre altar și nu ai purtat chiloți? Încerci să mă omori?

Sunt mult prea uimită de prezența lui între picioarele mele pentru a-i putea răspunde.

Blake răsuflă cu dificultate. Fața lui este atât de aproape de mine, încât îi simt răsuflarea caldă pe clitoris. Tremur de dorință, apoi mă blestem pentru că simt asta.

– Ridică-te, perversule! mormăi eu, încercând să-mi las rochia în jos.

– Nu până nu îmi iau sărutul, spune el blocându-mi ambele mâini cu mâna lui.

În ochi îi apare o licărire perversă.

– Buzele mele sunt aici, nemernicule.

Zâmbetul de pe fața lui se lărgește din ce în ce mai mult.

– Ai spus un sărut, draga mea. Dar nu ai precizat *unde*.

Și apoi, gura aceea parșivă aterizează pe miezul meu plin de dorință și o limbă și mai perversă mă linge prelung.

„Oh, Dumnezeule!“

Un tremur de dorință îmi străbate corpul de la clitoris către sâni și către… ei bine, peste tot. Îi simt sărutul în fiecare părticică din corp, și este atât de bine, încât nu am puterea să-l îndepărtez. Fac opusul, de fapt – îl prind de ceafă și îl trag mai aproape în timp ce picioarele mele trădătoare se desfac și mai mult.

– Ei bine, asta este ceea ce vreau, bolboroseşte Blake în timp ce îmi sărută pielea sensibilă. Să te deschizi pentru mine, draga mea.

Îl urăsc.

Îi urăsc buzele calde şi limba umedă şi pricepută.

Îi urăsc degetele pe coapsa mea şi vârful degetului în timp ce urcă spre deschizătura mea.

Urăsc…

Nu, nu urăsc. Ador. Ador fiecare nenorocit de lucru pe care mi-l face. Fiecare atingere a limbii lui pe clitorisul meu. Fiecare geamăt răguşit pe care îl scoate în timp ce îşi pune buzele în jurul acelui boboc umflat şi îl suge. Dar nu este nici o eliberare. Nici un remediu pentru tensiunea care mi se strânge în vintre.

– Trebuie să termin, aproape plâng eu.

Râsul lui vibrează între picioarele mele, masculin şi răguşit – şi arogant ca naiba. Apoi îşi plimbă din nou limba peste mine, în timp ce degetele lui merg mai jos, se înmoaie în excitarea mea stânjenitor de evidentă şi apoi mă penetrează.

Doar de asta a fost nevoie pentru a elibera tensiunea. Tresar în timp ce sunt cutremurată de orgasm, cu pulsul bătând nebuneşte şi genunchii tremurându-mi. Îmi încleştez pumnii în părul lui Blake în timp ce îmi legăn şoldurile şi aştept ca valul de plăcere să se domolească uşor.

Când, într-un final, abia mă mai pot mişca, Blake îşi saltă capul şi se şterge la gură cu podul palmei.

– Ador să te sărut, spune el solemn.

Sunt mult prea satisfăcută şi incapabilă să gândesc pentru a-i răspunde, dar undeva dincolo de valul de plăcere care încă îmi înceţoşează mintea sunt destul de sigură că vreau să-i dau un pumn.

7. CA O STÂNCĂ

JESS

Oricât de nebunești au fost lucrurile care s-au întâmplat între mine și Blake acum câteva ore, nu există nici un moment de liniște.

Petrecerea începe să se stingă în jurul meu. Jamie și Wes deja au plecat – la miezul nopții, o limuzină i-a dus acasă la părinții noștri pentru a se putea odihni (sau pentru a avea un pic de timp singuri) înainte de a pleca în luna de miere. Între timp, eu încep curățenia. Deși livratorul de mâncare și firma la care am apelat vor face partea cea mai grea, sunt aranjamente care pot fi salvate și lucruri împrumutate care trebuie strânse și returnare. Sunt DJ cărora trebuie să li se dea bacșiș și taxiuri de chemat.

Sunt mult prea ocupată ca să mă gândesc la Blake sau să-l caut prin mulțime. Și sunt mult prea ocupată ca să mă gândesc la ce se va întâmpla mai târziu în patul meu...

– Jess, pot să vorbesc un pic cu tine?

Scaunul pe care îl strângeam se lovește de pământ, căci îl scap în graba de a mă întoarce spre mama.

– Mda, sigur.

Arăt vinovată? Mama este cea mai intuitivă femeie din lume. Își poate da seama că tocmai mi-a făcut sex oral cavalerul de onoare?

Dar ea doar zâmbește și îmi oferă unul dintre biscuiții cu lămâie de pe farfuria pe care a tot plimbat-o de colo-colo.

– Vreau să te rog ceva. Ai vrea să-i duci pe fratele tău și pe Wes la aeroport la 5.00 dimineața? Am crezut că mă descurc, dar se va face ora 2.00 până plecăm de aici, și bunica ta se așteaptă la un mic-dejun cald când se trezește la 6.30. Nu pot să mă descurc cu ea dacă sunt ca un zombi.

– Sigur, spun eu repede, aplecându-mă să iau din nou scaunul. Dumnezeule, sper că nu este o pată umedă pe rochia mea. O voi face.

– Apreciez foarte mult, zice mama în timp ce își pune o mână pe umărul meu. Ai fost precum o stâncă în toată povestea asta. Oricine te angajează să le organizezi ziua cea mare va face o adevărată afacere, indiferent de preț.

Chiar tresar când spune asta.

– Ce s-a întâmplat, draga mea? întreabă mama, mereu pe fază.

Poate este de la șampanie, dar adevărul îmi iese pe gură.

– Organizarea de nunți nu este chiar lucrul care mă caracterizează.

Răspunsul ei este rapid și este exact cel la care mă așteptam: se schimbă la față.

– Ascultă, spun eu repede, nu este din cauză că nu mă descurc sau că m-am plictisit. Dar există ceva mult mai important pe care ar trebui să-l fac. Ceva care are mai multă însemnătate decât să aleg cromatica unui eveniment.

Mama oftează, iar sunetul oftatului ei mă sfâșie, pentru că eu sunt copilul pentru care și-a păstrat oftaturile.

– Dar acum trei luni ne-ai spus că acesta este viitorul tău.

– Patru, o corectez eu, deși nu este în avantajul meu. Și aș fi continuat să fac asta. Nu sunt un organizator de petreceri nepriceput. Nu este mare lucru, mamă! Dar, când Jamie a fost bolnav, am înțeles într-un final. Mi-au trebuit câteva luni să mă gândesc la asta, dar mi-am dat seama în cele din urmă.

Mama ia un biscuit. Așa știu că am enervat-o cu adevărat. De obicei, evită făina albă și zahărul.

– Spune-mi, îmi zice ea mișcând din cap ca pentru a mă îndemna să continui.

– Trebuie să merg la școala de asistente. Știu că nu va fi ușor, dar chiar vreau să fac asta.

Mestecă. Înghite.

Mai ia un biscuit.

„Ups.“

În cele din urmă, pune tava jos și mă ia de mână.

– Școala de asistente este scumpă, draga mea. Și este greu. Dacă te duci, trebuie să termini.

– Voi termina, insist eu. Deja am depus cerere la patru școli.

– Patru înseamnă multe, spune ea făcând ochii mari.

– Sunt, uh, scumpe, așa cum ai spus și tu. Și este și competiție. Dar pot face asta. Am luat un nouă la chimie

organică. Se ține cont de asta. Sunt îndeajuns de deșteaptă pentru a intra.

– Nu m-am îndoit niciodată de asta, îmi spune ea în timp ce mă mângâie pe mână. Poți reuși orice încerci să faci. Efortul a fost problema ta. Renunți când devine greu.

Am nevoie de toată stăpânirea de sine să nu ripostez. Nu este chiar adevărat, dar așa mă vede familia mea.

– Vreau să fiu asistentă, mamă. Precum asistenta Bertha.

Bertha a avut grijă de Jamie când a fost internat cu pneumonie în spitalul din Toronto. Eu și mama am adorat-o.

– Mereu ți-am spus că trebuie să fac ceva artistic, dar m-am înșelat. Sunt multe moduri în care poți aduce frumusețe în lume. Vreau să ajut oamenii care sunt speriați și bolnavi. Este cel mai important lucru pe care l-aș putea face cu viața mea.

Expresia de pe fața ei îmi spune că începe să înțeleagă. Se uită la mine așa cum se uită la sora mea Tammy. Ca și cum poate aș merita efortul.

– Cât costă școala de asistente? mă întreabă ea încet.

– Ei bine… spun eu dregându-mi vocea. UC San Francisco este, din păcate, cea mai scumpă. Este 55 000 primul an.

– 55… bâiguie mama înecându-se. Draga mea. Nu avem banii aceștia.

Mă simt mai mică auzind asta. Adică, este o sumă enormă. Nimeni din familia mea nu conduce o mașină care să coste atât. Dar trebuie să mă întreb dacă reacția ei ar fi fost mai puțin vehementă dacă vreunul dintre ceilalți copii ai ei ar fi avut aceeași nevoie.

– Este… eu… Primesc lovituri în orgoliu din toate părțile în seara asta. Voi găsi o modalitate.

Sună ca o toană când spun asta, dar chiar vorbesc serios. Chiar dacă părinții mei nu mă vor ajuta, trebuie să existe o modalitate de a face asta.

– Trebuie să fie și alte programe, spune mama, revenindu-și din șoc. Mai ieftine. Te voi ajuta să cauți.

– În regulă, spun eu încet. Dar m-am uitat. Programele de master sunt scumpe. Și, dacă voi face asta, vreau să o fac așa cum trebuie. Există împrumuturi.

Se uită lung la mine. Este fața mamei care crede că fiica ei nu va duce treaba până la capăt.

– Ne vom gândi la ceva.

– Nu, mă voi ocupa eu de asta, îi spun. Eu trebuie să o fac.

Nu pot continua să mă duc fuguța la mami să îmi dea bani pentru tot ce îmi trece prin cap. Nu de data asta. Cu puțin ajutor din partea lui Dyson, știu că pot face asta. Și singura modalitate de a-i arăta mamei că sunt serioasă este *să fiu* serioasă.

– Jess?

Ridic privirea și mă uit în ochii ultimei persoane serioase de pe fața pământului. Apoi tremur ușor, pentru că Blake Riley este *atât* de atrăgător în costum. Umerii lui lați sunt precum un pervaz pe care o față ar putea să-și sprijine capul. Și o buclă din părul lui dezordonat îi cade pe fruntea netedă.

Blake este atrăgător, în regulă, dar este complet nepotrivit pentru mine. Este un tip masiv și jucăuș. Și următorul an din viața mea nu va fi despre joacă – ci despre planuri și despre cum să le înfăptuiesc.

– Ești gata să te întorci în apartamentul tău? mă întreabă afișând un rânjet care nu este *deloc* inocent.

– Îți dau cheia, spun eu, luând o decizie. Poftim! Îmi iau poșeta de pe masă și caut înăuntru. Cheia casei este singură pe un inel de chei, așa că e nevoie de doar câteva secunde pentru a face ceea ce trebuie. I-o dau. Simte-te ca acasă! îi spun eu ferm. Eu voi mai întârzia.

Își înclină într-o parte capul.

– Ești sigură? Te pot ajuta cu ceva aici?

– Mulțumesc, dar totul este sub control.

– În regulă. Îți voi lăsa o lumină aprinsă, spune el învârtind cheia într-o mână. Noapte bună, Cindy! Minunată petrecere!

Mama se uită la el, apoi îl îmbrățișează și îi urează noapte bună.

Când se îndepărtează, nu mă uit înapoi. Mai târziu, voi insista să rămân acasă la părinții mei, pentru a-mi fi mai ușor să îi duc pe Jamie și pe Wes la aeroport dimineață. Blake va petrece noaptea în patul meu. Dar eu nu voi fi acolo.

8. IMPULSURILE VERBALE

BLAKE

Mă târăsc la vestiar după antrenament, complet revigorat. Am fost super astăzi. Toată lumea s-a mobilizat. Au patinat toți ca niște campioni. Până și antrenorul zâmbea la final, și tipul nu zâmbește niciodată.

Câștigăm cupa sezonul acesta. Ține-ți minte cuvintele mele! La naiba, puteam să fi făcut asta anul trecut dacă nu am fi fost împiedicați de numeroasele accidentări din timpul acelei prime serii eliminatorii. Nu am mai câștigat niciodată o cupă, și mă întreb dacă trofeul este așa de greu precum arată. Forsberg a câștigat unul când juca la Chicago, acum câteva sezoane. Spunea că ar cântări o tonă, dar cred că doar făcea mișto de mine. La dulapul de lângă mine, Wesley își dă jos tricoul transpirat și protecțiile și se prăbușește pe bancă, îmbrăcat doar în pantalonii de hochei. Pe piept i se vede un strat de transpirație, și își trece o mână prin părul ciufulit. Este mâna stângă, și izbucnesc în râs când îi văd inelarul.

– Amice, când ai făcut rost de ăla? îl întreb în timp ce îi prind mâna și îl ciupesc chiar sub articulația degetului, unde acum are *tatuată* o verighetă.

– Au! țipă el, îndepărtându-mi mâna. Încă doare, nenorocitule. L-am făcut azi-noapte.

– Ești prea grozav pentru a purta un inel adevărat?

– Nu, obosisem să o dau jos la antrenamente și nu o pot purta în timp ce mă antrenez, pentru că nu îmi place cum se simte cu mănușa pe mână.

– Proastă mișcare, amice, spune Eriksson din partea cealaltă.

Mă întorc pentru a mă uita la fața lui îngrozită.

– Ți-ai făcut o verighetă permanentă? Dumnezeule! Îți urez distracție plăcută în timp ce îi vei explica asta persoanei cu care vei ieși după divorț.

Îmi pică fața.

– Amice, îl avertizez.

Adică, chiar nu a fost nevoie de așa ceva. Înțeleg că Eriksson trece printr-o perioadă grea, dar Wesley și soțul lui sunt proaspăt căsătoriți. Nemernicul tocmai le-a blestemat căsnicia?

Dar Wesley nu este impresionat.

– Cuvântul acela nu există în vocabularul meu, spune el voios. Eu și Canning suntem meniți a fi împreună pentru totdeauna.

Își dă jos pantalonii și dispare în fundul gol în zona dușurilor.

– Nu a fost deloc frumos, spun eu în timp ce mă încrunt către Eriksson.

– Știu. Are decența să arate că îi pare rău, trecându-și o mână peste barba crescută. Nu s-a mai bărbierit de la nuntă? Că așa arată. La naiba! Mă duc să îmi cer scuze. Doar… Kara a intentat proces în această dimineață pentru a obține custodia exclusivă.

„La naiba!“

– La naiba, spun și cu voce tare.

– Înțeleg, în regulă? Programul nu îmi permite să fiu tată cu normă întreagă, dar să aibă custodie exclusivă? Am fi putut alege custodia comună. Fetele ar fi putut sta cu mine când…

Se oprește pentru a se gândi, și oi fi eu un pic mai lent, dar pot înțelege ce-i trece prin minte.

Când să stea cu el gemenele lui? Câteva nopți pe săptămână când nu are meciuri? Sau când echipa joacă acasă? Poate, dar asta ar însemna să le lase cu o bonă în nopțile în care este pe teren. În afara sezonului, atunci? Câteva săptămâni vara?

Urăsc să spun asta, dar viitoarea lui fostă soție are dreptate în ceea ce privește custodia exclusivă.

– Nu contează, spune el dintr-odată. Avocatul meu se va ocupa de asta. Trebuie să fac duș. Put.

Pleacă înainte de a-i putea răspunde. Frate, îmi pare rău pentru el. Nu poate fi ușor să ai de-a face cu un divorț la începutul sezonului. Încă este presezon, așa că poate își revine până în octombrie.

– Serios? Nimeni nu are curajul să spună lucrurilor pe nume? Ei bine, o voi face eu, se aude o voce din partea cealaltă a camerei. Fata este foarte tare. Adică, bună să te culci cu ea, la un cu totul alt nivel.

– Termină cu asta! șoptește altcineva.

– Te aude Lemming și te va pocni, îl avertizează căpitanul nostru Luko, referindu-se la celălalt coleg al nostru care trece printr-o despărțire acum. Fostele sunt teritoriu nepermis, începătorule.

Începătorul – Will O'Connor – doar oftează.

– Nu o să tac din gură din cauza nu știu cărui cod ierarhic al băieților. M-am culcat cu două foste ale coechipierilor mei în Nashville și uite – își mângâie obrazul neted – încă este întreg.

„Mda, atunci, de ce nu ești tot în Nashville?" îmi vine să strig. Dar îmi țin gura, pentru că deja am avut câteva divergențe cu nenorocitul ăsta, și toate s-au terminat cu mine aproape dându-i una. Eu, pacifistul! Nu pocnesc pe nimeni când nu sunt pe gheață. Nici măcar nu mă *gândesc* să fac asta.

Dar tipul ăsta… Tipul ăsta. O'Connor este tânăr, încrezut și o mare belea. Spune tâmpenii fără să gândească, și asta o să-l bage în bucluc într-o zi. La naiba, deja a făcut asta. Este unul dintre motivele pentru care este trimis de la o echipă la alta, și nu pentru că fostele lui echipe colecționează jucători.

– Ajută-mă, Riley, spune O'Connor când îmi prinde privirea. Fosta iubită a lui Lemming. Te-ai culca cu ea, corect?

– Nu, îmi place unde îmi este nasul – pe fața mea frumoasă.

Începătorul cu părul negru își dă ochii peste cap.

– Cum spui tu. Toți sunteți niște pămpălăi.

Trece pe lângă mine și se duce la dușuri.

Eu și Luko ne uităm unul la altul încruntați.

– Belea, murmură căpitanul nostru. Mai are mult de crescut. Fiți cu ochii pe el, în regulă?

La naiba! Știam că nu trebuia să fi acceptat insigna aceea de asistent de căpitan. Se pare că O, Căpitane, Căpitanul Meu îmi dă mie mereu sarcinile cele mai nasoale.

Mă duc spre dușuri, îl plesnesc peste fund pe Wesley când ajung în dreptul lui și îmi bag capul sub apa fierbinte. O'Connor este în partea cealaltă, în spațiul plin de aburi, săpunindu-și penisul și ignorând pe toată lumea. Presupun că este supărat pentru că nimeni nu are aceeași părere ca el despre fosta iubită a lui Lemming. Doamne, sper că nu va face nimic. Clare și coechipierul meu au fost împreună timp de doi ani înainte ca ea să-l părăsească. Lemming își va ieși

din minți dacă noul nostru coleg care se culcă cu tot ce mișcă își va pune mâinile murdare pe ea.

– Ce avem la cină în seara asta? îl întreb pe Wes.

Unul dintre avantajele faptului că sunt vecinul lui este că niciodată nu trebuie să mănânc singur. Nu trebuie decât să cobor cu liftul cinci etaje și am doi companioni care abia mă așteaptă la cină.

Ei bine, poate nu sunt *mereu* dornici să mă vadă. Uneori, sunt mai rezervați. Alteori, încearcă să mă dea afară, dar la modul distractiv. Wes și Jamie ar plânge râuri întregi dacă aș înceta să le mai fiu prieten.

– Ești pe cont propriu în seara asta, îmi spune. Eu și Canning avem planuri.

– Ador planurile, zic eu luminându-mă la față. Unde mergem?

Se clătește pe păr de șampon, apoi se uită în jur.

– Tu mergi acasă, spune el sec. Și noi o să ne jucăm de-a mutatul.

– Sună pervers.

– Mi-aș dori eu, chicotește el. Dimpotrivă, va fi o adevărată corvoadă. Ai încercat vreodată să cari cutii pe un hol din acela superîngust din căminele studențești?

– Cămin studențesc? întreb eu încruntat în timp ce mă săpunesc. Ce, sunteți prieteni cu un boboc sau ceva de genul ăsta?

– Ceva de genul. Jess începe școala de asistente săptămâna asta, deci…

– Jess? îl întrerup eu. Despre care Jess vorbim? Știu una singură.

Dar nu poate fi în *Toronto*. Aș fi simțit o tulburare a vibrațiilor. O tulburare atrăgătoare, neobrăzată și blondă.

– Cumnata mea favorită, pufnește Wesley. Tocmai a fost scoasă de pe lista de așteptare de către Școala de asistente din Toronto. Mare lucru! A primit telefonul acum patru zile. A trebuit să-și vândă mașina și să-și împacheteze lucrurile în câteva cutii, repede-repede. Este o școală mai bună decât facultatea unde trebuia să înceapă săptămâna viitoare.

– Oh. Asta este super, mă aud spunând.

Dar nu este chiar așa. După nuntă, Jess s-a izolat complet și m-a evitat.

Era clar că urma să ne-o tragem în iunie. Voia asta. Adică, își dorea mult asta. Am făcut-o să termine atât de tare, că nici nu s-a putut mișca, la naiba!

Și apoi, mi-a tras clapa. Mi-a dat cheia de la apartamentul ei și nu a mai venit acasă în noaptea aia. Nu am mai putut rămâne în dimineața următoare, pentru că aveam de prins un avion, și mama m-ar fi omorât dacă nu aș fi ajuns la timp acasă. Era ziua de naștere a surorii mele. Nimeni nu lipsește de la o aniversare în familie și supraviețuiește pentru a povesti.

I-am trimis un mesaj lui Jess din avion. Nu mi-a răspuns. I-am trimis mesaje toată vară. Nu mi-a răspuns, nici măcar când i-am trimis cea mai frumoasă poză cu penisul meu. Am experimentat cu lumina pentru a scoate în evidență atât lungimea, cât și grosimea, și ea nu s-a sinchisit să comenteze despre cât de bine arăta Șarpele Riley?

– În orice caz, spune Wesley închizând robinetul, o să luăm cina în noul cartier al lui Jess. Te-aș invita, dar nu știu sigur cât va dura mutatul și nu vreau să ne aștepți aiurea.

Aproape că spun că pot ajuta cu mutatul, dar îmi mușc limba. Este un lucru rar, dar, uneori, îmi pot controla impulsurile verbale.

Este evident că Jess nu vrea să-i fiu prin preajmă, altfel mi-ar fi spus chiar ea că se mută la Toronto.

Fluierând pentru sine, Wesley se șterge. Închid și eu apa. Dar mă mișc încet, încercând să procesez noile informații.

– Ai o soră în oraș, Wesley? întreabă O'Connor de sub prosopul pe care îl folosește pentru a-și usca părul. Este atrăgătoare? Îmi dai numărul ei?

– Atinge-te de Jessie și *mori,* spune el printre dinți. Mă auzi?

O'Connor chicotește, și mi se întoarce stomacul pe dos. Cumva, pumnii îmi sunt încleștați pe lângă corp. Eu și Jess nu suntem împreună și nici nu vom fi vreodată, dar tot îmi vine să-l pun la pământ pe începător numai pentru că a glumit cerând numărul ei.

Ciudat!

Probabil este timpul pentru cină.

9. O BUCĂ

JESS

Sunt panicată. Dar cine nu ar fi, corect?

Acum cinci zile mă mutam înapoi în casa părinților pentru a strânge bani și mă înscriam într-un program local pentru asistente medicale. Nu era ideal, dar eram hotărâtă să fac tot ce era nevoie.

Apoi am primit telefonul.

Faptul că era un apel din Toronto nu mi-a dat de gândit, pentru că acolo locuiesc Jamie și Wes. Am fost foarte aproape să răspund la telefon spunându-i lui Jamie după poreclă.

O forță binevoitoare din univers m-a făcut să răspund totuși ca o persoană normală. Și, câteva secunde mai târziu, am aflat ceva care mi-a schimbat viața.

– Este un loc pentru dumneavoastră aici, în Toronto.

Dintr-odată, nu mă mai duceam la singurul program local unde găsisem un loc liber, pe ultima sută de metri, ci la o facultate de top, într-un oraș nou. Într-o *țară* diferită.

Credeam că va fi mai ușoară tranziția spre toată povestea asta cu școala. Au trecut cinci ani de când am luat ultima oară notițe și am învățat pentru un test. Sincer, eram deja îngrozită. Și asta era înainte de a câștiga o bursă de probă, ceea ce înseamnă că trebuie să iau note mari. Dacă nu mă descurc, voi pierde finanțarea.

Așa că iată-mă în cămăruța asta dintr-un cămin studențesc, cu cele două paturi identice și două birouri. La 26 de ani, o iau de la capăt.

Îmi bag perna în fața de pernă și mă așez pe pat, în timp ce fratele meu aduce ultima cutie.

– Asta este tot? mă întreabă Jamie, zâmbind. Am crezut că vom sta aici ore întregi.

– Nu sunt așa multe. Nu venisem decât cu două valize pline de haine, o cutie cu cărți de referință, laptopul,

ursulețul de pluș și un cont bancar gol. Totuși, apreciez ajutorul, îi spun.

Susținerea morală este la fel de importantă precum un braț puternic azi, și nu îmi este teamă să recunosc.

– Colega ta de cameră este clar organizată, remarcă Jamie, trăgând cu ochiul la cărțile aliniate pe celălalt birou. Sunt cel puțin douăzeci de cărți medicale ce par importante. Ce înseamnă radiofarmacologie?

– Uh… Sunt străbătută de un fior prin tot corpul. Va trebui să revin cu răspunsul.

– Hai să luăm cina, zice chicotind. Vrei să vedem cum este restaurantul libanez pe care l-am văzut două străzi mai încolo?

– Locul acela este dezgustător, spune cineva din cadrul ușii.

Și eu, și Jamie ne întoarcem pentru a vedea o brunetă slabă care intră în cameră. Se duce la birou și mai trântește pe el patru cărți.

– Bună, spun eu încet. Eu sunt Jess Canning și acesta este fratele meu Jamie.

Ființa slabă se întoarce cu fața către mine, lentilele ochelarilor ei înguști strălucind în lumina fluorescentă.

– Violet Smith. E o plăcere să te cunosc!

Ceva din felul în care a spus „plăcere“ mă face să mă întreb dacă știe ce înseamnă cu adevărat plăcerea.

– Sunt studentă în primul an la școala de asistente, îi spun eu, în timp ce compar cele două birouri. Al meu are doar două vederi. Una este o fotografie a lui JJ Watt, despre care fratele meu insistă că este o blasfemie, căci nu am voie să țin cu cineva care nu este din echipa de hochei San Francisco, dar nu îmi pasă, pentru că este atrăgător. Pe cealaltă scrie „Rămâi calm și toarnă vinul“. Biroul ei arată ca o librărie cu cărți de medicină.

– Și eu sunt în primul an, spune ea ridicând din umeri. Să începem cu niște reguli de bază, da? Am nevoie de liniște între 18.00 seara și 6.00 dimineața. Fără muzică, fără discuții. Acelea sunt cele mai bune ore de studiu, și va trebui să învățăm la greu doar pentru a ne menține la suprafață în primul trimestru. Oh, și fără mâncare în cameră, pentru că au fost probleme cu furnicile în clădire.

Tocmai a spus *18.00* seara? Și, la ce buget am, batoanele de cereale mâncate la birou vor fi probabil principala mea masă.

– Ai ceva de adăugat? mă întreabă ea repede.

– Um… Mă uit la fratele meu pentru ajutor, dar el se uită fascinat la Violet. Îți voi spune, reușesc să zic eu în cele din urmă, copleșită de nevoia de a fugi. Jamie? Noi tocmai plecam?

– Corect. Mă salută, însă eu deja mă duc spre ușă. Jessie? Nu-ți uita cardul de acces. Nu vrei să intri pe fereastră, așa cum ai făcut în prima ta seară la State.

– Dumnezeule! spune Violet dezaprobator.

Iau cardul de acces de pe pat, unde îl lăsasem, și ies din cameră precum un pilot de lupte al cărui avion a luat foc.

O oră mai târziu, aproape mă calmasem. A ajutat votca ingurgitată.

Eu, Jamie și Wes tocmai am terminat de mâncat la Tonic, un restaurant rafinat care tocmai s-a deschis în cartierul lor. Nu mi-aș fi permis să mănânc acolo, dar Wes a insistat să plătească, în semn de bun venit la Toronto. Voiam să aruncăm o privire prin cartierul în care se află noua mea școală, dar nu am avut nimic împotrivă să schimbăm planurile când Wes a spus că avea chef de ceva mai drăguț. Și mâncarea a fost nemaipomenită. Acum, în timp ce merg și simt pe față briza lacului Ontario, aproape mă pot convinge că sunt într-o minivacanță într-un oraș frumos. Apoi mă uit pe stradă spre stația de autobuz și simt un nou junghi de teamă.

– Oh, Jessie! Wes mă cuprinde pe după umeri și mă îmbrățișează. Va fi în regulă. Probabil colega de cameră are și ea emoții pentru prima zi.

– Nu ai cunoscut-o, subliniez eu.

– A fost o apariție, este de acord fratele meu. Și ce? Chiar dacă ea câștigă un Premiu Nobel din a doua săptămână de școală... nu înseamnă că tu nu te vei descurca.

– Bineînțeles că se va descurca, pufnește Wes, dându-mi drumul din îmbrățișare. Este o Canning, și cei din familia Canning sunt deștepți. Sunt îndeajuns de deștepți să bea o bere cu mine acum și să se uite la prima seară de luni de fotbal din sezon. Joacă echipa ta din San Francisco.

Ezit. Plănuisem să revăd orarul pentru prima săptămână de școală și să memorez harta campusului. Dar apartamentul lor este la câțiva pași distanță, semestrul nici nu a început și joacă echipa cu care țin eu.

– În regulă, mă bag.

Câteva minute mai târziu, țin o bere în mână și mă gândesc unde să mă așez. Nu ar trebui să fie o alegere grea. Wes și Jamie au adjudecat fiecare câte un capăt al canapelei, stând pe o parte, cu picioarele atingându-li-se ușor. Toată atenția lor este spre ecran.

Ecran pe care nu-l văd de pe scaunul de bucătărie pe care sunt cocoțată acum.

– La naiba! urlă fratele meu, arătând cu berea către ecran. Jessie, îți vine să crezi?

Mă duc în spatele canapelei pentru a prinde reluarea loviturii pe care atacantul nostru nu ar fi trebuit să o facă. Nu era nimeni la primire, la naiba! Ar fi trebuit doar să dea mingea în afara terenului.

– Oh, Doamne! Ce aiurea!

Este un meci bun. Întreaga mea familie iubește fotbalul – este chestia noastră. Îi ciufulesc părul lui Jamie pentru a-l consola pentru faza aia nereușită.

– Stai jos, îmi spune fratele meu, făcând semn spre piesa de mobilier evidentă. Cea pe care am evitat-o de când le-am trecut pragul. Fotoliul de masaj este nemaipomenit, adaugă el.

Corect.

Mă apropii de fotoliu ca și cum m-aș apropia de un loc al crimei – curioasă, dar și stânjenită. Încă arată ca nou, cu tapițeria de piele crem și un șezut confortabil.

– S-a întâmplat ceva? mă întreabă Jamie.

Se uită la mine de parcă mi-am pierdut mințile.

– Absolut nimic!

Mă întorc și mă așez pe marginea fotoliului. De fapt, nu este tocmai corect să spun că m-am așezat. Îmi cocoț o bucă pe marginea pernei.

Dar oricum amintirea îmi revine. Eram nedormită în ziua aceea de martie și foarte stresată. Luasem un avion de noapte de la San Francisco la Toronto pentru a avea grijă de Jamie când fusese prima oară externat din spital. Când am ciocănit la ușa apartamentului, a răspuns Blake Riley.

Noi doi ne-am contrat imediat, certându-ne despre orice lucru mărunt – cine să-i ducă paharul cu apă lui Jamie, cine să-i dea de mâncare la prânz. Și, în tot acest timp, eram foarte conștientă de cât de bine arată și cât de mult spațiu ocupa în cameră corpul lui musculos. Mă distrăgea prea mult, și nu mi-a plăcut asta. I-am cerut să plece, dar el a refuzat, nemernicul.

După ce l-am băgat pe Jamie în pat ca să doarmă și să-și revină, lucrurile au devenit un pic ciudate.

M-am așezat pe canapea, cu lacrimi în ochi. Eram îngrijorată pentru Jamie și stresată din cauza a nenumărate chestii din viața mea. Sora mea Tammy tocmai născuse. Eu abia mă despărțisem de iubitul meu. Și îmi începusem noua carieră de câteva săptămâni și deja aveam îndoieli cu privire la organizarea de evenimente.

Obosită și vulnerabilă, stăteam acolo încercând să-mi ascund nefericirea, ștergându-mi pe ascuns lacrimile de mânecile tricoului.

Cu toate astea, lui Blake îi plăcea de mine. Și e precum un mare câine care bălește. Nu contează dacă abia te-a cunoscut, vrea să te lingă pe față și să se frece de piciorul tău. La trei secunde după ce am început să plâng, se agita în jurul meu, aducându-mi un pahar cu apă și ștergându-mi fața cu șervețele.

Când asta nu a funcționat, m-a luat pe sus de parcă nu cântăream mai mult decât o pernă și m-a pus în poala lui.

– Șșșttt, a spus. J-Bomb o să fie bine. Este puternic.

Am oftat și mi-am revenit. Dar noaptea pe care o pierdusem pentru a ajunge la Toronto și-a spus cuvântul și m-a făcut anormal de sentimentală. I-am spus lui Blake despre toate problemele mele. Cum m-am despărțit de Raven pentru că insista să ne mutăm împreună și eu nu ne vedeam niciodată făcând asta. Cum alegerile în ceea ce privea cariera mea erau mereu greșite.

– Ești un mare ghem de stres, Jessie, mi-a spus el. Dar știu eu remediul.

– Îl știi?

– Whisky.

De fapt, acceptând chiar și un singur pahar de whisky a fost o mare greșeală tactică.

Am băut și m-am uitat la un film cu Blake. Am devenit somnoroasă și chiar și mai sentimentală. Blake s-a dus să-l verifice pe Jamie și, când s-a întors, mi-a spus că fratele meu dormea ca un prunc.

– A fost un copilaș atât de drăguț, am zis eu sughițând cu paharul la gură. Nu voi avea niciodată copii, pentru că nu pot rămâne mai mult de zece secunde cu un bărbat.

Și lacrimile au început să îmi curgă iar.

– Șșșttt, a spus din nou Blake. Este momentul să aducem artileria grea.

– Poftim?

– Încearcă asta, m-a îndemnat, luându-mă pe sus.

Am ajuns, o clipă mai târziu, pe fotoliul de masaj. Era conceput pentru o singură persoană, dar lui Blake nu i-a păsat. S-a așezat ca de obicei, ținându-mă pe mine în poală.

– Începem, a spus el cu o voce mai sexy decât îmi doream eu să fie. S-a auzit un clic, și apoi fotoliul a început să vibreze. Despre asta vorbesc, a zis el tărăgănat.

Era… diferit. Am fost cuprinsă de un val de armonie. Mâini mari mi-au cuprins umerii și au început să mă maseze.

– Ahhh, am gemut eu.

– Știu, corect? Cred că am nevoie de unul din ăsta în toate camerele din apartamentul meu.

M-a sărutat pe cap, și nici măcar nu a părut ciudat. Ochii mei obosiți și amețiți din cauza băuturii s-au îndreptat spre televizor, unde filmul la care ne uitam ajunsese la o scenă în care eroul principal se săruta cu tânăra vedetă pe care încerca să o protejeze de mulțime. A pus-o pe pat și s-a urcat peste ea.

– Ah, a gemut Blake din spatele meu.

Și el se uita la film.

Atunci, mi-am dat seama că am simțit ceva tare sub mine.

Stând aici, șase luni mai târziu, amintirea mea despre seara aceea pare un pic discutabilă. Pentru că ceea ce se împingea în mine, tare și gros, era atât de ridicol de mare, încât părea aproape imposibil. Din acea clipă, nu m-am mai putut gândi la nimic altceva. De fapt, mi-am arcuit un pic spatele pentru a vedea dacă încă era acolo când m-am întors...

În timp ce închid ochii pentru a mă cufunda și mai mult în amintire, ușa apartamentului lui Jamie se deschide cu putere, lovind peretele cu o pocnitură.

– Wesmie! strigă Blake. La ce vă uitați?

Sar în picioare ca și cum fotoliul de masaj tocmai mă electrocutase. Blake se oprește, înghețând în cadrul ușii.

– J-Babe. Bine ai venit în Toronto!

– Mulțumesc, spun eu încet. O privire către fratele meu și soțul lui mă calmează un pic. Jocul a început din nou, așa că nu mi-au remarcat comportamentul ciudat. Și sunt atât de obișnuiți cu prezența lui Blake, încât pare că nici nu l-au observat.

Blake tropăie spre bucătărie pentru a pune pe masă pachetul cu cele șase beri pe care le-a adus. Ia una dintre beri, o deschide și apoi traversează din nou încăperea.

Eu încă stau în fața fotoliului precum o prostuță.

Mă împinge mai încolo. Apoi se așază pe fotoliu, se apleacă și îl pornește.

Vibrațiile fotoliului îmi trimit fiori prin tot corpul.

Blake se uită la mine cu o privire diabolică. Apoi se bate ușurel cu o palmă pe coapsa mare.

– Este loc chiar aici.

Câteva părți din minte tresar deodată, inclusiv gura mea necooperantă.

– Ah, îngaim în timp ce mă cuprinde panica.

Îmi duc sticla de bere la gură și o golesc.

Când mă uit din nou la el, mă urmărește cum îmi ling buzele, cu privirea-i plină de dorință ațintită asupra mea.

– Trebuie să plec, mă bâlbâi eu.

– Ah, dar abia am venit.

Un motiv în plus să plec.

Mă întorc către fratele meu.

– Am ore mâine de la 9.00. Chiar ar trebui să dorm bine în noaptea asta, știi, ca să fiu în formă în prima mea zi de școală. Ridic pumnul cu inima îndoită și spus: Uraaa, școala!

– O să te descurci de minune, Jessie, spune Jamie în timp ce se ridică și pune o mână pe după umerii mei. Haide, te conduc la stația de autobuz!

Blake este în picioare într-o secundă.

– Nu este nevoie. Te pot duce eu cu mașina.

„În nici un caz."

– În nici un caz. „La naiba, am spus asta cu voce tare?" Mă voi descurca cu transportul public, mă grăbesc eu să adaug când văd fața jignită a lui Blake și confuzia de pe chipul lui Jamie și al lui Wes. Nu vreau să te deranjez.

Privirea seducătoare pe care mi-o aruncă spune că îl pot deranja oriunde vreau, oricând, indiferent de loc. Din fericire, Jamie și Wes nu o văd, pentru că sunt prea ocupați să se uite la mine.

– M-aș simți mai bine dacă Blake te-ar duce înapoi la cămin, recunoaște Jamie. Încă nu te-ai obișnuit cu sistemul de transport de aici, și este târziu.

Blake vine spre mine și îl bate pe spate pe Jamie.

– Nu îți face griji, J-Bomb! Mă voi asigura că J-Babe ajunge acasă în siguranță. Chiar o voi conduce până la ușă.

Se luminează la față. Putem face un sistem ca între prieteni, să ne ținem de mână ca să nu ne pierdem.

Îmi înghit un țipăt.

– Nici să nu te gândești să mă ții de mână, mormăi eu. Dar, fie, dacă vorbești serios, hai să mergem!

– După dumneavoastră, milady, spune el făcând un gest grandios către ușă.

10. O VULPE, NU UN CÂINE

BLAKE

– Dumnezeule, doar te conduc acasă, câine bătrân. Nu te duc în spate pentru a te împușca.

Jess se uită la mine de pe scaunul pasagerului.

– Tocmai m-ai făcut bătrână?

Rânjind, pornesc motorul și dau cu spatele ca să ies din parcare.

– Deci este în regulă să îți spun câine, dar nu este mișto dacă spun că ești bătrână?

– Pentru că știu că nu sunt un câine, spune ea cu aroganță. Îmi face cu ochiul. Sunt o vulpe.

La naiba, da, este. A fost imposibil să-mi țin limba în gură când m-am dus la Wesmie acasă și am văzut-o pe Jess Canning stând acolo, îmbrăcată în blugii ei strâmți și tricoul cu talie joasă. Are un corp nemaipomenit.

– Dar crezi că ești bătrână? întreb eu repede.

– *Sunt* bătrână. Se întunecă din nou la față, și îmi doresc, într-un fel, să nu fi readus în discuție comentariul despre vârstă. Sunt un boboc de 26 de ani – mă simt antică.

– Oh, scumpo, nu ești antică. Îi arunc o privire foarte înceată și pătrunzătoare, asigurându-mă că mă uit un pic mai mult la sânii aceia delicioși, care, practic, ies din tricoul ei. Ești cel mai atrăgător boboc pe care îl cunosc.

În loc să-mi mulțumească, se uită pe fereastră. Îi pot vedea gura bosumflată și nervozitatea de pe față.

– Mașina asta consumă așa mult, șoptește ea. Chiar trebuie să conduci automobilul ăsta de macho?

Serios? La doi metri și peste 100 de kilograme, nu intru confortabil în multe mașini. Chiar și acest Hummer este puțintel cam strâmt pentru fizicul meu super.

– M-ai văzut? Ah, stai, m-ai văzut.

Îi fac cu ochiul, și se înroșește.

Mașina mea de macho iese din parcarea subterană, și conduc pe șoseaua principală. Recunosc, Hummerul este cu

treizeci de centimetri mai înalt decât toate celelalte mașini de pe șosea. Cu toate astea, îmi place. Mă face să mă simt formidabil.

Cu toate acestea, blonda atrăgătoare de lângă mine… mă face să mă simt ca și cum aș avea șaizeci de centimetri. Serios. Ea nu-i deloc bună pentru orgoliul meu.

– Ar fi trebuit să-mi spui că te muți în Toronto.

– A fost o chestie de ultim moment, răspunde ea fără a se uita la mine.

– Și? Durează o secundă să scrii un mesaj.

– De ce aș face asta?

– Pentru că suntem prieteni.

– Suntem?

– Vrei să spun, mai degrabă, foști iubiți? o întreb eu în timp ce rânjesc la ea. Sau poate aproape-din-nou-iubiți.

– În visele tale, îmi răspunde ea rânjind.

– La naiba, da! Clar în visele mele. În cele umede. Mă întind și îi acopăr genunchiul cu mâna. Ce-ar fi să facem acele vise să devină realitate?

– Tu renunți vreodată? mă întreabă Jess în timp ce îmi îndepărtează mâna.

– Joc hochei.

– Nu te-am întrebat ce sport practici!

– Cu toate astea, acesta este răspunsul. Renunț vreodată? Bineînțeles că nu. Sunt un jucător de hochei.

Pufnește deloc delicat, apoi sare când suportul pentru pahare începe să vibreze. Sau mai degrabă când telefonul meu îl face să vibreze.

– Uită-te tu pentru mine, vrei? întreb eu în timp ce schimb în mod miraculos banda fără să lovesc alte mașini.

Acest Hummer nu a fost conceput pentru străzile înguste din centrul orașului Toronto.

– Este un mesaj. De la… Brenna, spune Jess și continuă cu voce pițigăiată: „Blakey! Am nevoie de rețeta aceea pentru faimoasa sangria Riley".

Sora mea nu sună deloc așa, dar Jess nu îmi oferă ocazia să spun asta. Mormăie ceva printre dinți.

– Ce-a fost asta? întreb.

– Nimic.

Semaforul se face galben, și apăs frâna mai tare decât este necesar, în mare pentru că vreau să-mi întind mâna peste sânii lui Jess pentru a o proteja de o oprire atât de bruscă. O oprire bruscă intenționată, dar nu contează.

– Oh, Dumnezeule! Tocmai m-ai pipăit? ripostează ea șuierând.

– Bineînțeles.

– Blake.

– Ce s-a întâmplat, iubito? întreb eu uitându-mă la ea.

– Nu-mi spune iubito! zice ea cu furie în ochi.

– În regulă, J-Babe.

– Nu-mi spune nici așa! Își ridică ambele mâini în aer. Știi ceva? Trage pe dreapta după semaforul ăsta.

– La asta mă refer, spun eu în timp ce penisul meu dansează de fericire pe sub pantaloni.

– Nu pentru așa ceva, țipă ea. Noi… Trage adânc aer în piept. Se pare că face asta des când sunt în preajma ei. O las fără suflare. Trebuie să punem la punct câteva lucruri.

La naiba, nu îmi place cum sună asta. Dar tot fac ce îmi cere, trăgând pe dreapta în momentul în care văd un loc liber. Este o zonă de incendiu, așa că las motorul pornit în cazul în care trebuie să plecăm repede.

Jess începe să spună lucruri ridicole în momentul în care mașina se oprește.

– Uite care este treaba, Blake! Nu ieșim împreună. Nu facem din nou sex. Nu ne trimitem mesaje cu conotații sexuale și nu jucăm aceste jocuri ciudate. Nu suntem nimic, în regulă?

– Faci pe inabordabila? întreb eu sincer, pentru că sincer nu sunt sigur.

– Nu! Nu fac asta! Eu…

Telefonul îmi vibrează din nou.

– Nu uita ce voiai să spui, o întrerup eu, pentru că văd numele surorii mele pe ecran. Bethy, de data asta, amintindu-mi că urmează petrecerea de bun venit a copilului Brennei. Nu că aș fi uitat – sunt pe cale să devin unchi pentru prima dată și sunt absolut încântat de asta. Degetele mele sunt mult prea mari pentru ecranul telefonului, așa că durează un pic mai mult până răspund la mesaj. „Voi fi acolo cu surle și trâmbițe.“

– Ai terminat? mă întreabă Jess nerăbdătoare.

– Scuze, spun eu în timp ce pun telefonul în suportul de pahare.

– Uite ce e, continuă ea și trage din nou aer în piept. Îmi pare rău că te-am amăgit la nunta lui Jamie. Nu ar fi trebuit să te las… uh... să-mi faci chestii. A fost bine…

– Fac treabă bună, zic eu încuviințând din cap.

– ... Dar a fost o greșeală.

– Este o greșeală să te fac să ai orgasm?

– Da, este. A fost. Nu voi mai ajunge din nou cu tine în pat, în regulă? Nu sunt în dispoziția necesară să mă culc cu nimeni acum. Încep o nouă facultate. Sunt într-un oraș nou, încă nu știu cum stau lucrurile. Trebuie să iau treaba în serios pentru prima dată în viața mea și tu, Blake, nu ești… hmm…

– Nu sunt ce? Ce este atât de rău să te combini cu mine din nou? o provoc eu, chiar când telefonul vibrează pentru a treia oară.

– Oh, Dumnezeule! Cine mai este acum? izbucnește Jess țuguindu-și buzele, în timp ce îl smulge din suportul de cafea şi citeşte mesajul. *Britt* vrea să ştie dacă îi poţi da un bilet în plus pentru următorul meci acasă, pentru a o putea aduce şi pe colega ei din frăție, Cassandra. Mârâind, îmi aruncă telefonul în mână. *De aceea* nu mă voi combina din nou cu tine. Trei tipe diferite ți-au trimis mesaje în decurs de zece minute! Trei.

Încerc să deschid gura pentru a obiecta, dar ea mă întrerupe.

– Ești un jucător, Blake! Ești cel mai puțin serios om pe care l-am cunoscut vreodată. Ești distractiv, recunosc asta. Dar distracția este ultima chestie de care am nevoie acum. Tot ce vreau este să mă spetesc învățând, să-mi impresionez profesorii și să îmi păstrez bursa.

Micul ei discurs îmi dă fiori. Da, înțeleg. Sunt distractiv. Îmi place să râd. Îmi place să fac sex. Și de ce naiba nu mi-ar plăcea? Viața e scurtă și vreau să mă bucur de fiecare secundă pe care o am pe această planetă uimitoare. Vreau mâncare bună, și să mă mișc rapid pe gheață, și tipe atrăgătoare, și orgasme și mai și.

Am încercat o dată chestia cu seriozitatea. Aproape m-am căsătorit, și uite unde m-a dus asta. Chestia cu seriozitatea este supraestimată.

Fără un cuvânt, bag în viteză și pornesc mașina.

– Ce, acum ești nervos pe mine? Doar pentru că am fost sinceră?

– Sinceră? Mă uit rapid la ea cu o privire îngâmfată. Aia nu a fost sinceritate, scumpo. Ci ai inventat scuze pentru că ești mult prea speriată de cât de mult mă dorești. Și, apropo? Toate acele tipe care mi-au trimis mesaj? Sunt surorile mele, așa că îți poți retrage ghearele alea de Jessie geloasă.

O altă privire, și îi văd combinația de frustrare și jenă.

– Surorile tale? se aude vocea ei tâmpă.

– Da. Toate trei.

– Brenna, Beth, Britt… și Blake. Părinții tăi nu s-au mai uitat la *Strada Sesame* după litera B și nu și-au dat seama că mai sunt și alte litere în alfabet?

– Asta este o glumă bună, chicotesc eu. Amintește-mi să i-o spun mamei mele data viitoare când mă văd cu ea.

Fac stânga pe strada cea nouă a lui Jess, iar ea îmi face semn să opresc pe partea dreaptă.

– Parchează aici, zice. Acesta este căminul meu.

Mă uit repede la clădire. Este făcută din cărămidă roșie și arată ca naiba de banală, dar zona asta este sigură și curată, așa că sunt de acord.

– Te conduc înăuntru.

Dau să opresc motorul.

– Nu, este în regulă. Se întinde spre mânerul ușii, apoi ezită. Cu un oftat, se uită la mine cu o privire jalnică. Îmi pare rău! Că am zis că nu putem fi prieteni. Suntem prieteni. Ești un tip de treabă, Blake. Serios. Și acum, că locuiesc în Toronto, sunt convinsă că ne vom întâlni des datorită lui Wes și a fratelui meu. Dar nu se va ajunge la nimic altceva, în regulă? Am vorbit serios când am spus că nu am timp de așa ceva. Eu… Expiră obosită. Trebuie să mă concentrez. Chiar trebuie să mă concentrez.

Ahhh! Am de-a face cu o Jess stresată. Despre asta este vorba, de fapt, aici. Am fost acuzat că am o abordare de buldozer, dar chiar și eu știu să nu insist pe lângă o tipă care este atât de evident la limită. Trebuie să o destresez, desigur. Doar că nu în seara asta.

– Este în regulă, o asigur eu. Du-te și concentrează-te la ce trebuie să te concentrezi!

– Serios? mă întreabă ea uitându-se la mine suspicios.

– Mda. Continuă să te concentrezi!

Întinde din nou mâna spre mânerul ușii.

– Oh, încă un lucru, spun eu înainte ca ea să plece. Un lucru minor, serios, dar trebuie să fim de acord, corect? Adică, îmi place când cineva îmi spune că greșesc. Critică constructivă, știi?

– Despre ce naiba vorbești? Cine a greșit în legătură cu ce?

– Tu, despre, ei bine, totul, spun eu și rânjesc. Suntem mult mai mult decât prieteni, Jessie.

– Blake…

Pare exasperată.

– Dar nu îți face griji, termin eu. Voi sta cuminte până când îți vei da seama de asta.

11. DOAAAMNE!

BLAKE

Nu și-a dat încă seama.

Speram să nu îi ia mult lui Jess să accepte că o consider teribil de atrăgătoare. O zi, poate o zi și jumătate, pare a fi timpul necesar pentru a-și da seama de un lucru atât de simplu. Dar au trecut patru zile de când am condus-o acasă, și nu a sunat și nici nu a trimis vreun mesaj.

I-am spus că voi sta cuminte, așa că asta fac. Aș prefera să fiu gol cu ea acum, dar nu poți câștiga toate meciurile în repriza a treia, corect? Uneori, sunt prelungiri. Eu și Jess suntem în prelungiri acum, patinând unul în jurul celuilalt până când unul din noi înscrie. Doar că, în cazul acesta, amândoi înscriem, ceea ce… cred că înseamnă că nimeni nu câștigă sau că sunt din nou prelungiri.

La naiba! Îmi zboară gândurile, și nu îmi place asta. Încerc să nu am gânduri serioase dacă pot să mă abțin.

Lacul ce se vede de la fereastra apartamentului meu arată un pic violet în lumina apusului. Luminile orașului Toronto licăresc deasupra apei. Este marți după-amiază, nu este nici un meci în seara asta și eu pierd vremea în casă, luând în calcul ce variante am. Locuința mea este incredibilă, dar este un pic prea liniștită acum.

Probabil sunt câțiva coechipieri la Sticks & Stones, barul nostru favorit. Aș putea să mă duc acolo să beau câteva beri. Mereu mă simt bine în acel loc. De fapt… Îmi scot telefonul pentru a verifica mesajele. Băieții îmi spun, de obicei, unde beau în zilele noastre libere.

Mă încordez când văd ecranul. Cineva mi-a lăsat un mesaj, în regulă. Dar nu este numele pe care speram să îl văd. Nici pe-aproape.

„La naiba!“

Ducându-mă cu telefonul spre fotoliul meu nou-nouț, mă așez și îmi ridic picioarele. Apoi selectez un masaj complet pentru corp și apăs pe butonul de start. Mă las pe spate în

timp ce fotoliul începe să-şi facă treaba, rolele frământându-mi mai întâi partea de jos a spatelui şi gambele.

Abia atunci când cel mai bun fotoliu de masaj din lume şi-a făcut treaba, îndrăznesc să ascult mesajul vocal.

– Bună, Blake, aud în ureche o voce caldă, familiară. Sunt Molly.

Păcat! S-a dus posibilitatea să fi tastat din greşeală numele meu când s-a aşezat pe telefon. Îmi fac curaj.

– Speram să ne vedem la o cafea, spune ea timid.

– Nu se poate, zic eu pentru nimeni în mod special.

– Trebuie să recuperăm timpul pierdut, în regulă? Mi-am convins firma să mă trimită definitiv în Toronto.

– Nuuuuu! ţip eu.

– Aşa că o să ne vedem din când în când. Voi fi la petrecerea surorii tale, weekendul următor. Hai să nu ne purtăm ciudat, în regulă? Vreau să te văd şi să aflu ce s-a mai întâmplat. Ar fi bine pentru noi să fim din nou prieteni.

Până aici. Este tot ce pot suporta. Şterg mesajul şi îmi arunc telefonul pe covor.

Fotoliul îşi face treaba cât poate de bine, rotindu-şi mâinile mecanice pe spatele meu şi apoi în jos, peste fundul meu. Dar nici un fotoliu de masaj din lume nu poate contracara vestea proastă pe care tocmai am primit-o.

Mă pricep să rămân optimist. Psihologul echipei mă adoră pentru că pot lăsa în urmă ultimul meci pentru a mă concentra asupra următoarei provocări ce apare la orizont. Dar, atunci când în viaţa ta sunt oameni toxici, este mai complicat.

Am nevoie de oameni care nu sunt toxici. Repede!

Cu o mişcare din încheietura mâinii, opresc fotoliul şi sar în picioare. Îmi ia doar câteva minute să cobor cu liftul câteva etaje şi să bat la uşă la Wesmie.

Se aude un bombănit înfundat şi un chicot. Se pare că am întrerupt o sesiune de sărutat pe canapea. Ups!

– Vin mai târziu, spun eu prin uşă.

– Este în regulă, se aude vocea lui Jamie, apropiindu-se. Oricum urma să comandăm ceva pentru cină.

Se deschide uşa, şi apare un Jamie ciufulit.

Wes se duce spre bucătărie, de unde ia un al treilea pahar de vin de pe masă şi îmi toarnă şi mie fără a mă întreba mai întâi.

Am spus cât de mult îl iubesc pe tipul ăsta?

– Ce comandaţi? întreb eu.

– Ce părere ai despre niște mâncare indiană? sugerează Jamie.

– Mâncarea indiană îl face mereu pe Blake Riley să zâmbească, răspund eu. Voi plăti eu.

De obicei plătesc eu atunci când comandăm acasă, pentru că mănânc de câteva ori pe săptămână ce gătește Jamie. Mi-a spus că s-a obișnuit să cumpere în plus din toate pentru că știe că probabil apar și eu.

– Și, când nu vii, îmi rămâne pentru masa de prânz, mi-a spus.

– Vrei ca de obicei? mă întreabă Wes în timp ce îmi întinde paharul de vin și apoi își scoate telefonul.

– Da, și să comandăm și niște *samosa*. Sunt lihnit. Veștile proaste îmi provoacă foame.

Mă așez pe fotoliul lor de masaj, care este la fel ca al meu. Așa că rămâne întreaga canapea pentru Wesmie. Stau la capete opuse, dar Wes își pune picioarele în poala lui Jamie. Jamie se uită la televizor, unde sunt difuzate niște momente importante din sport. Dar mâinile îi ating, inconștient, picioarele lui Jamie și încep să-i mângâie ușor laba piciorului cu degetele mari. Uitându-mă, aproape că simt cât de grozav trebuie să fie, apăsarea aia chiar pe mușchii obosiți de la antrenamentul brutal de azi-dimineață. Mi-ar prinde bine un masaj. Poate îmi voi face o programare mâine la terapeutul echipei.

– Ești în regulă? întreabă Wes încruntându-se la mine.

La naiba! Probabil m-am holbat.

– Sigur. Bineînțeles că sunt în regulă. De ce nu aș fi?

– Ei bine… Jamie își mușcă buza gânditor. Ai întâlniri toride aranjate? Pari cam singuratic în ultima vreme.

– *Singuratic?* Nu sunt.

Poate nu sunt lucrurile aranjate acum, dar este doar din cauză că sezonul nostru nu a început încă. Asta și faptul că Jess Canning încă refuză să accepte inevitabilul.

Wes și Jamie îmi aruncă o privire care mă irită. Doaaamne! Doar pentru că un tip petrece mai mult timp stând în coasta celui mai fericit cuplu în viață nu înseamnă că este singuratic. Este ridicol.

– Vreți să ne uităm la *Sense8?* sugerez eu, schimbând subiectul. Aproape am ajuns la episodul cu orgia despre care vorbește toată lumea.

– Sigur, amice, spune Wes. Dă-i drumul!

Îmi aruncă telecomanda și apoi își strecoară celălalt picior în mâinile primitoare ale lui Jamie.

Pornesc cel mai nou serial al nostru și mă așez comod să mă uit. Pun fotoliul de masaj pe modul silențios și mă relaxez în îmbrățișarea lui confortabilă. Și totul este perfect.

Bineînțeles că este.

12. LIDERUL CURSEI EXTRATEREȘTRILOR

O lună mai târziu

JESS

Mă panichez.

Din nou.

Nici asta nu sunt eu. Eu nu mă îngrijorez. Sau nu obișnuiam să mă îngrijorez. Sunt o tipă din California, la naiba! Suntem relaxați. Luăm lucrurile așa cum vin și încercăm să vedem partea bună.

Dar, la o lună de la începerea școlii de asistente, nu sunt deloc mai relaxată decât eram în prima zi. Încă este greu și încă mă simt precum un extraterestru aruncat pe o planetă unde toți ceilalți au memorie fotografică și vorbesc latina fluent.

Liderul cursei extratereștrilor este Violet Smith. De fapt, acum se uită pieziș la mine în timp ce mă sprijin de un perete de pe coridor în secția de pediatrie oncologică a spitalului. Colega mea de cameră cea rea își poate da seama că nu sunt îndeajuns de atentă la asistenta Hailey, profesoara noastră. Dar am nevoie de un moment să mă adun, pentru că după colț este un loc de joacă pentru pacienții de pe secția de oncologie. Sunt pe cale să dau ochii cu *copiii care se luptă cu cancerul.*

Colegii mei de clasă sunt aplecați peste carnețelele lor, luând notițe în timp ce profesoara vorbește.

– Pasta modelatoare nu este toxică, dar tot nu vrem să o mănânce careva. Asistenta Hailey zâmbește către noi. Așa că puteți să le interziceți asta imediat. Și, dacă aveți vreo problemă cu brățările din plastic, sunt aproape expertă acum. Și simțiți-vă bine! Interacțiunea cu copiii este pe primul loc. Și apoi, când simțiți că v-ați obișnuit, vreau să începeți să verificați toate observațiile pe care le-am discutat la ore cu privire la evaluarea pacientului. Din moment ce aceasta este o evaluare mascată, nu trebuie să îi puneți nici o

întrebare pacientului. Dar, chiar și fără investigații verbale, ar trebui să puteți trage concluzii din felul în care se mișcă pacientul, din nuanța pielii, din felul în care respiră...

Îmi strâng punga cu pastă modelatoare și îmi urmez colegii de clasă în sala cea mare. Seamănă cu un studio dintr-un spectacol de pe Nickelodeon. Sunt mese, scaune și un televizor pe care sunt difuzate filme de desene animate.

Pare un adevărat paradis – până te uiți un pic mai atent. Douăsprezece capete se întorc în direcția noastră în timp ce intrăm. Copiii au toate formele și dimensiunile, dar privirea mea îngrijorată se oprește la un cap chel și apoi la un altul. O fetiță – care poartă un tricou cu sclipici pe care scrie „*Girl Power*“ – este atât de slăbuță, încât te doare să te uiți la ea. Cu toate acestea, zâmbește, dar dinții din față îi lipsesc.

Vreau să o iau la fugă din cameră.

Ezitarea mea mă costă. Ceilalți studenți se împrăștie precum rachetele ghidate în infraroșu. Fiecare alege câte un copil și apoi se apucă de treabă. Câteva secunde mai târziu, deja se creează legături. Mă uit disperată în jur, dar toți copiii au fost luați. Colega mea de cameră cea rea se uită la mine cu superioritate peste capul fetiței incredibil de slabe. În ultimele patru săptămâni, s-a bucurat de disconfortul meu. De fiecare dată când trebuie să-i pun o întrebare – când notițele mele nu sunt suficient de clare sau când pur și simplu nu înțeleg ceva –, o văd jubilând întreaga săptămână.

Acum, stau aici, în mijlocul camerei, nesigură. Mă mai uit o dată, dar văd numai adulți neînsoțiți pe margine – asistente în halatele lor albe cu iepurași și un părinte sau doi.

Și o adolescentă.

Oh!

Stă singură la o masă, împletind cu furie. Degetele ei sunt ca niște bețe albe în comparație cu firul de ață închis la culoare. Poartă o eșarfă înfășurată în jurul capului, are sub fiecare ochi un cerc vinețiu și o privire încruntată pe față.

Mă duc spre ea, precaută.

– Nu vreau, spune ea în timp ce mă apropii.

– Ei bine… Stau în partea cealaltă a mesei, în fața ei. Sunt aici ca să te forțez să faci un felinar din pastă modelatoare cu mine. Nota mea pentru tot semestrul depinde de asta, așa că fă-l bine.

– Ce naiba? spune ea uitându-se repede spre mine, pe față citindu-i-se un amestec de confuzie și dispreț.

– *Glumesc,* bâigui eu, începând să fiu stresată. Chiar chicotesc. Dumnezeule!

Pentru o secundă, pe față i se citește ceva ce aduce a amuzament.

– Studiezi ca să te faci asistentă? mă întreabă ea, având din nou o expresie disprețuitoare.

– Da.

– Fii atentă când te învață cum să iei sânge! Pentru că majoritatea asistentelor de aici nu se pricep deloc la asta. Deloc. Arăt precum o drogată, pentru că nici una dintre ele nu poate să găsească o nenorocită de venă.

Îmi arată antebrațul, unde văd câteva vânătăi urâte.

– Ups! Îmi pare rău!

Compasiunea nu mă duce foarte departe cu ea.

– Nu contează. O să mi se facă o puncție lombară mâine. Este de zece ori mai rău. Mijește ochii la împletitura ei și apoi, dintr-odată, o aruncă. Mama mea spune că împletitul te relaxează. Dar acest model este greșit și îmi vine să înjunghii pe cineva cu andrelele.

Având în vedere privirea de pe fața ei, cred că mai are câteva secunde până la a-și duce la îndeplinire amenințarea.

– Știu să împletesc, spun eu repede. Care este problema?

– Serios? Este prima oară de când m-am așezat când se arată încrezătoare. Și schimbarea expresiei o face să pară cu mulți ani mai tânără. De ce am toate aceste ochiuri în plus? mă întreabă ea în timp ce îmi dă împletitura ei.

Și este un adevărat dezastru acolo.

– Hmm… fac eu, având grijă să găsesc cuvintele cele mai potrivite. Partea centrală arată minunat. A făcut o serie de dungi – roșu burgund și muștar.

– Mulțumesc!

– Dar sunt niște probleme cu marginea.

– Este un dezastru.

– Cred că știu de ce. Când împletești un ochi pe față și unul pe dos, trebuie să muți firul înainte de a face ochiul. Acele ochiuri în plus apar atunci când firul este în locul unde nu trebuie. Când vei împleti data viitoare, firul trebuie să fie în spate și, când vei face ochiul pe dos, trebuie să fie în față.

– Oh, spune ea încet. Îmi poți arăta?

– Sigur. Dar reparăm asta, bine?

– Poate fi reparată?

– Totul poate fi reparat.

Iau andrelele și scot ochiurile de pe una.

Cu un icnet, își duce mâna în dreptul inimii.

– Oh, Dumnezeule, ești în regulă? o întreb eu, dar glasul nu îmi sună *deloc* precum al unei asistente.

Arată cu un deget tremurând spre împletitură.

– Tocmai… ai omorât-o.

– Nu este adevărat.

Iau împletitura și trag, ochiurile ei despletindu-se.

– Sfinte… Cu un suspin, își îngroapă fața în mâini. O să desfaci toate ochiurile. Mi-au trebuit săptămâni să fac asta.

– Nu… uite! Dacă vrei să împletești bine, trebuie să despletești bine.

– Nu mă pot uita, spune ea în timp ce trage cu ochiul printre degete. Este… sângeros. Sânge și mațe peste tot!

– Ai un nume? o întreb, lucrând repede. Îmi trebuie șaizeci de secunde pentru a îndepărta ochiurile greșite și apoi le prind din nou pe cele rămase pe andrele.

– Leila, spune ea de după mâini.

– Uită-te acum, Leila! Vezi? Ai pierdut numai un centimetru și jumătate din împletitură.

I-o dau înapoi.

– Uau! O răsucește în mâini. În regulă. Asta este destul de mișto. Ia cealaltă andrea și împletește două ochiuri. Acum, spune-mi la ce te refereai când spuneai să mișc firul.

– Acum, cu firul în față, trage, îi arăt eu, iar ea ezită.

– Te descurci. Mimez mișcarea corectă și îi spun rima cu care am învățat eu să împletesc. Ieși pe ușa din față și înșfaci o eșarfă…

Ea împunge cu andreaua și înfășoară.

– Acum, fugi iute în spate cât pisica nu varsă.

– Oh, Dumnezeule, spune ea, mijind ochii la andrea. Cea mai proastă rimă.

– Cu toate astea, a funcționat. Unde este recunoștința? Acum, mișcă firul spre spate și pregătește-te să împletești.

Face întocmai. Și, câteva minute mai târziu, își ține împletitura în lumină și se laudă cu cât este de minunată.

– Pare să fi ieșit!

– Păi, chiar a ieșit.

Mai vorbim despre tricotat un pic și apoi sunt surprinsă când asistenta Hailey mă bate pe umăr și îmi spune că este timpul să plecăm.

– Haide pe hol, te rog, spune ea.

– Mulțumesc, îmi spune Leila. Nu ți-am reținut numele.

– Jess. Multă baftă cu… va fi un pulover? o întreb, deși este, de fapt, mult prea mic pentru asta.

– O pălărie, răspunde ea, și dintr-odată forma are mai mult sens. Este pentru fratele meu mai mic. Îi place Harry Potter, și acestea sunt culorile clanului Gryffindor. Este cadou pentru Crăciun.

– Oh! Minunat! Îi va plăcea la nebunie. Și aproape ai terminat. Va fi gata cu mult înainte de Crăciun.

Ochi osteniți privesc spre mine.

– Ar fi cazul, zice ea, și privirea ei mă provoacă să îndrăznesc să mă uit în altă parte. Sunt în stadiul patru. S-ar putea să nu rezist până de Crăciun.

Dintr-odată, simt cum mă prăbușesc.

Nu se vede nimic la exterior. Îi iau o mână și o strâng ușor. Îi rostesc numele și mă uit în ochii ei și îi spun că mă voi gândi la ea. Îmi iau geanta cu pasta modelatoare în ea, iar picioarele mă conduc spre ușă.

Jumătate dintre studenți sunt deja pe hol. Sunt aplecați peste carnețele, unde își notează observațiile cu repeziciune. Când mă așez lângă Violet, ea scrie „vânătăi pe partea interioară a brațului".

Mă vede că mă uit peste umărul ei și își ridică iute capul, ținându-și carnetul strâns la piept.

– Ce naiba? Copiezi de la mine?

Bineînțeles că nu fac asta. Dar abia când i-am văzut scrisul lui Violet mi-am amintit de observațiile pe care trebuia să le facem.

Am eșuat. Din nou.

Această conștientizare este o a doua mică bombă care îmi explodează în piept. Așa că, deși asistenta Hailey nu a venit încă să stea de vorbă cu noi, mă întorc și mă depărtez pe hol, ducându-mă spre lifturi.

– Unde te duci? strigă după mine Violet. Ora nu s-a terminat.

Nici măcar nu mă întorc să mă uit. Nu pot, pentru că acum îmi curg lacrimile pe toată fața.

Când intru în lift, este deja imposibil să-mi amintesc de ce am vrut așa ceva de la bun început. Nu numai că școala de asistente este grea, dar mă așteaptă lucruri triste odată ce termin. Toți ceilalți rămași pe secție sunt mult mai bine pregătiți decât mine. Nici unul dintre ei nu fuge din clădire așa cum fac eu.

Ca de obicei, iau metroul spre apartamentul fratelui meu. Acela este refugiul meu. Când Violet se uită la mine mult prea dezaprobator, mă ascund în apartamentul cu vedere la apă la vremea cinei.

În metrou, îmi deschid cartea și mă ascund în spatele ei până când lacrimile se opresc.

Sărmana puștoaică îi tricotează o pălărie fratelui ei în octombrie, în caz că nu supraviețuiește până în decembrie.

De ce?

13. SUPĂRAREA ARE SENS

JESS

Jamie nu a venit încă de la muncă, dar intru în apartament cu cheia de rezervă. Mi-a trimis mesaj să mă apuc de cină dacă am chef, și, deși *nu* am chef, mă apuc. El și Wes sunt suficient de amabili să mă lase să vin să le mănânc mâncarea o dată la două zile, deci aș putea măcar să contribui așa cum pot.

Este aiurea să nu ai bani. Contul meu bancar este precum un film de groază – nu pot să mă uit la sold fără să țip. Împrumutul studențesc pe care l-am luat îmi permite să am o anumită sumă pentru cheltuielile zilnice, dar sunt foarte zgârcită cu acele sume, cumpărând strictul necesar.

Am avut o prietenă la facultate care avea o mulțime de bani rămași din împrumut (pentru că nu se sinchisea să-și cumpere nici un fel de cărți) și îi cheltuia pe manichiură și pe programări la coafor. Noi îi tot spuneam că nu sunt bani dați degeaba și că acele împrumuturi trebuie plătite. Nu a ascultat, iar acum le plătește cu dobânzi nebunești de mari. Eu, pe de altă parte, o să fiu deșteaptă în privința asta. Nu există să îți dea cineva bani degeaba. Orice bani rămași îi păstrez în contul de economii și îi folosesc pentru a le înapoia rechinilor împrumutul.

Deși, presupun că, dacă aș face cumpărături pentru Jamie și Wes din când în când, nu m-aș mai simți chiar la fel de nemernică pentru că le mănânc toată mâncarea.

Tai un ardei verde când ușa de la intrare se deschide.

– Aici! strig eu. Ce părere aveți despre *fajitas?*

– Am o părere minunată despre *fajitas!*

Îngheț în mijlocul operațiunii de tăiat legume. Nu este vocea lui Jamie. Sau a lui Wes.

Nu, este…

– J-Babe!

Blake pare încântat să mă vadă în timp ce intră în bucătărie.

– Bună, spun eu, sperând că nu mi se vede pe față ezitarea. Nu știu dacă pot gestiona energia fără margini a acestui bărbat – nu acum, când mă simt atât de deprimată.

L-am întâlnit pe Blake luna aceasta mult prea des pentru confortul meu, ceea ce era inevitabil, având în vedere că am ales să mă ascund aici pentru că am o colegă de cameră insuportabilă. Blake locuiește practic în apartamentul acesta (sincer, nu știu cum de Wes și fratele meu nu l-au omorât încă), așa că am petrecut mult timp împreună toți patru. Destul de ciudat, nu mi-a făcut avansuri, nici măcar o dată. Cred că a vorbit serios când a spus că decizia îmi aparține. Sau poate este din cauză că Jamie și Wes sunt mereu prin preajmă.

– Arăți îndeajuns de atrăgătoare să mă culc cu tine.

Mda, evident, era ultima variantă. Marele cretin nu ar fi visat niciodată să spună așa ceva în fața colegului lui și a fratelui meu.

– Trebuie să lucrezi la abilitățile tale de a face conversație, îi spun.

– Nu. Mă pricep să fac conversație.

Se duce la masă și își sprijină un șold de ea. Chiar și în poziția asta este mai înalt decât mine, și nu mă pot abține să nu mă uit cum pantalonii de trening îi stau jos pe șolduri și să nu îi admir fiecare formă de sub tricoul gri subțire.

– Și vorbesc serios, adaugă el. Arăți perfectă pentru o tăvăleală. Să ne retragem pe fotoliul nostru?

Deși nu vreau, îmi scapă un râset. Asta îi face ochii verzi să i se lumineze.

– Un râset? Oh, da, clar primesc ceva în seara asta.

Mă opresc din tocat.

– Regret să te informez că nu vei primi. Sunt aici ca să mănânc.

– Și eu la fel. Îmi place să mănânc. Mâncare, dar și alte lucruri. Sunt un mâncător feroce, Jessie.

Chicotesc.

– Doamne sfinte! Un alt râset? Sunt *supertare* în seara asta.

Este atât de ridicol, încât este aproape imposibil să nu zâmbești, dar amuzamentul meu nu durează mult. Am tăiat destul ardei, și acum este timpul să mă apuc de ceapă. Dar lacrimile pe care mi le provoacă ceapa îmi derutează deja mintea-mi confuză, și dintr-odată îmi curg lacrimi reale.

– Am chiulit, spun eu.

– O schimbare bruscă a subiectului, remarcă Blake.

– Ei bine, spun eu clipind mai repede, nu am chiulit chiar la tot. Doar am plecat mai devreme. Înainte ca asistenta Hailey să mă poată chema și să-mi spună că sunt o ratată în fața tuturor colegilor mei.

– În regulă… să sun la poliție să te denunț?

Suspinând, pun cuțitul jos și mă uit în ochii lui uimiți.

– Nu am fost atentă.

– Doaaamne! Mereu vorbești în dodii?

– Eram pe secția de oncologie, îi explic eu repede. Oncologie *pediatrică*.

– Auuu!

– Știu, corect? Și trebuia să stăm cu unul dintre pacienți și să vorbim cu el, dar, știi tu, să și fim atenți în același timp. La simptomele vizibile. Oftez. Mi-a ieșit partea cu vorbitul, dar am eșuat complet la cea cu observatul. Nu mi-am luat nici un fel de notițe. Toți ceilalți și-au luat notițe, și apoi asistenta Hailey a vrut să spunem ce am descoperit și… eu am renunțat. Am fost mult prea rușinată. M-am simțit ca o tâmpită.

Continui să mă uit la masă, pentru că mă simt din nou rușinată. Nu îmi vine să cred că mă confesez acestui bărbat.

Simt o mână caldă pe obraz, făcându-mă să tresar surprinsă. Ridic ușor capul și văd privirea serioasă a lui Blake ațintită asupra mea.

– Nu ești tâmpită, Jess, spune el încet. Ești una dintre cele mai deștepte persoane pe care le cunosc.

– Da, sunt atât de deșteaptă, că am petrecut douăzeci de minute învățând o puștoaică să tricoteze în loc să fac treaba pe care trebuia să o fac.

– Adică?

Întrebarea mă ia pe nepregătite.

– Ce vrei să spui?

– Puștoaica aia cu care ai vorbit. Cum era?

– Nervoasă, recunosc eu. Tricota o pălărie pentru fratele ei și nu putea să facă ochiurile ca lumea.

– De ce nu? Pur și simplu, nu se pricepea la tricotat sau avea mâinile prea slăbite?

M-am gândit.

– Nu, avea mâinile ferme. Adică, avea vânătăi la încheieturi și pe interiorul coatelor de la toate acele ace, dar ținea bine andrelele. Îmi mușc buza de jos. Dar avea și

cearcăne mari, așa că poate era prea obosită pentru a tricota. Zâmbesc. Și era destul de irascibilă.

– Cancer în stadiul trei? Patru? mă întreabă el.

– Patru.

Blake încuviințează din cap, mângâindu-mă încet pe față cu vârful degetelor. Mă surprind aplecându-mă spre căldura acelor degete mari.

– Irascibilitatea se poate explica, spune el. Vezi multă furie și irascibilitate în stadiile terminale.

– Cum de știi asta? îl întreb eu, încruntându-mă.

– Bunicul meu a murit de cancer de colon în urmă cu câțiva ani. Era al naibii de irascibil la final. Durerea i-a venit de hac, l-a făcut s-o ia razna.

Mă gândesc din nou la Leila, încercând să-mi amintesc dacă arătase vreun semn de durere. Respirația nu păruse să îi fie prea stabilă și era așa palidă. Și slabă. Mi se strânge inima când îmi amintesc.

– Mie mi se pare că ai observat destule. Degetul cel mare al lui Blake se joacă acum cu buzele mele, și apoi le ciupește ușor. Poate data viitoare ar trebui să scrii toate chestiile astea. Sau măcar rămâi până la raport sau cum îi ziceți voi la școala de asistente și spune-i profesoarei tale ceea ce mi-ai spus mie.

Mă zbârlesc, dar numai preț de o secundă. Are dreptate. Am observat chiar și fără să îmi dau seama, și acum mă simt o și mai mare tâmpită.

– Ah, oftez eu. De ce nu am rămas?

– Din cauza panicii? spune el.

Da. Am intrat în panică. Și din cauza acelui sentiment zdrobitor de inferioritate pe care se pare că mi-l insuflă îngrozitoarea mea colegă de cameră.

– Am văzut notițele lui Violet și… Oftez din nou. A scris un nenorocit de eseu, Blake, și mi-a omorât încrederea.

– Violet? Colega cea răutăcioasă?

Încuviințez din cap. M-am plâns de ea de fiecare dată când am venit în vizită aici, dar sunt surprinsă că Blake chiar a fost atent. Nu pare genul care să rețină informațiile care nu au legătură cu sexul sau cu hocheiul.

– Mă face să mă simt așa o ratată, recunosc eu. Este așa… deșteaptă. Înfricoșător de deșteaptă. Își petrece tot timpul liber cu nasul în cărți. Jur, învață 24 de ore pe zi, șapte zile din șapte. Am întrebat-o dacă vrea să învățăm împreună, și ea… Mă înroșesc. A râs de mine.

Blake se așază pe masă și își pune mâinile pe coapsele masive. Mă mir că masa nu se rupe sub greutatea lui.

– Ei bine, acolo greșești tu, scumpo. Nu încerci să îți faci prieteni *învățând* – nu așa se face.

– Dar ea doar asta face. Faptul că studiem în același loc e singurul lucru pe care îl avem în comun.

– Ba nu e adevărat.

– Știi ceva despre Violet și eu nu știu? îl întreb eu, dându-mi ochii peste cap.

– Știu câte ceva despre facultate, spune el ridicând din umeri. Treaba, Jessie, este că e al naibii de stresant să fii student.

– Îhâm, spun eu fără a mă putea abține să nu pufnesc, sunt convinsă că ai fost foarte stresat la facultatea aia de dezmăț la care te-ai dus. Toate acele petreceri epuizante ale frăției! Dumnezeule! Cum de ai supraviețuit?

– Ia uite, cineva are prejudecăți? comentează el. Aveam nevoie de o medie peste opt pentru a fi acceptat să joc hochei – crezi că am ținut ritmul fără a putea merge la ore? M-am dus la cursuri, domnișorică. Ba chiar am și scris câteva referate. Le-am tehnoredactat și toate cele.

Mă cuprinde vina. Chiar trebuie să încetez să-l judec pe tipul ăsta.

– Îmi pare rău! bâigui eu.

– În orice caz, școala înseamnă stres, spune el. Și stresul face pe toată lumea un pic răutăcioasă.

– Deci spui că ar trebui să fiu răbdătoare cu Violet?

– Spun că ar trebui să te distrezi cu ea. La naiba cu studiul! Ia-o pe Mica Ticăloasă într-un bar și distrați-vă! Îți garantez că veți găsi un numitor comun dacă lăsați amândouă garda jos.

Mă holbez la el.

– Ce-i?

– Nu este un sfat rău.

– Bineînțeles că nu este. Este înțelepciune de nota zece.

– Ce se întâmplă dacă mergem într-un bar, spun eu în timp ce îmi mușc buza de jos, și nu avem nimic de discutat?

– Nu, nu se va întâmpla asta. Trimite-mi un mesaj cu detaliile! Voi veni și eu. Oamenii au mereu ce să-mi spună.

Are dreptate în legătură cu asta.

– Te inviți singur la o întâlnire care are ca scop crearea unei conexiuni între mine și colega mea de cameră? îl întreb eu zâmbind.

– De ce nu? Voi veni cu niște băieți. Poate că Mica Ticăloasă este răutăcioasă doar pentru că are nevoie de o partidă bună de sex. Este drăguță?

– Violet? Îmi imaginez expresia ei gravă. Este atât de încruntată, încât e greu să îți dai seama de cum arată. Cred că este drăguță, răspund într-un final. Are o piele minunată și este foarte micuță. Precum o păpușă chinezească. Ochi căprui, ochelari…

– Lemming, mă întrerupe Blake. Da, Lemming va fi complet fascinat. Are un fetiș cu o bibliotecară.

– Serios? îl întreb eu, cu ochii mari.

– Oh, da. La fiecare joc în deplasare, îl roagă pe managerul echipei să încerce să ne cazeze într-un hotel în care are loc o conferință de afaceri. Apoi se duce la bar și așteaptă să intre o tipă cu ochelari și costum, spune Blake rânjind. Prietenii mei sunt cei mai tari.

– Prietenii tăi sunt cei mai ciudați, spun eu în timp ce îmi mușc buza de jos. Nu știu ce părere va avea Violet despre ieșitul cu o gașcă de jucători zgomotoși de hochei.

– Îi va plăcea la nebunie, mă asigură el. Și ai vrea să nu îți mai muști buza de jos așa? Mă excită.

Clătinând din cap, ridic din nou cuțitul și mă apuc din nou de tocat.

– Ar fi trebuit să știu că nu pot trece cinci minute fără să aduci în discuție penisul tău stupid.

– Penisul meu nu este stupid. Este cel mai deștept tip pe care îl cunosc.

Blake își coboară corpul imens de pe masă și se apropie agale de mine.

Mă încordez, dar, din cine știe ce motiv, nu mă mișc. Stau pe loc în timp ce el vine în spatele meu, punându-și mâinile pe șoldurile mele în timp ce își freacă nasul de gâtul meu.

Pulsul mi-o ia razna. Fir-ar! De ce este așa de al naibii de sexual? Și de ce miroase așa bine? Am o ceapă chiar sub nasul meu, și totuși eu nu simt decât mirosul lemnos al lui Blake.

– Jess…

Scot un icnet când abdomenul i se lipește de fundul meu. Oh, Dumnezeule, este tare. Incredibil de tare, și erecția lui este atât de impresionantă, încât îmi înăbuș un geamăt. Prima și singura dată când m-a penetrat cu monstrul acela, aproape am avut orgasm pe loc. Nu m-am simțit niciodată în viața mea mai plină.

– Jess, șoptește el din nou.

– Mmmm? reușesc să îngaim.

Își rotește șoldurile, și sunt străbătută de un val de dorință.

– Nu am mai făcut sex din iunie.

– Cumva, nu cred asta, spun eu uimită de confesiunea spusă cu voce răgușită.

– Este adevărul. Nu am mai fost cu nimeni de când ți-am făcut sex oral la nuntă.

Sunt tentată să mă întorc pentru a mă uita în ochii lui, să evaluez dacă spune adevărul. Dar îmi este teamă că, dacă fac asta, dorința pe care i-o voi vedea în ochi îmi va zgudui apărarea.

– Termin în fiecare seară gândindu-mă la tine, spune el cu vocea răgușită, buzele gâdilându-mi lobul urechii. Așa că, pentru numele lui Dumnezeu, iubito, de ce nu îmi curmi suferința aruncându-mi un oscior? Știi că voi face să îți fie bine.

Nu am nici o îndoială în privința asta. Mă uit fără să vreau în jur, și privirea îmi cade pe fotoliul de masaj. Fiecare părticică din corpul meu începe să mă furnice în timp ce imagini obscene îmi inundă mintea. Blake descheindu-se la pantaloni, în timp ce eu mă descotorosesc de ai mei. Dinții lui Blake care se înfig în gâtul meu în timp ce mâinile lui se joacă cu sânii mei. Geamătul lui încet de dorință în timp ce mă penetrează cu penisul și…

– Jess! Ești aici?

Eu și Blake ne despărțim la auzul vocii lui Jamie. Iau iute cuțitul, în timp ce Blake se duce la capătul celălalt al mesei. Obrajii îmi ard atât de tare, că ar putea porni un incendiu, și mă rog ca Jamie să nu zică nimic despre asta.

– Oh, ce bine, te-ai apucat de cină, spune fratele meu intrând în bucătărie în timp ce se dezbracă de haina de toamnă. Sunt lihnit. Se uită în jur. Hei, amice, ce faci aici? Wes spunea că după antrenament aveți o întâlnire cu cei de la relații publice.

– Este numai pentru cei care joacă în turneul de caritate, spune Blake.

– Oh, tu nu faci asta? Credeam că da.

– Antrenorii nu au vrut să-mi asum nici un risc. Știi, din cauza genunchiului rănit. Ar fi prostesc să risc să mă rănesc din nou pentru un meci care nu contează.

– Adevărat.

În timp ce ei doi continuă să vorbească, îmi păstrez privirea la ceapa pe care o tai și mă forțez să-mi domolesc bătăile inimii. Slavă Domnului că Jamie a venit acasă când a venit. Cinci secunde mai târziu, și aș fi fost aplecată peste masa asta, înfierbântată precum un câine în călduri.

Dumnezeule! Dacă fratele meu ar fi intrat și ar fi văzut așa ceva? Nu aș mai fi prins finalul.

14. NEMERNICO, SUNT CANADIANCĂ

JESS

Uau! Ai primit o favoare din partea asistentei Hailey? întreabă Violet uitându-se la mine peste marginea ochelarilor, cu nasul pe sus.

– Nu atât de specială, spun eu, urându-mi tonul defensiv. A spus că nu este așa important că nu mi-am predat observațiile chiar atunci. E mulțumită să le aibă înaintea orei de azi.

Cu toate astea, fusese îngrijorată timp de 48 de ore, gândindu-mă că avea să îmi țină o predică legată de predarea lucrărilor la timp. În loc de asta, zisese că se bucură că sunt mai optimistă azi și că secția aceea o deprimă și pe ea mereu.

– Um… Privirea plină de compasiune a asistentei Hailey mă surprinsese. Sunt sigură că mă pot obișnui cu asta.

– Te vei obișnui, zisese ea. Dar nu pentru că te vei căli. Ci mai degrabă pentru că treaba ta ca asistentă va fi un echilibru real între bine și tristețe. De îndată ce vei ști că vei avea o contribuție, partea înfricoșătoare va fi mai ușor de dus.

Nu împart această înțelepciune cu Violet, pentru că nu am starea necesară să-i aud părerea acidă despre asta. Sau despre orice altceva. Suntem la bar de zece minute, și deja sunt sigură că este o greșeală. Nu numai că nu am nimic în comun cu Violet, dar se tot dă mare cu cunoștințele pe care le-a acumulat în lobii frontal, parietal, occipital și temporal.

Avem un test la anatomie mâine despre sistemul nervos central. Cred că sunt, într-un final, pregătită. Este prima dată, anul acesta, când mă simt sigură pe mine în ceea ce privește școala.

– Astăzi, eu și Ashleigh am citit în avans din cartea de anatomie, mă anunță ea.

Bineînțeles că au făcut asta. Ashleigh este una dintre prietenele tocilare ale lui Violet.

– Sistemul circulator va fi o adevărată pacoste. Toate acele vene și artere? Este cam de zece ori mai greu decât testul pe care îl vom da mâine. Și – Dumnezeule! – Ashleigh a încurcat venele cu capilarele astăzi. Adică, sunt sigură că se va pune la punct înainte de test, dar îți vine să crezi?

Pare dezgustată de această idee, în timp ce îmi fac o notiță mentală să caut un pic mai târziu pe Google ce înseamnă *capilare*.

Încrederea mi se disipează precum spuma berii. Am comandat cea mai ieftină bere pe care o aveau. Singura hibă în planul lui Blake de a ieși să beau cu Violet este faptul că barul preferat al echipei – Sticks & Stones – nu este ieftin.

Apropo de Blake, îmi întind gâtul, întrebându-mă când are de gând să apară.

– Deci cine este, de fapt, prietenul tău?

– Blake Riley? Oh, este vecinul fratelui meu. Nu ai cum să-l știi. Jucător de hochei. Nu este chiar un as al anatomiei.

Stai – asta nu a fost chiar adevărat. Blake cunoaște foarte bine organele reproducătoare și, ei bine, sistemul meu nervos. De fiecare dată când mă atinge, toate sinapsele mi se scurtcircuitează…

Observ o privire amuzată pe fața lui Violet.

– Ce este? o întreb eu. S-a întâmplat ceva?

– Nu cred că vorbești serios, spune ea cu voce șoptită, răgușită, pe care nu am mai auzit-o înainte. Nu *acel* Blake Riley. Nu înaintașul echipei Toronto.

Face ochii mari.

Oh, vai! Am dat-o în bară din nou?

– Ce este? Nu îți place hocheiul?

– Nemernico, sunt *canadiancă,* spune ea înghițind în sec. Îmi place hocheiul. *Ador* hocheiul. Nu îmi spune că îl *cunoști* pe Blake Riley.

– Bineînțeles că îl cunosc, spun eu și ridic din umeri. *Toți* prietenii mei din Toronto fac parte din echipa de hochei.

– Toți prietenii tăi, repetă ea sacadat.

– Ce, de parcă asta este ciudat?

Încet, Violet își ridică ochii și privește undeva peste capul meu.

– Oh, Dumnezeule!

Își pune ambele mâini pe față și oftează.

Un sunet asurzitor se aude de deasupra.

– Hei, J-Babe! Ce bei?

A venit Blake. Dar eu nu îmi pot lua ochii de la Violet, pentru că ceva este foarte în neregulă cu ea. Își ține mâinile pe față și a rămas cu gura căscată. Practic, seamănă cu personajul din tabloul *Țipătul* al lui Edvard Munch. Este atât de neobișnuit, încât mă simt dintr-odată inconfortabil.

– Hei, ești în regulă? „De ce se ține de față? A pățit ceva?“ Ai… un atac cerebral?

La naiba! Care sunt semnele unui atac cerebral? Lăsarea mușchilor feței, dificultăți de vorbire! Bifat și bifat!

Dar apoi întinde o mână.

– Blake Riley! Sunt o mare admiratoare a muncii tale! Acel gol din prelungiri în meciul împotriva echipei din Pittsburg a fost seminal pentru existența mea.

Îmi notez în minte să caut mai târziu ce înseamnă *seminal.* Acel cuvânt trebuie să aibă două semnificații. Eu știu doar una.

– Și eu mă bucur să te cunosc, spune Blake, întinzându-se pe după mine să îi strângă mâna cu acel entuziasm tipic lui.

Mă întorc să-l salut, și este atât de aproape în spatele meu, încât suntem dintr-odată față în față. Ochi mari, verzi clipesc în ochii mei. Și, la naiba, simt un fior fierbinte în piept, gâdilându-mi diferitele vene și artere. Și poate și capilarele, dacă știam unde sunt.

– Bună, spun eu tâmp.

– Cum îți merge, J-Babe? mă întreabă el și îmi face cu ochiul.

– Nu rău. Ție?

Se strâmbă și se lovește cu palma peste gâtul gros.

– Am un cârcel chiar aici. Nu este nimic ce nu va rezolva o bere. Se întoarce și face un semn cu mâna. Lisa*! Une bere avec moi!*

– Nu este franceza corespunzătoare, subliniez eu.

– Iubito, sunt foarte corespunzător când vorbesc în franceză.

Mă prinde de fund pe scaunul de la bar, și eu îl plesnesc peste mână.

– Nu mă strânge de fund, amice!

Încă mă uit cu atenție la Violet, pentru că nu pare să își fi revenit.

Încă are ochii de două ori mai mari, deși acum vorbește.

– Cum Dumnezeu vă cunoașteți?

– Ei bine, Jess este o persoană amuzantă, îi explică Blake, bătându-mă prietenește pe spate. Și mie îmi place să mă

distrez. În plus, fratele ei este căsătorit cu colegul meu.

Violet se strânge de piept, așa că acum mă gândesc că problema poate fi un atac de cord.

– Stai, te referi la Ryan Wesley? Eşti… Ochii i se rotesc, practic, în cap. Acel gen de Canning? Fratele tău este una din jumătățile perechii Wesmie?

– Wesmie este un nume stupid, insist eu, luând o gură din bere.

Și eu care mi-am petrecut tot timpul gândindu-mă că Violet este deșteaptă. Dar a rămas fără cuvinte la apariția lui Blake Riley, care îi explică acum că el este cel care a venit cu ideea pentru termenul Wesmie.

– Mereu am știut că voi deveni foarte cunoscut într-o bună zi, remarcă el, lovindu-și bărbia. M-am gândit că va fi, probabil, o înregistrare cu sex sau faptul că mănânc douăzeci de sărățele în mai puțin de treizeci de secunde. Dar nu poți alege modul în care schimbi cultura populară. *Te* alege. *Je suis un elephant élégante*.

Ea îl soarbe din priviri.

– Hei, Jessie!

Mă întorc și îl văd pe Wes lângă umărul meu. Zâmbind, se apleacă și mă sărută pe obraz.

– Pot să stau doar la o bere. I-am spus lui Jamie că voi patina cu echipa lui la antrenamentele din seara asta. Dar am o jumătate de oră liberă.

– Ah! spun și îl îmbrățișez pe Wes. Asta este atât de drăguț din partea ta. Băieții vor fi entuziasmați.

– Sigur, până când îi pun să facă sprinturi sinucigașe, spune el râzând răutăcios. Cine vrea o bere?

Violet ridică dintr-odată mâinile în aer, cu degetele încordate.

– Ușurel, Hermione, bombăn eu. Cursurile s-au terminat acum o oră.

Regret ce am spus imediat ce cuvintele îmi ies pe gură, pentru că Violet chiar se rușinează, ceea ce nu credeam că este posibil la ea, cea care știe mereu totul. Așa că i-o prezint lui Wes, care îi cumpără o bere, și apoi lui Lemming, care intră câteva minute mai târziu. Violet aproape leșină pentru a treia oară în zece minute, dar acum sunt obișnuită.

– Mergem la Montréal săptămâna viitoare pentru seriile dinaintea sezonului, spune Wes, aruncând banii pe bar.

– De aceea se preface Blake în seara asta că vorbește franceză?

– Așa cred. Hei, ia uită-te la fața nesuferitei tale colege!

Arunc o privire către Violet, care este captivată. Lemming îi ține mâinile în mâinile lui, vorbindu-i în șoaptă.

– Cine ar fi crezut?

Blake intervine în conversație pufnind.

– Este o lege fundamentală a chimiei. Orice tipă vrea un jucător de hochei.

– Nu chiar, îl contrazic eu. Și m-am descurcat bine la chimie.

– Copii, ne avertizează Wes. Jucați-vă frumos!

Îmi beau berea. Și apoi, Blake îmi mai oferă una, pe care o accept pentru că el este bogat și eu sunt o studentă săracă suficient de drăguță ca uneori să îi pregătească cina.

– Ce bei? mă întreabă el. Când îi spun, se schimbă la față. Hai să facem un upgrade! Hei, Lisa!

Barmanița se apropie, cu picioarele ei lungi.

– Ce dorești, Blakey?

– Fata mea, Jess, vrea o bere. Ce ai recomanda?

Lisa își înclină capul, uitându-se la mine.

– Cred că o Velvet Fog. Este o bere din grâu.

Nu este chiar pe gustul meu.

– Ce ai zice de…

– Lisa *știe,* mă întrerupe Blake, ridicând o mână. Ai încredere, Jessie.

Schimbă o privire cu barmanița, și apoi ea se îndepărtează pentru a-mi aduce o bere de care nu am auzit niciodată.

– A fost asta un pic ciudat? șoptesc eu către Wes.

– Uneori, trebuie să te lași purtat de val, zice, zâmbind peste marginea paharului.

Cum spune el.

Wes pleacă la antrenament în scurt timp, dar mai vin încă doi jucători – Eriksson și tipul cel nou, Will O'Connor.

Eriksson mă salută, dar apoi se așază pe un scaun și începe să discute cu Lisa. Se pare că ea îi dă sfaturi cu privire la divorțul lui.

Și, oricum, nu l-am cunoscut încă pe O'Connor, așa că mă concentrez asupra lui.

– Și eu sunt în Toronto tot doar de o lună, îi spun. Este un oraș frumos, corect?

– Tocmai a devenit mai frumos, zice el încet, cu vocea răgușită.

„Amice, serios?" Îmi ascund o privire îngrijorată.

– Cum așa?

Mă întreb cât de siropos va deveni dacă îl las.

– Pentru că ești tu aici.

– Oh, spun eu zâmbind. Și ce altceva îți mai place la Toronto?

– Noua mea locuință este fantastică. Am închiriat un apartament cu jacuzzi pe terasă.

– Chiar așa? îl întreb eu, în timp ce în sinea mea îmi dau ochii peste cap.

O'Connor își proptește un cot pe bar și își sprijină bărbia pe mână. Clipește la mine, și genele îi sunt atât de lungi, încât sunt sigură că simt o adiere de vânt. Will O'Connor este un băiat drăguț. Are părul ondulat și osatura feței aristocratică precum un model Ralph Lauren.

Este frumos și este conștient de asta. Chiar și modul în care își încordează acum bicepșii pare exersat.

– Sună nemaipomenit, spun eu. Cum este bucătăria? Asta e ceea ce chiar urăsc la locuitul într-un cămin studențesc. Nu pot găti.

– Oh, nu prea gătesc. Atâta timp cât aparatul de cafea funcționează și frigiderul este plin cu bere, sunt un băiat fericit.

– Înțeleg. Deci bucătăria nu este încăperea ta preferată. Ce zici de…

– Dormitor, vrei să spui? mă întreabă el ridicând din sprâncene și zâmbind la mine. Majoritatea tipelor vor să știe *totul* despre dormitorul meu.

– Sunt sigură, spun eu cu o expresie serioasă.

Se apleacă spre mine, îndeajuns de aproape încât respirația lui îmi gâdilă urechea.

– Îți pot face un tur privat mai încolo. Sau acum, dacă vrei. Sunt fericit să scap de ratații ăștia.

Tresar când mă mușcă ușor de lobul urechii.

Tocmai *mi-a mușcat urechea?*

Înainte de a-i face morală despre cum se cuvine să te porți într-un bar, O'Connor este tras înapoi, ca urmare a intervenției lui Blake.

– Ia-ți mâinile! spune încet Blake. Este sora lui Wes. Dar strălucirea de posesivitate din ochii lui arată destul de evident că sentimentele *frățești* nu au nici o legătură cu atitudinea lui de macho.

– Calmează-te, amice! Am înțeles mesajul.

O'Connor îmi face cu ochiul înainte de a se întoarce spre Eriksson.

– Ce naiba a fost asta? îl întreb pe Blake printre dinți.

– Bună întrebare! Tu prima, spune el în timp ce își încrucișează mâinile peste piept.

– Nu am voie să stau de vorbă cu colegii tăi?

– Vorbește cât vrei. Dar nu ai voie să flirtezi, scumpo!

Serios?

– Voi flirta cu cine vreau eu, îi răspund eu.

– Ah, chiar crezi asta? mă întreabă el zâmbind. Este așa drăguț!

Nu apuc să răspund, pentru că vine pe scaunul de lângă mine, și acum el este cel care îmi șoptește la ureche. Vorbește atât de încet și de vulgar, încât mă trec fiorii.

– Iubito? Dacă nu mă culc eu cu tine, nimeni nu se culcă cu tine. Cu atât mai puțin O'Connor – dacă tipul ăla te atinge cu un deget, îl agăț de plasa porții și îmi exersez loviturile pe el.

– Ei bine, oare e cineva însetat de sânge? îl întreb eu.

– Însetat, punct. Și înfometat. Atât de înfometat!

În timp ce buze calde îmi ating ușor gâtul, mă uit panicată spre Violet și spre ceilalți. Dar nici unul nu e atent la noi. Colega mea de cameră este absorbită de ce îi spune Lemming, iar Eriksson și O'Connor vrăjesc niște brunete acum.

– Dacă ai atât de mare nevoie de hrană, mai comandă-ți o bere! Și niște *nachos*. Tonul meu este cât se poate de indiferent. Sunt sigură că vor rezolva problema.

– Un singur lucru va rezolva problema asta, mă corectează Blake. Privirea îi coboară spre vintre, și, Dumnezeu să mă ajute, îmi cobor și eu privirea.

Mda. Este tare. Arată de parcă și-a băgat acolo o halbă de bere pe care încearcă să o scoată pe ascuns din bar.

De ce nemernicul ăsta trebuie să fie atât de al naibii de mare?

Iau o înghițitură zdravănă de bere și apoi mă dau jos de pe scaun.

– Trebuie să mă duc la toaletă, mint eu. Fie asta, fie o să continui să stau aici lângă Blake și să mă lupt cu tentația de a-i descheia pantalonii.

Mă îndepărtez repede, înainte ca el să poată răspunde. Pe coridorul care duce la toalete sunt două cozi lungi. Mă așez în spatele unei blonde, prefăcându-mă că am cu adevărat

nevoie să merg la toaletă. Ceea ce nu este adevărat. Deși, probabil, voi avea nevoie până când îmi va veni rândul.

Cara DC

15. CALCULE SIMPLE

BLAKE

O aștept pe Jess la ieșirea de la toaletă.

Când iese, mă reped asupra ei. Chiar dacă nu intenționam să o sperii, tresare când îmi pun o mână în jurul brațului ei și o trag spre ușa din spate.

Deschid ușa, mergând spre Hummerul meu.

– Ce... Blake! Nu voiam să plec!

– Atunci, nu pleca. Dar noi doi avem nevoie de un minut singuri.

– Chiar nu avem nevoie.

Nu s-ar putea înșela mai tare. Este binecuvântat de liniște aici, așa că o țintuiesc de ușa mașinii mele supradimensionate.

– Nu am terminat de vorbit.

– Tu nu termini niciodată de vorbit, bombăne ea. Nu faci decât să vorbești, moară stricată.

– Tocmai m-ai făcut moară stricată? o întreb eu zâmbind.

– Da! Pentru că ești.

– Îmi folosesc gura la mai mult decât să vorbesc, îi reamintesc. Dar deja știai asta. Îți amintești de ziua aia din martie? Cum mă implorai și îmi spuneai ce ar trebui să fac cu gura?

– Ți-am zis, a fost o chestie care nu se va repeta, spune ea înroșindu-se.

– Și la nuntă? răspund eu înclinându-mi capul.

– Tot o chestie care nu se va repeta.

– Unu plus unu fac doi, iubito.

– Vai, felicitări! Poți face calcule simple! Își pune palmele pe pieptul meu, încercând să se miște, dar observ momentul exact când devine neatentă pentru că bagă de seamă că mă atinge. Atingerea îi devine mai ușoară, și trage adânc aer în piept.

Mă aplec până când corpurile noastre se ating peste tot.

– Uite ce e, asta poate fi tot o chestie care se întâmplă o singură dată.

– Asta? spune ea și își ridică ochii căprui către mine.

– Da, asta, zic eu și apoi o sărut.

Nu trece nici o secundă, că mă prinde de umeri și mă trage mai aproape.

Limbile noastre se întâlnesc, și Jess tremură în brațele mele. O sărut încet, plimbându-mi limba peste a ei, devorând-o puțin câte puțin. Dintr-odată, șoldurile i se împing spre șoldurile mele și își trece un picior pe după șoldul meu.

Sunt ridicol de tare. Fermoarul acestor blugi este în pericol să explodeze precum a făcut oala sub presiune a mătușii Judy Paștele trecut.

– *Boom!*

– *Boom?* bâiguie Jess în timp ce o sărut.

Probabil am spus asta cu voce tare.

– Avem nevoie de mai mult spațiu[1], improvizez eu, așteptându-mă să fiu pus la punct. Dar ea întinde mâna într-o parte și apucă mânerul ușii din spate a mașinii mele.

O ajut să o deschidă, pentru că așa sunt eu, politicos, și, două secunde mai târziu, alunecăm pe banchetă și eu trântesc ușa după mine. O pun în poala mea și mă cufund înapoi în gura ei dulce. Geme atât de tare, încât geamurile fumurii ale mașinii vibrează. Am spus că am o mașină mișto?

Jess își strecoară mâna pe sub cămașa mea, care nu este băgată în pantaloni, și îmi atinge abdomenul.

– Asta nu ne va intra în obișnuință, bâiguie ea printre săruturi.

– Nu, sunt eu de acord.

Faptul că suntem de aceeași părere este minunat. Nu sunt de acord cu relațiile.

Ne mai cufundăm o dată într-un sărut mai adânc decât un tunel de mină. Îi prind fundul cu ambele mâini și o strâng tare, vulgar.

– Este o… pauză de la studiu, oftează ea.

– Un pic de eliberare de stres, o asigur eu în timp ce îmi strecor mâinile pe sub tricoul ei și îi desfac sutienul.

Îi apuc bluza și i-o trag peste cap, apoi o arunc pe scaunul din față. Urmează sutienul. Dintr-odată, am mâinile pline de bunătăți de sâni. Jess are cei mai frumoși sâni. Vreau doar

să-mi îngrop fața între ei și să scot sunete precum o barcă cu motor.

Dar uit de asta când mâinile îi coboară spre fermoarul meu. Îmi descheie nasturele blugilor și apoi se chinuiește cu fermoarul. Îl deschide doar pe jumătate, pentru că blugii îmi sunt strâmți ca naiba acum și ea stă pe mine.

O ajut, pentru că așa sunt eu, drăguț. Și, o secundă mai târziu, are una din mâinile ei fine înfășurate în jurul penisului meu.

– Oh, la naiba, oh, la naiba! încep eu să bâigui.

Apoi îi cuprind capul cu mâinile și o trag din nou către mine.

– Vreau să gust, șoptește ea, chicotind și aplecându-se.

Înainte de a putea răspunde, o pereche de buze moi îmi sărută capul penisului. Nu mai respir. Apoi linge partea sensibilă de dedesubt.

– La naiba, iubito! Vino aici, sus!

Ea clatină încăpățânată din cap.

– Vreau să-ți fac sex oral.

Râd zgomotos și îi înfășor părul în jurul mâinii mele. Cred că o să o las câteva minute. Așa este corect.

Îmi ia capul penisului în gura fierbinte, și eu icnesc. Este atât, atât de bine! Suge cu putere și își înfășoară mâna în jurul bazei, degetele jucându-se cu testiculele mele. Îmi reazem capul de tetieră și aștept, corpul fiindu-mi cuprins de plăcere.

Durează câteva minute, dar, în cele din urmă, Jess se uită la mine, gâfâind.

– Nu pot… să cuprind foarte mult.

– Știu, iubito. Nimeni nu poate. Deși e drăguț din partea ta că ai încercat. Vino aici, o îndemn.

– Nu, spune ea în timp ce își aranjează părul mătăsos. Urăsc eșecul. Se apleacă și îmi sărută din nou vârful penisului. Mmm, murmură ea în timp ce mă linge.

Șoldurile îmi pulsează de dorință. Este al naibii de aț ățător să îi văd limba roz în timp ce mă linge.

– Mă omori, gem eu. Vino aici odată!

De data asta, nu aștept să fiu ascultat. Îmi pun mâinile sub brațele ei și o ridic până când mă călărește din nou.

Este o treabă dificilă, dar îmi strecor mâna în buzunarul din spate și îmi scot portofelul. Îl deschid pe genunchiul ei și scot prezervativul pe care îl țin acolo.

Jess se înfioară un pic.

– Nu am intenționat să fac asta în seara asta.

– Nu te gândi prea mult, spun eu în timp ce rup pachetul și pun prezervativul pe penisul meu care arde de dorință. Doar ai nevoie să te încarci un pic la stația mea de încărcare.

Privirile ni se întâlnesc. Timpul se oprește în loc preț de o secundă perfectă.

Apoi amândoi izbucnim în râs. Se sprijină de umerii mei, în vreme ce râdem amândoi în hohote. Îmi pun mâinile în jurul ei și îmi îngrop fața în gâtul ei mătăsos, încercând să mă calmez. Dar mai râdem zgomotos încă vreo câteva minute.

În cele din urmă, rămânem cu un chicot bizar. Ea zâmbește la mine, și îi zâmbesc și eu înapoi.

– Nici un… începe ea și râde din nou. Moment plictisitor cu tine, nu-i așa, Blake? Sânii i se leagănă când râde, și îmi amintesc dintr-odată cât de mult o doresc.

– Nu. Îi iau în palmă unul din sâni și îl lovesc ușor. Nimic plictisitor.

Privirea îi devine un pic confuză și caldă. Se apleacă și mă sărută.

Doamne, se întâmplă ceva foarte drăguț aici. Țin în brațe cea mai frumoasă fată din Toronto. Este o prietenă bună și o parteneră grozavă de sex. Cât de rar găsești așa ceva? Nu îmi fac griji că voi vedea în seara asta o poză cu mine în fundul gol pe Twitter sau tâmpenii de genul ăsta. Poate că eu și Jess nu vedem mereu lucrurile la fel, dar este sinceră cu mine chiar și atunci când mi-aș dori să nu fie.

Și, chiar acum, este sincer la ea felul în care se freacă de pieptul meu precum o pisică în călduri în timp ce ne sărutăm.

– Jessie, șoptesc aproape de buzele ei. Te doresc atât de tare! Lasă-mă să te am!

– Ah, geme ea.

Îmi bag mâna pe sub fusta scurtă pe care o poartă și descopăr o pereche minusculă de chiloți de care scap repede.

– Acum, iubito, o îndemn. Fă-o!

Se ridică în genunchi, și eu mă pregătesc pentru intrarea în rai. Apoi ea se lasă în jos încet. Ne uităm unul în ochii celuilalt. Face un „O“ perfect cu gura în timp ce geme.

– Asta e, o încurajez eu. La naiba, da!

Este fierbinte, strâmtă și perfectă.

Se apleacă în față, și trebuie să o sărut. Sunt în rai și sunt disperat. Așa că presupun că sunt *raisperat*. Îmi mișc

șoldurile și îi sug limba, și totul este extraordinar, extraordinar, extraordinar.

– Oh, la naiba, bâiguie ea, începând să mă călărească. Te simt… oh, la naiba! Oh, la naiba!

– Știu. Mă proptesc în picioare și vin în întâmpinarea fiecărei mișcări pe care o face ea. Fă sex cu mine așa! Atât de provocator.

Nu, *provocator* nici măcar nu începe să descrie imaginea pe care o am acum. Probabil nu mă voi mai obosi să mă mai uit la filme porno de-acum înainte. Pot doar să retrăiesc asta – o fată excitată care ajunge la orgasm cu mine în ea, încruntată de plăcere.

Testiculele mi se întăresc numai când mă uit la ea.

Trage adânc aer în piept și mă prinde de umeri. Cu putere.

– Oh, Bl-Blake, geme ea.

Numele meu pe buzele ei mă face să mă simt precum un supererou. Sunt atât de aproape de orgasm, că doare. Apucând-o de șolduri, o trag cu și mai multă putere spre mine.

Jess țipă ușor de plăcere, apoi scâncește. Sunetul pe care îl face mă termină. Fiecare gâfâit și geamăt se duc direct către penisul meu fericit.

Apoi geme și se înfioară, strângându-mi penisul cu putere, precum o menghină.

– La naiba, da! Îmi ridic corpul de pe scaun și mă împing în ea. Eliberarea mă cuprinde precum un val. Cu un geamăt, mă afund în ea o dată. Și încă o dată.

Boom!

JESS

Este din nou liniște, o liniște întreruptă doar de sunetul bătăilor inimii mele. Sunt goală, cu excepția fustei mele care este strânsă în jurul talei. Sunt pe bancheta din spate a mașinii lui Blake. Și sunt încă pe giganticul…

Offf! Când cad pradă tentației, *chiar* cad pradă, nu glumă.

În mod evident, în mine trăiește o masochistă, pentru că, în loc să-l îndepărtez, fac ce fac și ajung cu penisul lui în mine. La naiba cu bărbatul ăsta! Chiar și acum îmi caută buzele cu buzele lui. Sărută atât de bine. Încet și seducător, dar necruțător.

Până acum cinci minute, nu mai făcusem sex din primăvară. De când cu Blake. Corpul meu s-a revoltat, cu siguranță, din cauza perioadei lungi de stat pe uscat.

Sunt atât de dezgustător de slabă.

Și el este atât de dezgustător de sexy.

Îmi strâng ultimele fărâme de orgoliu și desprind toate părțile corpurilor noastre. Mutându-mă lângă Blake, îmi văd chiloții pe jos. Faptul că mă aplec să îi ridic îmi oferă scuza perfectă pentru a evita contactul vizual.

O mână mare mi se răsucește în păr.

– Hei. J-Babe?

– Mmm?

Mă prefac ocupată pentru a nu fi nevoită să mă uit la el. Dar mă așteaptă.

– Jess? spune el încet.

Cedând, mă întorc înspre el.

– Ești cea mai faină tipă pe care o cunosc.

Privirea i se luminează când îmi zâmbește.

Zâmbetul acela mă face să simt fluturi în stomac. Deși nu ar trebui. Este o nebunie.

– Nu facem din ăsta un obicei, spun eu, pentru binele meu.

– Evident, întărește el, fără să-i dispară zâmbetul de pe buze. Dar cu siguranță a fost minunat. Nu-i așa că am o mașină super?

Mă uit în jur. Slavă Domului pentru ferestrele fumurii!

– Mașina ta este mai mare decât camera mea de cămin. Sunt destul de sigură.

– Au, spune el jucându-se cu părul meu. Vrei să te conduc acasă?

Mă înfior, întrebându-mă dacă Violet crede că am fost răpită.

– Trebuie să o găsesc pe colega de cameră cea rea.

Faptul că am dispărut cu Blake mi-a distrus toate planurile de a mă împrieteni cu Violet. „Bravo, Jess!“

– Poftim sutienul și tricoul! spune el în timp ce întinde o mână mare spre scaunul din față.

Îmi pun repede sutienul, și el face ceva cu prezervativul. Aud foșnetul unei pungi de plastic, dar nu pun întrebări.

Câteva minute mai târziu, deschide ușa.

– Drum liber, cred.

Ies, scuturându-mă.

– Arăt…

„Precum o tipă care tocmai și-a făcut de cap cu penisul tău în parcare?“

– Arăți minunat, ca întotdeauna. Te conduc înăuntru. Dacă Violet întreabă unde ai fost, voi inventa o poveste. Îi voi spune că a atacat un calamar imens. Sau piraţii.

– Bine gândit, îl iau eu în derâdere.

Mergem înăuntru, dar Blake se oprește în mijlocul holului înainte de a ajunge la încăperea principală. Scoate telefonul, se uită la el, apoi înjură printre dinți.

– Ce s-a întâmplat? îl întreb eu.

– Nimic, răspunde el și bagă telefonul în buzunar.

– În regulă.

Mai facem cam cinci pași, și apoi se oprește din nou.

– Am nevoie de o favoare, izbucnește el.

– Deja am făcut sex cu tine, spun eu întorcându-mă și oftând. Asta nu compensează pentru favorurile cu care eram datoare?

– Dacă cineva a făcut cuiva o favoare aici, spune el pufnind, acela am fost eu. Vaginului tău.

– Mda, sigur, zic eu dându-mi ochii peste cap. Acum, spune-mi ce vrei sau plec.

– Am nevoie de o parteneră pentru o întâlnire.

Mă cuprinde exasperarea. Nu a auzit nici un cuvânt din ce am spus în mașină? Nu facem din ăsta un obicei. Și cu siguranță nu ieșim la o *întâlnire.*

– Categoric nu, declar eu.

– Șterge-ți privirea aceea îngrozită de pe față, J-Babe, spune el mijind ochii verzi. O întâlnire cu mine este precum o excursie la Disneyland. Ți-ar plăcea la nebunie. Pentru că tuturor le place la Disneyland. În orice caz, nu la asta mă referem. Ai fi o parteneră falsă, în regulă?

Ei bine, acum sunt confuză.

– O parteneră falsă?

– Mama tocmai mi-a trimis mesaj, spune el sumbru, pentru a-mi aminti că petrecerea pentru întâmpinarea copilului surorii mele este în acest weekend. Familia mea va fi acolo, câțiva prieteni…

Face o pauză îndeajuns de lungă pentru ca eu să mă panichez. Prieteni? Mă întreb ce *prieten* este responsabil pentru privirea-i necaracteristică, de căprioară surprinsă de lumina farurilor.

– Vrei să merg la un eveniment de familie cu tine? „La naiba, nu!“ Eu, ah, nu sunt sigură că mă simt confortabil în

legătură cu asta. Nu voi ști pe nimeni acolo.

– Mă vei ști pe mine, protestează el, părând ofensat. Și-apoi, îmi ești datoare. Eu sunt cel care face toate favorurile. Sexul nemaipomenit – cu plăcere! – și faptul că ți-am spus cum să te împrietenești cu colega ta de cameră. Ți-am făcut două favoruri mari, spune el și ridică din umeri. Este rândul tău.

Logica lui nu este deloc sănătoasă, dar nu pot nega că ideea lui de a o aduce pe Violet la bar a fost una bună. E adevărat, am ignorat-o în ultima, oh, jumătate de oră, dar înainte de asta mi se părea că ne apropiam.

– Te rog! insistă el. M-ar ajuta foarte mult dacă ai veni. În felul ăsta, poate familia mă lasă în pace.

– De ce nu te lasă în pace? îl întreb eu curioasă.

– Cred că am nevoie de o soție.

– *Nu* o să mă prefac că suntem logodiți, spun eu alarmată, cu o voce ascuțită.

– Nici nu te-am rugat să o faci. Ți-am zis, ai fi doar partenera mea. Le voi spune că ești prietena mea, se vor bucura toți foarte tare și, după câteva săptămâni, le voi zice că m-ai părăsit sau ceva de genul. E o chestie care nu se va repeta, spune el folosind cuvintele mele de mai devreme.

– Bine. O să o fac, mă aud eu zicând, în ciuda ezitărilor.

El se luminează.

– Dar nu este o întâlnire adevărată, spun eu repede. Este doar o favoare pentru un prieten, în regulă?

– Ești cea mai bună prietenă, Jessie, spune Blake și se apleacă, sărutându-mă pe obraz. În plus, este mișto să fac sex cu tine, șoptește el apoi în timp ce îmi suge lobul urechii.

– Ești incorigibil, comentez eu în timp ce îl îndepărtez.

Când intrăm înapoi în bar, o găsesc pe Violet legănându-se pe un scaun înalt, captivată în timp ce îl ascultă pe O'Connor lăudându-se cu numeroasele echipe la care a jucat.

– Violet? o întreb eu grijulie. Ești în regulă?

– Da-aa, spune ea și sughiță. Am băut câteva beri.

– Ah!

– O voi duce eu acasă, zice Lemming de dincolo de Violet.

– Îmi pare rău, armăsarule! spun eu ferm. Nu cred că asta este seara ta. Îi întind o mână lui Violet, care pare cam palidă. Haide, colega! Este timpul să mergem.

– Vă conduc eu acasă, se oferă Blake.

Sună mult mai bine decât să o târăsc pe colega mea beată la metrou, așa că îi accept oferta.

Ce mai contează încă o tură cu Blake Riley în seara asta?

Joc de cuvinte în limba engleză, în original, între *boom* și *room* (n.red.)

16. DIN ȚÂNȚAR UN MĂGAR

JESS

Este duminică după-amiază, și mergem cu viteză pe un drum drăguț din suburbii, în Hummerul lui Blake. Aș putea să mă felicit pentru că nu mi-am luat ochii de la drum. Nu am aruncat nici o privire la bancheta din spate, nici măcar una. Dar jur că m-am agitat înfierbântat toată în clipa în care mașina asta a parcat în fața căminului. Corpul meu reacționează la plimbările cu mașina lui Blake.

Sau, să fim sinceri, la Blake.

– Deci, pe cine întâlnesc azi?

Nu mă uit cum i se încordează mușchii de pe antebraț în timp ce conduce. Nu mult, în orice caz.

– Petrecerea este pentru Brenna. Vor fi acolo și celelalte două surori ale mele, Beth și Britt. Două dintre ele sunt căsătorite, și aici o includ și pe cea însărcinată, spune el și chicotește. Mama este extrem de încântată. Deja a cumpărat tot magazinul cu articole pentru bebeluși, așa că sora mea va ajunge să aibă patru exemplare din fiecare. Adică, de ce are cu adevărat nevoie un copil? Un pat și o crosă de hochei. Sfârșit.

Foarte amuzant.

– Și atunci, tu ce i-ai luat copilului?

– O crosă de hochei. Și am contribuit la cumpărarea unui cărucior sofisticat. Chipurile, un fel de Hummer al cărucioarelor.

– Frumos.

Mai mergem câțiva kilometri.

– Te înțelegi bine cu părinții tăi? îl întreb eu curioasă.

– Bineînțeles. Sunt nemaipomeniți.

Hmm. Ceva nu se leagă. Nu pot să îmi dau seama de ce ar avea Blake nevoie de o parteneră falsă pentru o petrecere în familie. Decât dacă nu cumva este altceva care îl stresează.

– Pe cine altcineva am să mai întâlnesc? Ar trebui să mă feresc de cineva? Vreo fostă?

Și iată! Tresare.

– Așa rău?

– Nu este mare lucru, spune el încruntându-se.

„Mda, siguuur."

– Ea este motivul pentru care ai avut dintr-odată nevoie de o iubită? Fii sincer cu mine, și va fi mai ușor de trecut peste. Cum o cheamă?

– Molly, spune el oftând. Este cea mai bună prietenă a Brennei. Nu o văd prea des, dar uneori devine foarte insistentă.

Ah!

– Dar, dacă voi fi acolo, te va lăsa în pace?

– Va trebui, mormăie el.

Întoarcem pe o stradă mărginită de copaci, într-o zonă numită Brampton. Este luxoasă și drăguță într-un cu totul alt mod decât în California. Îmi dau seama că nu știu nimic despre Ontario, și pauza asta scurtă de la cărțile mele este o amânare binevenită, chiar dacă am fost adusă aici ca să îl apăr, în secret, pe Blake de ghearele ascuțite ale unei foste iubite.

– Ar fi trebuit să mă avertizezi, spun eu încet.

Apoi mă simt imediat vinovată pentru că am încercat să dau impresia că Dyson este iubitul meu la nunta lui Jamie.

Mai ipocrită de-atât?

Parchează în fața unei case mari cu baloane albastre și roz atârnate de cutia poștală. Pe terasă sunt crizanteme și un gard viu de floarea-soarelui. Deja îmi place casa.

Blake scoate cheile din contact și se întoarce către mine.

– Uite ce e, îmi pare rău că nu am spus nimic! Apreciez foarte mult că ai venit cu mine azi. Ochii verzi îi par nesiguri, și este o expresie pe care o văd atât de rar pe fața lui, încât nu mă pot abține să nu mă topesc un pic. Blake Riley nu mai este încrezător? Sunați la Urgențe și acordați-i primul ajutor.

– Am voie să mă distrez un pic? îl întreb în timp ce ridic mâna și îl mângâi pe obraz. Pot inventa o poveste despre cum ne-am cunoscut?

– Fă-ți de cap, iubito!

Rânjește, și chipul lui îmi pare, dintr-odată, mult mai familiar.

– Le-am spus că ne-am cunoscut atunci când am avut grijă amândoi de Jamie. Dar am sărit peste partea când mi-am dat jos pantalonii și te-am provocat să vezi dacă fotoliul

de masaj al lui Wesley îmi poate transforma penisul într-un vibrator adevărat.

Toate zonele mele de jos tremură de plăcere la acea amintire.

Ah!

Blake își îndreaptă degetul către mine precum un pistol.

– Păstrează expresia aia, spune și îmi face cu ochiul. Ești foarte convingătoare cu privirea aceea provocatoare în ochi.

– Nu arăt provocator, răspund eu și pufnesc. Nimeni aici nu este provocator.

Bancheta din spate râde la mine.

Blake nu își bate capul să mă contrazică. Iese din mașina imensă și vine pe partea mea, deschizând ușa cu o plecăciune.

– Vino să cunoști familia Riley, iubito!

În casă este haos. Blake mă conduce în bucătărie, unde cel puțin șase femei se agită precum albinuțele. Cu toate astea, nu este dificil să le identific pe surorile Riley. Una dintre ele este însărcinată într-un stadiu avansat, dar și celelalte două sunt ușor de recunoscut. Versiunile feminine ale lui Blake sunt înalte precum jucătorii de baschet, cu umeri lați și cu zâmbete și mai late. Sunt îmbrăcate cu rochii cu modele florale de culori diferite, și nu mă pot hotărî dacă alegerea este intenționată.

Eu, spre deosebire de ele, arăt foarte timidă în rochia mea albastră, fără mâneci.

Nu bagă de seamă sosirea noastră, pentru că se agită în jurul unei cutii imense de prăjituri, care tocmai a ajuns.

– Oh, Dumnezeule! țipă sora însărcinată. Sunt cele mai bune chestii.

Mă ridic pe vârfuri pentru a arunca o privire în cutie. Rând peste rând, așteaptă prăjituri acoperite cu un nor de glazură albă și un singur spermatozoid din ciocolată în vârf.

– La naiba, sunt înfricoșătoare! spune Blake.

Capetele se întorc, și apoi chicoteala atinge punctul maxim în momentul în care cele trei surori îl văd.

– BLAKEY!

– Este aici!

– Ia o bere!

Instinctiv, mă apăr, ascunzându-mă în spatele lui Blake pentru a evita să fiu călcată în picioare. Cu un zumzet fericit, le ridică, pe rând, în brațe pe surorile lui.

– Să înceapă petrecerea fertilității! Unde ai spus că este berea?

– Îți aduc eu, se oferă una din surori.

Este ușor să îți dai seama că Blake este foarte iubit de familia lui.

– Adu două, spune el. Am adus pe cineva să o cunoașteți cu toții, și probabil îi este sete.

Își întoarce capul în stânga și în dreapta, întrebându-se unde m-a pierdut, așa că apar de sub brațul lui.

– Fetelor, ea este Jess, spune el în timp ce mă mângâie pe pielea goală a umărului. Iubita mea.

În încăpere se face liniște atât de repede, încât, la început, cred că sufăr de vreo anomalie auditivă. Dar apoi văd surprinderea pe fețele tuturor femeilor. Una dintre surorile lui Blake, care nu este însărcinată, are o mână pe ușa frigiderului, dar a uitat să tragă de ea. În schimb, se uită la mine, cu gura căscată precum un pește răpitor flămând.

Tăcerea este la fel de adâncă precum Oceanul Pacific, și folosesc acest timp pentru a le studia fețele șocate. Pe lângă surori, mai sunt două sau trei femei care se uită uimite la mine. În special una – cu bucle răzlețe ce îi încadrează fața de spiriduș – și-a dus o mână la gură, uimită.

– Uh, fetelor? Hei! intervine Blake. Mă lovește absent peste umăr. Veniți și salutați-o pe Jessie. Doaaamne!

– Scuze! Sora de la frigider își revine prima. Traversează camera cu picioarele-i lungi precum ale unei girafe și mă apucă de mână, strângând-o cu fermitate. Eu sunt Britt, cea mai mică dintre noi toți. Îmi pare atât de bine să te cunosc, spune ea, strângându-mă de mână. Blake nu ne-a zis că se întâlnește cu cineva. Își ridică ochii – la fel de verzi ca ai fratelui ei – către Blake, și se vede o privire întrebătoare în ei.

– Fac asta acum, răspunde el, părând iritat. Hai să nu facem din țânțar un măgar!

– Armăsar, îl corectez eu.

– Nu, J-Babe. Nu poate fi așa!

„Oh, pentru Dumnezeu!“

Văd cel puțin doisprezece ochi care se uită la mine plini de curiozitate.

– Nu contează, șoptesc eu, și Blake chicotește.

– Bere? mă întreabă el. Probabil este și niște vin alb, pentru fete, pe-aici pe undeva.

– Bere ar fi perfect, spun eu repede.

„Și să tot vină!“

Le cunosc pe celelalte două surori și apoi pe tatăl lui Blake. Ar fi o bagatelizare să spun că domnul Riley nu este așa cum mă așteptam. Blake este cu cincisprezece centimetri mai înalt decât tatăl lui și îl depășește în greutate cu cel puțin 45 de kilograme. Domnul Riley îmi strânge mâna politicos precum un director de școală și apoi fură din cutie o prăjitură cu spermatozoid și iese în liniște din încăpere.

Tocmai când sunt pe cale să spun că genetica este o știință înșelătoare, aud un zgomot puternic de pași, și o femeie enormă se aruncă spre noi.

– BLAKIEEEEE!

– Oof, spune iubitul meu fals, prinzând-o. Ușor, mamă! Și eu mă bucur să te văd.

– Au trecut NOUĂ ZILE de când ai venit ultima oară la cină! strigă ea.

– Dar cine le ține socoteala? ripostează el zâmbind.

– AM FĂCUT COSTIȚE! Ai nevoie de proteine dacă VREI SĂ ÎI FACI PRAF PE CEI DE LA MONTRÉAL.

– Minunat, spune el. Hei, mamă? Ea este Jess. Prietena mea.

Mă pregătesc sufletește, în timp ce mama lui Blake se întoarce pentru a mă inspecta. Spre deosebire de surorile lui Blake, ea nu tresare și nici nu este șocată sau surprinsă. Cu toate acestea, se uită la mine din cap până în picioare, de parcă sunt o costiță pe care poate o va cumpăra, dacă merită.

– Îmi pare bine să vă cunosc! spun eu cu voce tremurândă, întinzându-i o mână.

Mâna ei imensă precum o mănușă de baseball îmi cuprinde mâna. Are o strângere de mână precum a lui Mike Tyson.

– Bine ai venit la noi acasă, Jessica! De când îl cunoști pe fiul meu?

– Hmm, din martie. Este prieten cu fratele meu.

– Șase luni. Hmm… Doamna Riley mustăcește, ridicând dintr-o sprânceană. Și ce îți place cel mai mult la el?

Chiar când mintea mea trădătoare îmi oferă o imagine complet nepotrivită, Blake intervine pentru a mă salva:

– Mamă, nu i-am făcut încă turul lui Jessie. Ne vedem puțin mai încolo?

Mama lui se încruntă, nemulțumită de această întrerupere. Am impresia că mai degrabă m-ar duce într-o cameră de interogatoriu fără ferestre pentru o doză de serul adevărului și o porție de tortură.

Blake mă cuprinde cu un braț și îmi dă una din cele două beri pe care le-a luat, iar eu sorb cu nesaț în timp ce ne facem drum spre o frumoasă pereche de uși în stil franțuzesc ce dau în grădină.

– Doaaamne, spune Blake și trage aer în piept în timp ce ieșim. J-Babe, îmi pare rău! Nu am știut că se va dezlănțui alerta de gradul patru dacă aduc pe cineva acasă.

– Când a fost ultima dată când ai avut o prietenă? îl întreb eu.

– Uh. Acum cinci ani.

– În regulă… Piesele de puzzle se potrivesc în mintea mea. Deci te-ai despărțit de cum-o-cheamă și apoi nu ai mai ieșit deloc la întâlniri?

– Ceva de genul, spune el morocănos. Uită-te la asta! continuă și face un semn cu mâna spre o curte superbă cu o piscină strălucitoare la capăt. Noi am săpat-o pe când aveam 14 ani. A fost o nebunie.

– Pare și distractiv. La capătul piscinei este un coș de baschet, și mi-i pot imagina pe masivii membri ai familiei Riley luptându-se pentru a marca. În aparență, casa lui Blake și a mea nu seamănă deloc. Dar simt o vibrație familiară de familie numeroasă, și asta mă face să mă simt confortabil. Momentul ciudat din bucătărie nu a fost chiar atât de rău.

– Ai un loc frumos aici, Blakey. Îmi trec un braț pe după al lui. Mai arată-mi!

Mă duce la căsuța de lângă piscină, cu frigiderul plin de beri canadiene. Ne întoarcem și vedem că petrecerea abia începe pe veranda imensă din fața bucătăriei. Oaspeții vin câte unul sau în perechi, punând daruri unul peste altul pe masă și gustând din aperitive.

– Hai să găsim ceva de mâncare! propune Blake, frecându-mă ușor pe spate. Știu că mama este puțin mai greu de tolerat, dar este o bucătăreasă teribil de bună.

– Sună minunat.

Îmi dă o farfurie, și mă servesc cu o bucată de *quiche* și un ou umplut. Sora lui, Britt, vine în grabă către mine, zâmbindu-mi.

– Mai este mâncare aici, spune ea, făcându-mi semn spre masa din sufragerie, prin ușile franțuzești. Și jucăm un joc.

– Cel cu moneda? ghicește Blake. Halba de bere?

– Nu, Blakey, spune sora lui, dându-și ochii peste cap. Nici nu trebuie să se ridice pe vârfuri pentru a-i prinde ceva de buzunarul cămășii. Este un ac de siguranță cu o mică

panglică albastră agățată de el. Mie îmi dă unul cu o panglică roz. Cât durează petrecerea, continuă ea, nu puteți rosti cuvântul „bebe“. Dacă o faceți, trebuie să dați acul de siguranță cui v-a auzit primul spunând cuvântul. La sfârșit, cine strânge cele mai multe ace de siguranță primește un premiu.

– Jocul cu halba de bere este mai amuzant, ripostează Blake.

– Mănâncă niște costițe, îl sfătuiește Britt în timp ce îl bate pe umăr. Fă-o pe mama fericită!

Ne așezăm la rând la bufet. Masa din sufrageria familiei Riley stă să se rupă sub greutatea mâncării de pe ea. În timp ce îmi umplu farfuria, Blake este acaparat într-o discuție cu cumnatul lui despre șansele echipei în acest sezon.

În partea cealaltă a camerei, fata cu părul ondulat din bucătărie stă în picioare, cu farfuria în mână. O ascultă pe Brenna și, în același timp, îmi aruncă priviri ucigătoare. Este drăguță, cu ochi mari căprui și o față în formă de inimă. Singurul lucru urât la ea este expresia acră.

Blake mă strânge de fund, și îmi dau seama că îmi face semn să merg înainte. Iau o bucată din faimoasele costițe Riley și o chiflă moale, cu unt. Uitându-mă la mâncare, mă simt dintr-odată lihnită. De o lună nu am mai mâncat așa bine. Mesele cu Wes și Jamie sunt mereu grozave, dar în general înfulec mâncare comandată, cu ferestrele deschise, astfel încât Violet să nu simtă cât de des îi încalc regula legată de mâncatul în cameră.

Cu toate astea, s-a mai îmbunat. Am crezut că există o singură metodă de a o impresiona – cunoștințele medicale. Dar acum știu că sunt două metode. De când am prezentat-o echipei, se uită la mine de parcă sunt cineva cu care merită să fie prietenă, ceea ce este foarte tare.

– Trebuia să fi luat două farfurii, comentează Blake.

Când mă uit, a lui practic dă pe-afară.

– Poți pune ceva pe a mea, îi propun.

– Ah, mulțumesc, J-Babe!

– Uau! Ți-am luat acul de siguranță. Te-am prins, uriașule!

– Poftim? Mai pune o chiflă pe farfuria mea, după care urmează o bucată de unt de mărimea unui puc de hochei. Nu am spus cuvântul cu „b“.

– Ba da!

– „Babe“ nu este același lucru.

– Vreo douăsprezece melodii de Crăciun te contrazic.

– Bine, iubito. Ia-l! Cu un zâmbet, mă sărută pe frunte. Dar, dacă nu ar fi fost detaliile astea tehnice, aș fi câștigat detașat. Cuvântul „bebe“ nici măcar nu există în vocabularul meu.

Un icnet de uimire se aude din cealaltă cameră, și nu trebuie să mă uit pentru a ști de la cine a venit.

Ne ducem cu farfuriile în zona unde se stă jos, și Blake alege o masă unde mai sunt câteva scaune libere.

– Aduc tacâmuri, spune el după ce mă așez.

Dar, înainte să facă mai mult de câțiva pași spre bucătărie, sora lui însărcinată îl prinde de umăr.

– Unde ți-a fost mintea? îi spune Brenna printre dinți.

– Mă gândeam să-i aduc prietenei mele niște tacâmuri și un pahar cu apă, spune Blake în timp ce se desprinde din strânsoarea ei, cu o privire indignată pe față.

– Sincronizarea ta este varză, frate, spune ea cu o privire ucigătoare. O petrecere pentru a întâmpina venirea unui bebeluș este momentul în care te hotărăști să ne-o prezinți pe prietena ta? Sub nasul lui Molly? Este foarte vulnerabilă acum.

– Au trecut cinci ani, Bren, îi răspunde el strângând din dinți. Arăt eu *vulnerabil?* Doaaamne!

Pleacă, iar eu încă mă uit la ușa pe care a dispărut când îmi dau seama că cineva din capătul celălalt al mesei mi-a rostit numele.

– Jessica.

Privirea mi se duce spre Mama Riley, care se uită la mine.

– Îmi cer scuze, poftim?

Tocmai m-a prins trăgând cu urechea la drama familiei Riley?

– Nu îți face griji în legătură cu asta, spunea ea, fluturând dintr-o mână de parcă ar îndepărta o muscă. În fiica mea colcăie hormonii sarcinii.

– Oh, mda, mă bâlbâi eu. Și eu am o familie mare. Cinci frați. Mereu este o dramă de vreun fel.

– Chiar așa? Își pune paharul jos, și observ că i se mai topește din răceala față de mine. Povestește-mi despre tine! Ce planuri de viitor ai?

– Uh, sunt studentă la școala de asistente. Învăț tot timpul. Cam asta este tot.

– Și te întâlnești cu fiul meu, spune ea mijind ochii, care este prieten cu fratele tău.

– Corect, spun eu repede. Fratele meu este căsătorit cu Ryan Wesley. Locuiesc în aceeași clădire ca Blake.

– Ah! Mama Riley pare mai fericită. Wesley are un braț bun. Excelente reflexe.

– Da…

Acum, vorbim despre hochei? Mă cam trec fiorii.

Blake se așază din nou și devine vesel. Mâncarea este, așa cum a promis Blake, minunată. Îi spun asta Mamei Riley, iar ea radiază de încântare.

Jucând rolul iubitei amabile, strâng farfuriile când terminăm.

– Voi duce astea la bucătărie, iubitule, mă ofer eu, exagerând un pic. Mai vrei o bere? Sau cafea?

Blake bea cafea? „La naiba!“ Ar fi trebuit să-mi fac temele.

– Mi-ar plăcea o ceașcă de cafea, spune el. Neagră, desigur, continuă și îmi face cu ochiul.

– Bineînțeles, spun eu ridicându-mă și plecând.

În bucătărie, clătesc farfuriile noastre și le pun în cea mai mare mașină de spălat vase pe care am văzut-o vreodată. Apoi torn, în două căni, cafea din vasul mare de pe masă. Chiar după colț, surprind o discuție tristă.

– Este greu, oftează cineva.

– Știu, știu, o liniștește o altă voce de femeie. Copilul tău ar fi împlinit patru ani chiar luna viitoare. Ar fi fost verișori.

Mă trece un fior rece. Vrea să spună…

Ținând cănile cu grijă, mă îndepărtez, rămânând cu spatele la femeile care vorbeau în șoaptă. Dar nu pot rezista. Când sunt la o distanță sigură, întorc ușor capul.

Evident, sunt Molly și Brenna, cu capetele plecate în timp ce vorbesc.

Am cel puțin un milion de întrebări. Dar, din cine știe ce motiv, prima care îmi apare în minte este: „Va da Brenna colecția de ace de siguranță de pe rochia ei?“

17. URLETUL DE GODZILLA

BLAKE

Sfinte Dumnezeule, aproape am reuşit. Dacă petrecerea asta ar fi fost un meci de baseball, m-aş îndrepta acum spre cea de-a patra bază.

Sigur, au fost câteva dificultăţi în a ajunge la prima, la a doua şi la a treia. De exemplu, faptul că Molly s-a uitat insistent la Jess întreaga după-amiază. Şi privirile suspicioase pe care mama mi le-a tot aruncat. Şi poate că am enervat-o un pic pe Brenna. Dar am trecut de ele şi acum mă îndrept spre cea de-a patra, pe cale să mă eliberez de stresul care m-a cuprins de când…

– Blake? Putem vorbi un pic?

La naiba!

Mai că fug repede înapoi în baie când o văd pe Molly aşteptându-mă pe hol. La naiba! De ce a trebuit să intru ca să mă duc la toaletă? Ar fi trebuit să mă ţin până acasă. Sau să folosesc sticla aia goală care zace pe jos în maşină, Probabil că Jess ar fi vărsat, dar scăparea rapidă ar fi meritat dezgustul ei.

Însă acum sunt blocat, iar Molly se uită la mine cu ochii mari şi privirea tristă pe care a exersat-o de-a lungul anilor.

– Ah… Eu şi Jess trebuie să plecăm, spun eu stângaci. Putem lăsa pe altă dată?

– De ce nu mi-ai spus că te întâlneşti cu cineva?

Cred că facem asta acum.

Înghiţindu-mi iritarea, încerc să găsesc un răspuns potrivit. De ce nu i-am spus că mă văd cu cineva…

Ei bine, în primul rând şi cel mai important, *pentru că nu este treaba ei.*

Dar replica asta ar fi mult prea dură. Corect? Prea dură?

Poate… *pentru că ne-am despărţit acum cinci ani?*

La naiba! Tot prea dură.

Pentru că nu sunt un tip ranchiunos, dar, de fiecare dată când te văd sau când îţi aud numele, îmi vine să urlu şi să

distrug un oraș întreg?

În regulă, și mai rău.

Nu pot spune nimic liniștitor. Cel mai bun răspuns pe care îl pot găsi este...

– E o chestie recentă.

– Șase luni nu înseamnă recent! Se înroșește la față când își dă seama că țipă. Coboară încet tonul. Un avertisment ar fi fost drăguț, Blake! Știai că urma să fiu aici azi. Aș fi apreciat să mă fi avertizat că aduci pe cineva, spune ea încordată.

– Fără supărare, Mol, spun eu cu voce gravă, dar nu am de ce să te avertizez. Au trecut cinci ani. Nu ar trebui să fie ceva șocant că mă văd cu alți oameni.

Buzele i se întredeschid, iar pe chip i se citește consternarea. Apoi clipește rapid, și mă pregătesc pentru lacrimile inevitabile.

– Nu trebuie să fii – clipește iar – atât de crud, șoptește ea. Și mai clipește de câteva ori. După tot ce a fost între noi – iar clipește –, merit mai mult de-atât.

Și iată lacrimile. Se agață de genele ei închise la culoare preț de o secundă înainte de a-i aluneca libere pe obraji. Mă rog ca nici una dintre surorile mele să nu vină acum, pentru că sunt toate foarte protectoare când vine vorba despre Molly. Dacă văd că am făcut-o să plângă, m-ar bate zdravăn duminica următoare.

– Molly, spun și îmi bag ambele mâini în buzunare. Nu am de gând să o ating. Nu o voi alina. Trebuie să mergi mai departe.

– Am mers mai departe, spune ea cu ochii mari plini de lacrimi.

– Nu, nu ai mers mai departe. Dar este momentul, scumpo. Îmi scot mâinile din buzunare, ținându-le atârnate pe lângă corp. Îmi pare rău, dar nu pot face asta acum! Ai grijă de tine!

Apoi trec cu greutate pe lângă ea, fără să mă mai uit înapoi. Sunt un nemernic? Poate. Îmi pasă? Nu.

Molly are *noroc* că este aici. Un cuvânt din partea mea, și nu ar mai fi nici o invitație la astfel de evenimente. Dacă familia mea ar ști ce a făcut, nu ar lăsa-o să se apropie nici măcar de ușa de la intrare.

Jess mă așteaptă în holul de la intrare, jucându-se cu vârful cozii. Ridică privirea când mă apropii, îmi vede fața și mă întreabă dacă totul este în regulă.

– Minunat. Haide, plecăm! Deja ne-am luat rămas-bun de la familie, așa că nimic nu mă poate opri să o iau de braț și să o târăsc spre mașină.

– Calmează-te! mormăie ea, dându-mi mâna laoparte. Știu să merg singură.

Mă arunc practic pe scaunul șoferului și pornesc motorul și bag în viteză înainte ca Jess să își pună centura. Se aude sunetul centurii prinse la locul ei în timp ce plec de la ai mei într-un nor de praf.

Vederea casei copilăriei în oglinda retrovizoare mă enervează. Iubesc casa aceea. *Este a mea.* Este o tâmpenie totală că Molly mă face să plec așa de la mine de acasă.

– Blake, încetinește! Mergi prea repede.

Încetinesc. La naiba, sunt enervat. Rilervat, dacă vrei. Chicotesc la noul cuvânt inventat pornind de la numele meu. Sau poate nu este un chicot, ci un râset isteric.

– În regulă, acum mă sperii, mă anunță Jess. Trage pe dreapta! Vorbesc serios.

Fac asta. Poate că din cauza tonului ei. Este tăios și poruncitor, ca atunci când mama obișnuia să-mi spună să-mi fac curăţenie în cameră, altfel nu îmi mai cumpăra echipament de hochei.

Trag pe dreapta și mă uit drept înainte. Suntem la capătul străzii pe care stau părinții mei, și sper că nimeni de la petrecere nu trece pe lângă noi, să se oprească și să întrebe ce naiba facem.

– Coboară! îmi ordonă Jess. Conduc eu.

Din nou, o ascult. Și nici măcar nu întreb dacă poate conduce o mașină atât de puternică, pentru că nu sunt atât de nebun încât să nu-mi dau seama că m-ar plesni acuzându-mă de misoginism. Facem schimb de locuri, dar Jess nu pornește motorul. Se uită în tăcere la mine înainte de a expira apăsat.

– Știu ce se întâmplă aici, așa că nu trebuie să te prefaci.

– Despre ce vorbești? o întreb eu încruntându-mă.

– Știu de ce eşti supărat, mă lămurește ea.

– Îmi pare rău, iubito, dar mă îndoiesc.

– Ba știu, spune Jess și își ridică bărbia cu încăpățânare. Sau cel puțin o parte. Face o față rușinată. Le-am auzit pe Brenna și pe Molly vorbind în bucătărie.

Mă încordez tot. Inclusiv gâtul mi se încordează și, dintr-odată, îmi pulsează de durere. Fir-ar, de ce naiba nu se duce

durerea asta? L-am rugat pe antrenorul echipei să facă ceva după ultimul antrenament, dar încă mă doare ca dracu'.

– Ce ai auzit?

– Nu multe, recunoaşte ea. Dar îndeajuns pentru a pune câte ceva cap la cap. A, hmm, rămas însărcinată, nu-i aşa? Când aţi fost împreună?

Îmi încleştez dinţii.

– Şi apoi a pierdut copilul. Vocea lui Jess se înmoaie de compasiune. Se întinde spre mâna mea şi mă strânge cu blândeţe. Îmi pare rău! Nici nu îmi pot imagina prin ce ai trecut.

Un alt râset sugrumat îmi iese pe gură, făcând-o să se holbeze la mine speriată. Apoi privirea i se transformă în nori de furtună.

– Crezi că este amuzant? Îmi dă drumul la mână şi se uită la mine dezaprobator. Ce naiba este în neregulă cu tine?

– Jess. Îmi dreg vocea de câteva ori. Uite ce, îţi apreciez îngrijorarea. Şi compasiunea. Ştiu că vine cu bune intenţii, dar, crede-mă, este greşit direcţionată.

– Greşit direcţionată? repetă ea. Fosta ta prietenă a pierdut copilul, şi compasiunea mea este *greşit direcţionată?*

– Nu a fost nici un copil! ţip eu.

Îngheaţă. Tăcerea se aşterne între noi, o tăcere lungă, intensă, timp în care îmi vine să îmi dau una pentru că am deschis gura. Fir-ar! De ce a trebuit să spun asta?

Poate nu a auzit?

„Da, idiotule, nu a auzit urletul de Godzilla care tocmai a zguduit maşina."

– Cum adică nu a fost nici un copil? Pe faţa frumoasă i se citeşte confuzia. Dar… am auzit-o pe sora ta spunând că micuţul ar fi împlinit patru ani luna viitoare. Şi cum copilul Brennei şi copilul lui Molly ar fi fost veri. Jur că nu am auzit greşit, Blake!

– Ai auzit bine, în regulă? spun eu, expirând adânc. Dar ai înţeles greşit.

– Este o ghicitoare? întreabă ea, părând exasperată. Nu înţeleg. De ce... Jess oftează atât de tare că practic sar în scaun. Oh, Dumnezeule! Îţi *minte* familia?

– Putem să nu mai vorbim despre asta? Mă aplec şi ating volanul. Doar du-ne acasă!

Jess nu mă ascultă. Pare îngrozită, muşcându-şi buza de jos în timp ce se uită la faţa mea.

– De ce cred membrii familiei tale ta că tu şi fosta ta iubită urma să aveţi un copil?

– Nu o să renunţi, nu-i aşa?

– Nu.

Îmi încleştez pumnii pe genunchi.

– Cred asta pentru că asta este ceea ce le-a spus Molly. Pentru că asta mi-a zis şi mie. La începutul primului meu an în liga profesionistă, mi-a spus că este însărcinată. Îmi ațintesc privirea înainte. Și a mințit, în regulă? Nu era însărcinată, dar a susținut că era în trei luni, și, știi, atunci este momentul în care poți să zici în gura mare, așa că am spus familiei imediat ce am aflat. Eu și Mol eram logodiți atunci, așa că au fost la fel de încântați ca mine.

– Erați logodiți? izbucnește Jess.

– Fixaserăm o dată și tot restul, am spus eu râzând zgomotos. Dar cred că ăsta nu a fost un angajament suficient. Nu pentru ea.

– Eu… nu înțeleg.

– Nu este mult de înțeles, bâigui eu. Nu îi plăcea atenția pe care o primeam de la ceilalți. Știi cum este – jucătorii de hochei sunt zei. Este precum un bufet de fete atrăgătoare. Nu că m-am servit vreodată din acel bufet. Înghit un val de amărăciune. Nu sunt un nenorocit de infidel.

– Molly credea că o înșelai? mă întreabă Jess încruntându-se.

– Cred că era speriată că aș face-o. Nu conta de câte ori o asiguram, nu credea că îmi ţineam penisul în pantaloni. Urma să ne căsătorim, fir-ar, dar, nu, ea tot nu putea să aibă încredere că nu căutam altceva. M-am luptat cu furia care creştea. Aşa că a inventat o modalitate ca să mă facă să nu caut altceva.

M-am oprit dintr-odată, supărat pe mine pentru că tocmai îi spusesem toate tâmpeniile astea lui Jess. Este o poveste veche și nu avea nici un sens să o dezgrop. Eu și Molly nu mai suntem împreună. Și ce dacă o mai văd uneori? Și ce dacă spun familiei mele o minciună sau două? Atât timp cât nu mă gândesc foarte mult la asta, nu mă poate enerva.

– Când ai aflat că nu este însărcinată?

– A spus că are o programare la ecografie. Trebuia să fiu în deplasare, dar o furtună de zăpadă în Vancouver ne-a împiedicat să decolăm. Așa că i-am făcut o surpriză și m-am dus la cabinetul medicului.

– Și nu era acolo? ghicește Jess.

– Oh, era. Încă văd imaginea îngrozită de pe fața ei când am intrat în sala aceea de așteptare. Dar nu era nici o ecografie, pentru că nu era nici o sarcină. Făcuse o programare pentru a-i cere ginecologului ei pastile pentru fertilitate.

– Este infertilă? mă întreabă Jess tresărind.

– Habar nu am, răspund eu și ridic mâinile în aer. Tot ce știu este că încerca să-și transforme minciuna în adevăr. În momentul în care a început să spună tot felul de scuze, am înțeles ce s-a întâmplat. Avusesem o senzație ciudată în ceea ce o privea din momentul în care a spus că nu mai voia să înfășurăm vulpița.

– Să înfășurați… Oh, spune Jess dându-și ochii peste cap.

– A renunțat să mai ia anticoncepționale. Cinci ani mai târziu, mai că nu îmi vine să cred. Cine face asta?

– Cine face asta? întreabă și Jess.

– O persoană care este dispusă să mă mintă.

– Și tu ce ai făcut? Cum ai putut să nu o părăsești pe loc?

– Pentru că este… era… familie. Eu și Molly nu am devenit un cuplu decât abia în primul an de facultate, dar o știam dinainte. Este cea mai bună prietenă a Brennei. Erau nedespărțite în liceu, și era mereu la noi acasă. Expir puternic. Toată familia mea o iubește.

– Ar mai iubi-o dacă ar ști ce a făcut?

– Nu știu, recunosc eu. Dar doar pentru că m-a rănit nu înseamnă că vreau să o pedepsesc sau să o fac să-și piardă prietenia de-o viață cu Bren. Deci, da, am terminat-o cu ea, dar m-a implorat să nu spun familiei mele ce făcuse. Le-am zis că a pierdut sarcina, și apoi, câteva luni mai târziu, ne-am „despărțit" – am pus ghilimele în aer – și am spus tuturor că relația noastră nu a putut supraviețui traumei emoționale. Dar o terminaserăm din ziua când am aflat adevărul.

Jess este vizibil îngrozită.

– Blake! Asta este o *nebunie!* De ce nu le spui alor tăi adevărul? Acum, toți o văd ca pe o victimă inocentă care a fost părăsită de logodnicul ei după ce a pierdut sarcina.

– Ce altceva puteam face? o întreb eu. Să o fac de râs? Să o fac pe Brenna – *cea mai bună prietenă a ei* – să o urască? Încercam să o protejez.

– Nu merită asta! țipă Jess. Apoi trage calm aer în piept. Doamne, Blake, ori ești un sfânt, ori ești cel mai mare prost de pe planetă.

– Iubito, spun eu, zâmbind într-un final.

– Ce-i?

– Tocmai ai spus Doamne.

– Nu am spus, răspunde ea enervată.

– Ba da, ai spus.

– Hai să fim de acord că nu suntem de acord, zice ea și clatină din cap spre mine. Nu îmi vine să cred că ți s-a întâmplat așa ceva. Sarcină falsă? O încrengătură de minciuni? Asta este o telenovelă, amice.

– Mie-mi spui?! Nu îmi vine să cred că i-am zis toate astea. Dar, în definitiv, Jess se pregătește să devină asistentă. Poate că nu o deranjează să fie implicată în problemele altor oameni.

Se face liniște preț de câteva momente. Jess pornește mașina mea de macho.

– Chiar ai spus Doamne, zic eu printre dinți.

– Nu am spus, ripostează ea.

– Ba da.

– Ba nu.

Se uită în spate pentru a se asigura și apoi pornește cu viteză de pe loc.

Nu mă mai cert, pentru că sunt prea ocupat să admir o fată frumoasă în timp ce-mi conduce mașina. Măcar un lucru a mers bine azi. Într-o rochie frumoasă care îi scoate în evidență formele, Jess Canning s-a descurcat cu familia mea nebună precum o campioană.

Dacă ar fi să mai am vreodată încredere în vreo femeie, ea ar fi prima pe listă.

18. TE VOM APĂRA

JESS

Următoarele două săptămâni din viața mea sunt nebune.

Trec toate testele la anatomie, dar nu ies din bibliotecă decât ca să merg la cursuri și ca să dorm. Observațiile clinice continuă și ele, și, mai nou, vizităm un azil de bătrâni. Ne învață cum să luăm semnele vitale, așa că acum chiar atingem pacienții uneori. Situația celor de acolo poate fi tristă, dar nu la fel de tristă ca în cazul copiilor cu cancer.

Prietenul meu Dyson lucrează cu pacienții în vârstă și, când am vorbit la telefon, mi-a dat niște sfaturi.

– Cântă Ella Fitzgerald, a spus el.

– Poftim?

– Învață niște cântece ale Ellei și cântă unul dintre ele dacă pacientul nu cooperează. Crede-mă! Și nici măcar nu ai o voce nasoală.

Asta nu a fost chiar un compliment, dar am învățat versurile cântecului *They Can't Take That Away From Me,* în caz că sfatul lui avea sens.

O săptămână mai târziu, l-am sunat înapoi pe Dyson să-i spun că este un geniu.

– Ei bine, evident, a spus el. Dar ce am mai făcut de data asta?

– Atunci când cânt cântecele Ellei, bătrânii mă lasă să fac orice. Mi-a fost de mare ajutor prima oară când am luat sânge.

– Oh, draga mea. Sunt convins că a mers foarte bine, a spus el chicotind.

– Bietul bătrân a început să își strângă cu putere proteza dentară, am recunoscut eu. Dar, când am ajuns cu cântecul la partea cu purtatul pălăriei, s-a relaxat.

– Bravo! Chiar și pentru prostia asta este nevoie de practică. O să găsești venele imediat.

Așa sperам. Chiar și după câteva luni, încă mă trezesc în fiecare dimineață cu sentimentul că abia fac față. Programul

meu este atât de încărcat, încât abia îl mai văd pe fratele meu sau pe Wes. Și programul lor este nebunesc, acum, că sezonul de hochei chiar a început.

Dar, în seara asta, într-un final, voi vedea meciul lui Wes cu Jamie, care are două bilete gratuite. Am ratat primul meci la care m-a invitat pentru că Violet m-a convins că ar fi un sacrilegiu să pierd o dezbatere de seară despre etica medicală.

Merit o seară liberă, la naiba! Așa că, deși am de făcut un referat săptămâna asta, mă întâlnesc cu Jamie la stadion și merg cu el spre locurile de pe bilet.

– Suntem la câteva rânduri depărtare de banca de rezerve, spune el arătând spre două locuri de pe rândul E. Cu toate astea, picioarele îmi înlemnesc pe scară, pentru că o văd pe Mama Riley stând pe cel de-al treilea loc. La peste 1,80, este ușor de recunoscut chiar și de la spate.

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă Jamie, așteptându-mă.

– Hmm…

La naiba! Nu am mai vorbit cu Blake de la cea mai stresantă petrecere la care am fost. Nu a sunat și nici nu mi-a trimis vreun mesaj – și nici nu a apărut în nici una dintre serile în care am fost în vizită la fratele meu. Poate mă evită.

– Hai să luăm ceva de mâncare mai întâi, propun eu repede. Trebuie să-ți spun ceva.

Îmi aruncă versiunea lui de privire nervoasă – o licărire de dezaprobare și apoi o ridicare relaxată din umeri.

Îl târăsc înapoi în mulțime și la coada de la chioșcul cu sendvișuri cu brânză care mă ademenește.

– În regulă, asta o să ți se pară o nebunie.

– Da? spune Jamie citind meniul, deloc îngrijorat.

– Acum câteva săptămâni, am fost partenera lui Blake la o chestie.

– O chestie?

– O petrecere în familie. Este genul de poveste pe care i l-aș fi spus lui Jamie ca să râdem, doar că motivul pentru care Blake căutase o parteneră era atât de îngrozitor, încât am terminat prin a-l ține pentru mine. Este o poveste lungă, continui, dar i-a spus familiei lui că suntem împreună.

– Tu și Blake Riley? pufnește Jamie.

– Știu, corect? În râsul meu se simte o urmă de isterie. A fost o favoare. Urma ca, mai târziu, să-i zică mamei lui că ne-am despărțit. Dar nu știu dacă a făcut asta deja.

– Deci, spune Jamie întorcându-se către mine, cu o privire încântată în ochii căprui, familia Riley crede că ești fie prietena lui, fie fosta lui iubită, dar tu nu știi exact care din variante.

– Corect.

– Ei bine, asta va fi amuzant.

Este rândul nostru, așa că Jamie comandă pentru amândoi câte un sendviș cu brânză și carne de porc gătită la foc mic, împreună cu două beri.

Îmi scot portofelul, dar fratele meu mai mic nu ia bancnota mea de 20 de dolari.

– Fac eu cinste.

El și Wes plătesc mereu pentru mine, la naiba! Tot anul ăsta este numai despre regres. Înapoi în cămin. Înapoi la a fi falită. Vremuri distractive.

– Știi… spune Jamie în timp ce îmi dă berile noastre, dacă ești deșteaptă, vei continua relația asta falsă încă o săptămână.

– Dumnezeule, de ce?

– Este o chestie caritabilă. Este cu ținută elegantă, ceea ce nu e așa mișto. Dar cântă Hozier.

Sticla de bere se oprește la jumătatea drumului spre gură.

– Cântă Hozier? Adică, *în direct?*

– Adică, da! spune el chicotind. Pentru 300 de invitați, la 1000 de dolari biletul. Toți jucătorii pot veni cu cineva.

– Pot să merg cu Wes?

– În nici un caz, răspunde Jamie, ridicând tava de pe masă. Eu mă duc cu Wes. Va fi prima chestie caritabilă de amploare la care merg cu el. Nu am ales bine?

– Dar… mie îmi place Hozier mai mult decât îți place ție?

– Cine spune asta?

– Poate Blake mă va lua ca răspuns la acea favoare.

Doar că el nu-mi datorează nimic acum. La naiba! Viața mea nu prea este distractivă acum, și clar nu am 1000 de dolari pentru bilete la un concert. Și totuși, îl ador pe Hozier.

– Stai tu pe scaunul de la mijloc, spune Jamie în timp ce coborâm înapoi pe rândul E.

– Poftim? Nu.

– Doar ai grijă de timpanele mele de data asta, continuă el zâmbind.

Neîncrezătoare, mă așez pe scaunul de lângă Mama Riley.

– Bună ziua, spun eu cu un zâmbet fals.

– JESSICA! răspunde ea mirată.

Dumnezeule, este zgomotoasă.

– Ce mai faceți? Ați organizat o petrecere minunată. Încă mă gândesc la costițele acelea.

– Mulțumesc, răspunde ea luminându-se la față. Cum de stai aici?

Hm! Asta înseamnă că m-am despărțit de Blake?

– Ei bine, îmi pare rău. Acestea sunt locurile lui Jamie…

Mă lovește pe spate cu o mână care este uimitor de mare pentru o femeie.

– Am crezut că veți fi în loja însoțitorilor! Amândoi.

– Acestea sunt locuri foarte bune, spune Jamie, ajutându-mă. Zâmbetul lui arată că se distrează de minune. Deși și în loja însoțitorilor e foarte bine. Dar mereu sunt mahmur a doua zi după ce stau acolo. Nu-i așa, Jess?

– Hmm…

Nici măcar nu știu unde e loja aia. Din fericire, începe meciul. Ne ridicăm cu toții să cântăm imnul, pe care nu îl știu. Dar este în regulă, pentru că Mama Riley îl cântă îndeajuns de tare pentru noi toți. Aproape că surzesc la ultimul TE VOM APĂRAAAA!

Când mă uit la fratele meu, ceva albastru îmi surprinde privirea. În urechile lui. Jamie poartă dopuri de urechi.

– Oh, Dumnezeule, de unde ai alea?

– Hmm? întreabă el, dându-mi mâncarea.

Se anunță începutul meciului, și, când se aude numele lui Blake din microfon, Mama Riley strigă atât de tare, că aproape îmi vărs berea.

Apoi începe meciul, și acțiunea este chiar în fața noastră. Nu am mai văzut niciodată un meci din liga națională de hochei, din moment ce îmi place mai mult fotbalul. Dar locurile noastre sunt grozave și jocul rapid creează dependență. Și Blake este aproape incredibil. Nu este la fel de rapid și de agil precum Wes, dar este atât de *puternic* pe teren. Nici nu îmi pot imagina cum este să te uiți la 100 de kilograme de Blake Riley urmărindu-te pentru puc.

Simt un fior nepotrivit între picioare doar gândindu-mă la asta.

Dacă sunt sinceră, Wes este într-o echipă de jucători neașteptat de frumoși. În afară de Blake, mai este Eriksson, pe care nu l-aș da afară din pat. Și mai este, bineînțeles, frumușelul Will O'Connor.

Evident, eu și Jamie facem galerie pentru Wes și Blake de fiecare dată când aceștia ajung cu crosa la puc, dar

entuziasmul nostru nu se compară cu cel al Mamei Riley. De fiecare dată când fiul ei păşeşte pe gheaţă, lansează o litanie de încurajări feroce.

– PE EI, BLAKEY! ÎN SPATELE APĂRĂTORILOR LUI! SCUFUNDĂ-I NAVA!

– Ce înseamnă asta? îl întreb eu pe Jamie, dându-i un ghiont.

– Nu am fost atent.

Se pare că prima repriză va fi fără goluri. Dar, când mai sunt cincizeci de secunde pe ceas, atât Blake, cât şi Wes fac o săritură peste margine pentru încă o lovitură. Chiar înainte de sunetul de pauză, Blake face o pasă riscantă către Wes, care îi trimite pucul înapoi. Dacă aş fi clipit, aş fi pierdut acel schimb.

Cineva din echipa opusă probabil a clipit, pentru că Blake vâră pucul în poartă cu viteza luminii. Lampa se aprinde, şi suporterii echipei oraşului sunt în picioare, şi cu toţii suntem ENTUZIASMAŢI LA UNISON!

Ţip când Mama Riley mă ia efectiv pe sus, strivindu-mă la pieptul ei imens şi ţipând: „BRAVO, BLAKEY! MAMA TE IUBEŞTEEEE!“

Crainicul anunţă golul pentru Blake cu contribuţia lui Wes.

Pauza începe în timp ce eu încerc să îmi recapăt răsuflarea. Serios, trebuie să mai vin la chestii de astea. Să fac galerie pentru prietenii mei este mult mai distractiv decât să învăţ pentru un alt test la anatomie.

– Deci, Jessica, începe Mama Riley.

– Mda?

Beau din berea mea şi mă uit la ei în timp ce se pregătesc de pauză acolo, jos, pe gheaţă. E ceva cu tricouri date gratuit şi ţinte uriaşe.

– Sper că iei anticoncepţionale.

Berea se duce pe unde nu trebuie. Mă înec, simţind cum gâtul mi se strânge. Încep apoi să tuşesc. Eu mor aici, dar mama lui Blake continuă să vorbească.

– Sunt mai multe opţiuni pentru o fată tânără, de vârsta ta, spune. Mai bine pastile şi sterilet. Nu există nici un motiv ca să nu fii precaută.

– Um… scâncesc eu. Sunt, ăă…

Lângă mine, îl simt pe Jamie râzând, fără a fi nevoie să mă uit.

– ... studentă la școala de asistente, reușesc să spun în cele din urmă. Am, uh, multe informații despre toate astea.

– Bine, spune ea ferm. Blake nu are nevoie de vreo distragere. Femeile s-au cam jucat cu el.

Deși sunt copleșită de stânjeneală, afirmația ei mi se pare un pic greșită. Mă uit în ochii Mamei Riley, iar expresia ei este feroce. Poate că este genul care presupune că fiecare fată este o profitoare. Dar nu cred că este asta. Blake nu a spus familiei lui ce s-a întâmplat, dar mamele sunt teribil de intuitive.

Cred că știe.

Jess: URGENȚĂ! Sper că vezi asta înainte să te întâlnești cu mama ta. Am stat lângă ea, și hai să spunem că o căutare într-o cavitate a corpului ar fi fost mai puțin iscoditoare.

Jess: Și, de asemenea, frumos gol!

Blake: La naiba! Îmi pare rău! Am uitat că locurile lui J-Bomb sunt chiar lângă al mamei. Uf. Uf. Uf.

Jess: M-am simțit ca o nemernică mințind-o ☹

Blake: Urăsc mincinoșii. Și știu că te-am transformat în așa ceva. Fosta mea m-a întors în jos.

Jess: Pe dos.

Blake: Nu contează.

Jess: Deci ar fi un moment bun să te întreb dacă ai nevoie de însoțitoare la Hozier? #Terogspuneda #Amminţitopemamatapentrutine.

Blake: Stai! Este ăsta un șantaj?

Jess: Nu, pentru că sunt FOARTE SINCERĂ aici despre cât de îndrăgostită sunt de… Hozier.

Blake: Bine, doamnă. Dar poartă ceva sexy.

Jess: SERIOS? Pot merge?

Blake: Da, este în regulă. Trebuie să plec. O aud pe mama pe coridor urlând după mine.

Jess: Pa! Ești cel mai bun prieten din lume! Îți rămân datoare!

Blake: Îhâm. Vorbim mai târziu despre plată. VMSPSC.

Jess: ?

Blake: Vorbim mâine, sau poimâine, sau cândva.

19. PRIETENI DE BINEFACERE

BLAKE

Houston, avem *uno problemo.*

Nu, nu doar *uno problemo.* Avem… oricare este cuvântul pentru „dezastru“ în spaniolă.

Și acela sunt eu. *Eu* sunt dezastrul. Sunt un dezastru de două săptămâni, și nimeni nici măcar nu a observat. Ei bine, în apărarea lor, nu au observat pentru că mi-am ținut gura. Pentru că ce bărbat se plânge tuturor că este un dezastru?

Nu trebuia să se întâmple asta. Nu mie. Sunt un jucător de hochei mare și dur, care a știut mereu ce să facă. Și îmi plăcea viața mea așa cum era, mulțumesc du-te naibii! Să joci hochei profesionist vine cu o groază de avantaje. Femei. Chestii gratuite. Femei. Fani care te adoră. Oh, și femei.

De fapt, orice tipă s-ar da pe lângă mine acum, udându-și chiloții și șoptindu-mi în ureche toate chestiile porcoase pe care mi le-ar face mai târziu pentru că o iau la un eveniment atât de mișto.

Adică, orice tipă în afară de Jess Canning.

Ea este problema mea. Și abia pot să formez cuvintele în minte, atât de îngrozitoare sunt.

Mă îndrăgostesc de ea.

Dar ea observă? Nu, nu și nu. Partenera mea este mult prea preocupată să saliveze la irlandezul de pe scenă.

– *Accentul,* izbucnește Jess, fără a-și desprinde ochii căprui de cântăreț. Oh, Dumnezeule, l-aș asculta citind din cartea de telefon timp de trei zile la rând dacă ar însemna să aud accentul ăsta irlandizat.

– „Irlandizat“ nu este un cuvânt real, mormăi eu.

– Hei, amice? chicotește ea. Tu vorbești? Jumătate din vocabularul tău este inventat, Blakey! Acum, șșttt! Încerc să ascult.

Dar ea este cea care a început să vorbească prima! Îmi înghit un mormăit și mă forțez să fiu atent la Hozier. Are tot

aranjamentul ăsta acustic, frumos și intim, și poate chiar mi-ar plăcea dacă Jess nu l-ar sorbi pe tip din priviri.

Până la urmă, cât cântărește tipul ăsta? 75 de kilograme? 80? Toată lumea știe că nu ești un bărbat adevărat dacă nu cântărești peste 90 de kilograme.

Mă uit la Jess în timp ce ea se uită la spectacol. M-a ascultat și s-a îmbrăcat cu ceva sexy în seara asta – o rochie neagră mulată, care îi strânge sânii perfecți și se oprește la jumătatea coapsei. Când s-a ridicat pe vârfuri mai devreme, pentru a-l îmbrățișa pe Eriksson, materialul mătăsos s-a ridicat atât de mult, încât am putut să-i văd linia feselor. Și și-a făcut ceva foarte aţâţător la păr. Este umflat și ciufulit în sensul bun. Vreau să-mi plimb degetele prin el, să-i trag capul pe spate și să o sărut până rămâne fără aer. Și apoi să o scot la cină.

Da. La cină.

Nu vreau doar să mă culc cu fata asta. Vreau să o *hrănesc*. Vreau să o scot la un restaurant franțuzesc elegant, poate să comand căpșune învelite în ciocolată și să i le frec senzual de buze, în stil Don Juan.

Serios, ceva este în neregulă cu mine. A fost greșit de când am lăsat-o acasă după petrecerea surorii mele și a fost cât pe ce să o întreb dacă o pot invita la un restaurant franțuzesc și să o servesc cu căpșune. Slavă Domnului că m-am abținut!

– ÎNCĂ O DATĂ! țipă mulțimea.

Cred că Eriksson este cel care dă tonul. Mă întorc spre el – da, el este. Nu am știut niciodată că suedezii sunt așa înnebuniți după irlandezi. Au fost aliați în timpul războiului?

– Ce război? întreabă Jess confuză.

Am spus asta cu voce tare?

– Suedia și Irlanda, răspund eu. Au fost aliați în Războiul Mondial unu sau doi?

– Știi că nu se zice așa, corect? întreabă Jess uitându-se la mine. E Primul sau Al Doilea Război Mondial.

– Varianta ta e mai lungă, mormăi eu.

– Ce este cu tine în seara asta? mă întreabă Jess încruntându-se. Ai fost iritat din momentul în care am ajuns.

Vinovat. Sunt Domnul Iritat. Mi-am petrecut două săptămâni încercând să o evit pe femeia aceasta, și nu a ajutat la rezolvarea problemei. Nu se presupune că timpul le

rezolvă pe toate? După o perioadă suficientă, orice sentiment prostesc pe care îl ai se estompează. Furie? Un somn bun rezolvă mereu problema. Tristețe? O seară la bar cu prietenii mereu ajută. Cred-că-o-plac-cu-adevărat-pe-Jessica-Canning? Va trece. Doar că nu a trecut. Și faptul că am văzut-o în seara asta doar a făcut ca sentimentele să revină.

– Nu am mâncat suficient, mint eu.

– Hmm. Ai mâncat friptură, homari și aproape un milion de aperitive, ca să nu mai spun de *jumătate* din cina mea.

– Atunci, poate că îmi este sete, spun eu. Mă duc la bar – vrei ceva?

– Nu, sunt bine.

Își întoarce privirea spre scenă, unde Hozier se pregătește să reia piesa.

O las pe Jess în mulțime și mă duc spre bar, unde îl găsesc pe O'Connor aburind trei blonde slăbuțe. Una dintre ele și-a pus mâna pe coapsa lui, în timp ce alta îl mângâie pe braț, de sus în jos. Începătorul adoră atenția.

– Riley! mă salută cu un zâmbet. Te distrezi?

Eu mormăi în timp ce îi cer barmanului un whisky sec.

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă O'Connor făcând mișto de mine. Sora lui Wesmie nu se lasă?

– Suntem doar prieteni, răspund eu. Și nu mai spune tâmpenii de-astea în preajma lui Wesley, că riști să ți-o iei.

O'Connor își dă ochii peste cap și se întoarce la însoțitoarele sale.

Îmi iau băutura și plec, dar nu înapoi spre zona scenei. În schimb, găsesc un colț gol și mă sprijin de perete, sorbind din băutură. Sala este aranjată în același stil elegant ca la toate celelalte acțiuni de caritate la care am mai fost, doar că aceasta este pentru salvarea unor câini, așa că perdelele roz sunt acoperite de imprimeuri strălucitoare cu forme de lăbuțe de câine, iar desertul pe care l-am înfulecat și etichetele de pe masă aveau, de asemenea, forme de lăbuțe. Mă uit la mulțime. Jess stă cu Wes și cu J-Bomb, râzând la ceva ce i-a șoptit fratele ei. Apoi îl aclamă cât îi țin plămânii pe Hozier, în timp ce acesta începe să cânte. Jess se mișcă seducător pe ritmurile muzicii, legănându-și șoldurile și dând din cap.

Doamne, este drăguță. Și deșteaptă. Și amuzantă. Și încă un milion de alte lucruri pe care nu pot să le pun în cuvinte.

Mama a sunat zilele trecute și a întrebat cum merge relația. Chiar mi-a zis să o salut pe Jess din partea ei, ceea ce, când e vorba despre mama, este echivalent cu a-și da binecuvântarea pentru relație.

De obicei, am alergie la cuvântul care începe cu „r". Sunt singur de cinci ani și nu am nici o intenție să-mi schimb statutul. Să nu fiu înțeles greșit – nu cred că toate femeile sunt niște mincinoase în care nu poți avea încredere. Dar de ce să risc? Mai bine să păstrez lucrurile simple. Să aibă legătură cu sexul, nu cu încrederea.

– Aici erai! O Jess îmbujorată, fără suflare, vine spre mine, tocurile înalte păcănind pe podeaua de marmură. Ai pierdut bisul!

– O să îl văd pe YouTube mai târziu.

– Ești așa un strică-chef în seara asta. Îmi ia băutura din mână, soarbe o gură și apoi îmi dă înapoi paharul. Haide, strică-chef, este timpul pentru discurs.

O urmez înapoi la masă. Organizatorul evenimentului ne-a așezat la masă cu Wes, Jamie și alți câțiva colegi de echipă, care sunt împreună cu partenerele lor. Eriksson este singurul bărbat singur de la masa noastră, și vine mai aproape de Jess când se așază.

– Ești gata să plângi, J-Babe? o întreabă el.

Mă zbârlesc. De ce naiba îi spune J-Babe? Este o chestie a *noastră*. Mă uit la Eriksson peste capul lui Jess, dar nu pare să bage de seamă.

– De ce aș plânge? îl întreabă ea, confuză.

– Nu ai mai fost până acum la un eveniment organizat de Broken Paws? întreabă el, iar ea clatină din cap. Oh, Doamne! Își duce mâna la buzunarul de la piept și scoate o batistă. Canning, ești pe cale să experimentezi ceva îngrozitor – o cameră plină de bărbați care plâng.

– Credeam că este o gală de caritate cu scopul de a strânge bani pentru adăposturile de animale, spune Jess, uitându-se la mine.

– Este, zic eu.

– Atunci de ce…

– Așteaptă, o avertizează Eriksson.

– Așteaptă, repetă căpitanul nostru, Luko, din capătul celălalt al mesei.

El deja și-a scos batista din buzunar.

În sală se face microfonie, și cu toții ne întoarcem pentru a o vedea pe fondatoarea asociației Broken Paws venind pe

scenă.

– Bună seara, tuturor! Eu sunt Paula Anderson…

Îmi bag degetele în gură și scot un fluierat puternic.

– Hai, Paula! strigă Eriksson, în timp ce Hewitt lovește masa cu ambele mâini.

Roșcata de 50 de ani râde la microfon.

– Jucătorii de hochei… nu îi poți lua nicăieri.

Mulțimea izbucnește în râs.

– Cu câteva excepții, bineînțeles, spune Paula zâmbind. Pentru că probabil ceea ce mulți dintre dumneavoastră nu știți este că fiecare jucător de pe lista curentă a acestei echipe din Toronto a făcut voluntariat la unul dintre adăposturile noastre de animale anul trecut.

Este adevărat. Toți am făcut asta, deși știu că unii dintre băieți nu au făcut-o de bunăvoie. La fel ca mine, antrenorul Hal este un mare iubitor de câini. Este asociația lui de caritate, și i-a făcut pe jucătorii noștri să promită că vor lucra cel puțin o tură la adăpostul Broken Paws. Nenegociabil.

– Dar un jucător în mod particular a depus mari eforturi să strângă bani pentru cauza noastră. Vocea Paulei devine serioasă, aprobatoare. Așa că vă rog pe toți să-l aplaudați pe Blake Riley, ale cărui eforturi neobosite pentru strângerea de fonduri ne-au ajutat să salvăm cu peste o sută de câini mai mult decât anul trecut. A făcut și câteva donații personale generoase, care ne-au permis să asigurăm îngrijiri medicale câinilor care provin din familii cu resurse limitate.

În timp ce încăperea se umple de aplauze, Jess se întoarce la mine uimită.

– Tu ai făcut toate astea?

– Câinii sunt nemaipomeniți, spun eu și ridic din umeri.

Ea mijește ochii, ca și cum încearcă să-și dea seama de ceva. Apoi se întoarce înapoi către vorbitor.

O altă fată probabil că măcar m-ar fi sărutat pentru că am ajutat toate potăile alea. Dar nu Jess. Ea doar a ridicat un braț elegant pentru a lua o gură de vin. Înghite, și eu mă uit la gâtul ei, dorindu-mi să îmi pot pune buzele chiar acolo și să o gust.

La naiba! Acum ceva vreme eram doar prieteni cu beneficii. Acum, suntem doar prieteni de binefacere.

– Și acum, aș vrea ca toți să vă uitați la ecran, spune Paula, și în spatele ei coboară un ecran mare de proiecție. Toți dintre cei prezenți ați donat în seara asta. Toți ați donat și în trecut. Eu și toată lumea de la Broken Paws vă

mulțumim pentru asta. Vă mulțumim și vă apreciem și vrem să vedeți unde s-au dus toți banii dumneavoastră.

– Oh, Dumnezeule, începe, mormăie Eriksson.

Luminile se sting treptat. Primele acorduri din melodia *Angel* se aud din microfon. Și apoi, începe prezentarea.

Prima imagine este a unui cățeluș maro costeliv, care și-a pierdut ochiul drept. Pe ecran apare textul: „Wally. Patru luni. Abandonat la gunoi în Joliette, Québec".

A doua imagine arată un Wally un pic mai mare, tot fără un ochi, dar acum stând fericit în poala unei fetițe mici, cu părul prins în două codițe.

Textul: „Patru operații mai târziu. Noua casă a lui Wally împreună cu Katie".

Soția lui Luko este prima care își trage nasul.

Apoi avem o fotografie a unui dog german cu două picioare rupte. Este urmat de o cutie cu pui flămânzi de terier care au fost găsiți pe marginea drumului în zona de nord a provinciei Ontario. Și un husky care a fost aproape omorât în bătaie.

Cu o mică tresărire, Jess mă prinde de mână. Tremură și mă uit și îi văd lacrimile care îi curg pe obraji. Când mă uit la masă, în jurul meu, văd că Jamie îi zâmbește printre lacrimi lui Wes, care își șterge discret o lacrimă din colțul ochiului. Ah! Sunt la fel de drăguți precum ai naibii căței.

Nu este nimeni în încăpere care să nu plângă. Asta se întâmplă în fiecare an la evenimentul ăsta. Nu știu de ce tot revin, cu excepția faptului că este o cauză așa extraordinară, și cred că până și jucătorii de hochei ar putea beneficia, din când în când, de efectele terapeutice ale plânsului.

Dar Paula nu ne-ar lăsa așa. Nu este bine pentru afacere să-ți distrugi complet donatorii. Așa că muzica se schimbă de la Sarah McLachlan la melodia *Who Let the Dogs Out*. Apar fotografii cu noile centre de îngrijire de la adăpostul din Ontario. O sală de operații de ultimă generație la sediul din Québec. Câteva fotografii ale colegilor mei cu diferiți câini din adăpost.

Și apoi? Prezentarea se termină cu un montaj cu subsemnatul. Este un filmuleț cu mine în care sunt înconjurat de niște pui de rottweiler. Paula a deschis cușca când nu am fost atent, iar șase dintre ei au început să sară pe mine, încercând să-mi ia sendvișul pe care îl mâncam. Publicul râde în hohote în timp ce se uită la mine ridicându-mi sendvișul, iar cățelușii mă ling, în schimb, pe față.

Dar nu am terminat. Următoarele patru fotografii sunt cu diferiți câini care își bagă nasul între picioarele mele. Lângă mine, Jess chicotește. Ritmul muzicii se intensifică, iar o ultimă fotografie umple ecranul. Sunt eu în timp ce țin un cățeluș într-o mână, aproape de față. L-am lăsat să mă miroasă un pic, dar fotografia a fost făcută cât să pară că ne pupam.

Sunetul a 150 de femei care oftează umple încăperea.

– Oh, Dumnezeule, Blake, îmi șoptește Jess la ureche, iar eu tresar când buzele ei îmi ating obrazul. Ești… ești…

– Sunt ce? întreb eu cu voce groasă.

– Ești cel mai tare, spune ea și mă strânge de mână.

Laudele ei îmi merg la inimă. La naiba! Este grav.

Sunt atât de terminat!

20. O CĂLĂTORIE DURĂ

JESS

Blake se poartă ciudat. Mai ciudat decât de obicei, adică. Nu cred că l-am văzut vreodată atât de apatic, dar nu îl mai bat la cap cu asta. Dacă vrea să îmi spună de ce este deprimat, o va face. Nu îl pot forța să vorbească.

– Vrei să dansezi? îl întreb.

Acum, că discursurile s-au terminat, muzica a început din nou. Nu Hozier, din păcate – presupun că este deja în avionul lui particular ducându-se într-un loc fain –, dar melodiile alese de DJ nu sunt rele. Jamie este pe ringul de dans cu soția lui Ben Hewitt, Katie, și ori mă înșel eu, ori fac dansul dintre Uma și Travolta din filmul *Pulp Fiction.* Și sunt groaznici, iar Wes și Hewitt stau deoparte, râzând de partenerii lor.

– Neah, răspunde Blake. Nu am chef.

Cu toate astea, îmi pun brațele în jurul gâtului său, sperând că îl pot face să se răzgândească.

– Cum de te-ai implicat în acțiunea asta de caritate? Pare că îi acorzi mai multă atenție decât unei activități cu echipa.

Asta aduce o umbră de zâmbet pe fața lui Blake.

– Iubesc câinii. Am avut unul, un boxer alb mare. După ce am absolvit, eu… Își drege vocea. Am locuit cu Molly o vreme. A avut grijă de el când eu jucam în deplasare, ceea ce se întâmpla mereu, corect? Așa că, după ce ne-am despărțit, a trebuit să o las să îl păstreze. Altfel, ar fi stat în vreun adăpost jumătate din timp.

La naiba! Blake pare și mai deprimat decât cu câteva minute în urmă.

– Poate o să-l vezi din nou, acum că ea s-a întors în Ontario, îi sugerez eu.

– Poate, admite el cu jumătate de gură. Ascultă, te superi dacă plecăm? Sunt cam frânt. Nu am dormit prea mult azi-noapte.

– Întâlnire fierbinte? spun eu ușor, în timp ce îmi iau mâinile de pe umerii lui.

– Gâtul, zice el clătinând din cap.

– Îh?

– Durere în zona gâtului, recunoaște el. A fost greu să găsesc o poziție bună în care să dorm.

Trebuie să mă muşc de limbă ca să mă abțin să îi sugerez o serie de poziții jucăușe care i-ar plăcea. Nu știu ce este în neregulă cu mine. Am fost cuprinsă de fiori, mai ales în părțile femeiești, de când am văzut montajul cu Blake și cu toți cățelușii aceia. Poate mă excită filantropia? Cine ar fi știut!?

Sau poate că este doar Blake cel care mă excită. Blake și corpul lui masiv și rânjetul specific. Bărbatul a cărui putere magică este să-i facă pe ceilalți să râdă. Și să aibă orgasm – este bun și să ofere orgasm.

– Jess?

Tresar din gândurile mele elogioase la adresa lui Blake.

– Hmm?

– Deci ești de acord să plecăm?

– Da. Este în regulă. Trebuie să învăț pentru examene.

Suntem la finalul trimestrului și mai avem zece zile până la momentul decisiv.

Eu și Blake ne luăm rămas-bun de la toți, ne îmbrățișăm, ne pupăm și batem palma cu colegii lui, cu partenerele lor și cu organizatorii evenimentului. În timp ce plecăm din sala de evenimente și ne îndreptăm spre garderobă, el păstrează o distanță de câțiva pași între noi, ceea ce este îngrijorător. În mod normal, nu pierde nici o oportunitate să mă atingă, chiar și dacă doar își pune mâna pe mâna mea.

Mi-aș dori să știu ce se întâmplă cu el. Cu un Blake gălăgios și impertinent mă descurc. Dar cu un Blake melancolic? Sunt blocată.

Ajungem la garderobă, însă găsim un anunț cu „Revin la 22.15“. Serios? Mă uit la ceasul de pe perete. Este 22.03. Cine pleacă de la locul lui în mijlocul petrecerii? Oamenii au nevoie de hainele lor, la naiba!

– Minunat, spun eu înăbușindu-mi un oftat.

Blake își freacă gâtul în lateral și își întoarce capul ca și cum ar vrea să se întindă.

– Te doare din nou? îl întreb eu îngrijorată.

– Un pic.

Mă duc mai aproape și îl ating ușor pe ceafă. Părul moale de acolo îmi gâdilă palma.

– Vrei să ți-l frec eu?

Aștept vorba de duh inevitabilă, dar… nu vine. Oh, Doamne! Este Blake stricat? Poate trebuie să i se înlocuiască bateriile?

Ridicându-mă pe vârfuri, îmi lipesc buzele de lateralul gâtului său și îi sărut pielea caldă.

– Jessie… Ce faci?

– Îți sărut buba, șoptesc eu, apoi îi urmăresc tendoanele cu buzele. Vrei să mă opresc? Limba mea alunecă pe pielea lui, și parfumul lui curat, înțepător îmi inundă simțurile. Sau preferi să vorbim despre motivul pentru care ai fost deprimat toată seara?

Geme atunci când buzele mele îi prind lobul urechii. Nu știu de unde a venit nevoia asta de a-l gusta. Nu este ca și cum l-aș fi dorit în ultimele două săptămâni. Programul de la școală a fost atât de plin, încât nu am avut foarte mult timp de gânduri provocatoare legate de Blake Riley. Dar acum, că este aici, atât de aproape de mine, mirosind fantastic și arătând atât de bine, încât aș putea să-l mănânc în costumul lui făcut la comandă, gânduri provocatoare sunt tot ce am în minte.

– Ei bine? întreb eu, lăsându-mi capul pe spate pentru a-i întâlni ochii, care acum ard de dorință.

– Nu, nu vreau să vorbesc.

Vocea îi este groasă, făcându-mă să mă înfior.

Mă uit din nou la ceas. 22.05. Apoi mă uit la ușa garderobei.

– Avem zece minute, spun eu cu subînțeles. Crezi că ne ajung?

– Iubito, spune el făcându-mi cu ochiul, te fac să explodezi în trei minute, cel mult.

Îmi înghit râsul, în timp ce el deschide ușa cu putere și mă trage înăuntru. Oh, slavă Domnului! L-am reparat. Blake este iar Blake. Zâmbitor, jucăuș și impulsiv, cu ochii săi verzi arzând de dorință în timp ce își coboară gura și mă sărută. Cu gurile noastre încleștate într-o luptă pentru dominare, ne împiedicăm de un rând de haine spre un colț mai retras din partea din spate a încăperii. Blake mă lipește de perete înainte de a putea clipi, limba-i alunecând peste limba mea, iar mâinile fiindu-i peste tot pe mine.

Tresar când îşi bagă o mână pe sub rochia mea şi mă freacă peste chiloţi.

– Aşa udă, spune el cu vocea răguşită, înainte de a mă cuprinde cu palma.

– Aşa tare, spun eu gemând în timp ce îi strâng penisul prin pantaloni.

Râsul lui înfundat încinge aerul.

– Bun, deci am stabilit că tu eşti udă şi eu sunt tare. Ce o să facem în legătură cu asta?

– Ce, vrei să-ţi arăt un filmuleţ cu instrucţiuni? spun eu în timp ce îmi lipesc buzele de buzele lui şi îmi pun mâinile în jurul gâtului său.

– Mmm, un film porno în care joci tu? Un deget lung ajunge sub lenjeria mea. Hai să ţinem minte asta! Dar acum, vreau doar… Mă penetrează cu degetul, şi amândoi gemem. Asta, murmură el. Vreau asta.

Ăsta este tot preludiul de care am parte. Blake scoate un prezervativ din portofel, îşi dă pantalonii jos şi îşi eliberează penisul înainte ca eu să pot clipi. Nu că m-aş fi aşteptat la sărutări senzuale şi prelungi şi la foarte multă tachinare. O să fie ceva rapid.

Blake mă ridică şi mă lipeşte cu spatele de perete. Îmi prind picioarele în jurul taliei lui, desfătându-mă cu senzaţia mâinilor lui calde pe fundul meu. Mă înclină uşor, îşi duce o mână la penis şi apoi îl ghidează în mine.

– *Oh,* gem eu când intră mai adânc.

– Ţine-te bine, iubito! O să fie o călătorie dură.

La naiba, nu glumeşte. Îmi acaparează gura într-un alt sărut arzător şi apoi face sex cu mine cu mişcări rapide, superficiale. Mă ţin de umerii lui şi îmi legăn şoldurile, chinuindu-mă să mă apropii. Tensiunea din vintre creşte, în timp ce plăcerea îmi ajunge până în vârful degetelor de la picioare. Nu pot respira, pentru că Blake încă mă sărută, şi ritmul lui frenetic nu se domoleşte.

„Dacă e să faci o greşeală, fă-o bine şi gălăgios“, spunea mereu profesoara mea de pian.

Sunt destul de sigură că nu se referea la genul ăsta de greşeală, dar cu toate astea îi urmez sfatul şi gem, în timp ce Blake mă sărută şi mă zbat lipită de corpul lui talentat.

BLAKE

A trecut mult timp de când ceva s-a simțit atât de al naibii de bine. Mă înec în fata asta și nu vreau să fiu salvat. Continui să i-o trag puternic și repede, chiar dacă ceea ce îmi doresc, de fapt, este o noapte lungă, înceată în patul meu.

Dar îi place, și sunt genul de tip care știe să nu strice un lucru bun. Cu excepția faptului că este un lucru atât de bun, că mă distruge *pe mine*. Este încolăcită atât de tare în jurul meu, încât nu vreau să se termine vreodată. Sunetele dulci pe care le scoate sunt aproape la fel de bune precum strânsoarea păsăricii ei în jurul penisului meu.

Apoi îmi suge limba, și testiculele mi se întăresc mai repede ca o lovitură rapidă în puc.

– Oh, la naiba! spun eu printre gemete. O să termin, Jessie. Adică… foarte repede. Adică… oh, la naiba… adică, *acum*.

Deschid imediat ochii pentru a-i vedea trăsăturile frumoase pătrunse de plăcere, și s-a terminat cât ai bate din palme. Ejaculez atât de tare, încât tot corpul mi se cutremură cu putere. Ea geme, lung și încet, și tremurăm amândoi, buzele noastre lipite la fel de strâns precum corpurile noastre.

După aceea, doar stăm un pic acolo, gâfâind. Dar, în cele din urmă, trebuie să o pun pe biata fată jos și să mă desprind. Încă se ține de mine, cu brațele în jurul gâtului meu.

– Asta a fost…

Nu termină propoziția.

Într-adevăr. Îi aranjez rochia șifonată, pentru că de fapt nu vreau să mă opresc din a o atinge. Dar nu putem fi văzuți așa. Ușor, o sprijin pe Jess de perete și mă îmbrac repede. Pare că-și revine în simțiri, aranjându-și părul. Se uită cu ochi mari în ochii mei și mă ucide. Are cei mai frumoși obraji îmbujorați de sex, și nu mă pot gândi decât să o duc la mine și să o iau de la capăt.

Și durerea de gât m-a lăsat dintr-odată. Vreau să-i ridic un altar lui Jess Canning și să spun că este un miracol.

Dar, înainte de toate, trebuie să ieșim de aici. O îndrept ușor spre ieșire, sperând că nu ne va vedea nimeni furișându-ne afară din…

Jess se ciocnește de pieptul lui Will O'Connor imediat ce iese pe ușă.

„La naiba!“

Colegul meu neîncrezător zâmbește cu superioritate la Jess, apoi ridică dintr-o sprânceană, uitându-se la mine.

– Deci, remarcă el. Riley. Presupun că bătaia pentru cuplarea cu sora lui Wesley nu se aplică în cazul tău? Va fi fascinat când îi voi povesti despre asta.

Deschid gura să ripostez, dar Jess mi-o ia înainte. Îl lovește în piept și țipă la el.

– Nu suntem la liceu, nesimțitule. Fratelui meu nu trebuie să i se spună de fiecare dată când fac câte o prostioară.

Îmi înghit cuvintele. Mi-aș dori să nu fi auzit ce a spus, dar creierul meu deja a înregistrat cuvintele. Și durerea pe care o aduc mă sperie un pic, pentru că a trecut mult, mult timp de când stomacul mi s-a încleștat așa, de când m-am simțit ca și cum cineva m-a înjunghiat cu o patină.

Pe fața lui O'Conner apare un rânjet.

– Dacă mai vrei să faci o prostioară mai târziu, sunt disponibil.

Oftatul pe care l-am ținut în frâu izbucnește din gâtul meu ca un icnet straniu.

Simțind pericolul, Jess se dă în spate până când este lipită de pieptul meu. Mâinile ei mă găsesc, și sunt încleștate.

– Mergi mai departe, Will, spune ea încet. Nu este nimic de văzut aici.

El rânjește încă o dată, și simt că vreau să-l pocnesc. Este nevoie de întreaga mea voință pentru a-l lăsa să plece.

Când el nu se mai vede, Jess răsuflă ușurată.

– Ptiu!

Ce nemernic, corect? Se întoarce către mine, zâmbind.

Încerc să-i zâmbesc înapoi, dar îmi e greu. Pentru că Jess tocmai a spus în termeni clari că este o prostie să își facă de cap cu mine. Indiferent de ce simt pentru ea, clar nu este un sentiment pe care să îl împărtășească. Starea mea de bine a dispărut la fel de repede ca atunci când spargi un balon cu un ac.

– Doamna de la garderobă s-a întors, spune Jess. Mergem?

O iau de mână. Apoi o duc acasă. Dar nu găsesc nici o plăcere în asta.

21. SĂ-NCEAPĂ SPECTACOLUL!

BLAKE

Pucul vine spre mine șuierând – este o pasă de la Wesley. Îmi pun crosa pe poziție, îl deturnez de pe traiectoria sa și îl trimit în poartă.

Sau asta ar fi trebuit să se întâmple.

Pentru a treia oară astăzi ratez, trimițând pucul spre brațele deschise ale adversarului meu de antrenament, Will O'Connor. Și nemernicul ăla râde. Cu toate astea, nu îi acord atenție, pentru că mă uit la antrenor.

Se schimbă la față și clatină din cap.

Sunt atât de al naibii de enervat, că aș putea să scuip. Și mă doare și gâtul. Durerea radiază spre umăr, distrugându-mi toată concentrarea.

Ne așezăm pentru încă o lovitură. Îl surprind pe Wesley uitându-se la mine cu nervozitate în privire. Apoi pucul cade, și Eriksson i-l pasează lui Wes. Îmi cresc viteza în timp ce el se pregătește să mi-l trimită.

„Să-nceapă spectacolul!" Îmi pun crosa pe micuț și…

Lemming îl fură cu o lovitură pe care nu am văzut-o venind.

– Hai să facem niște schimbări! spune antrenorul Hal în timp ce fluieră.

Wes geme. Știe ce urmează. Hal va schimba linia înainte de jocul nostru de mâine-seară. La naiba!

Și apoi, este mai rău decât am crezut, pentru că antrenorul îl pune pe Wes cu O'Conner, care este un porc glorios. Wesley face restul antrenamentului arătând supărat. Și, când se fluieră de final, plec de pe gheață atât de repede, că probabil las o urmă de abur în spatele meu. Sunt la dușuri înainte ca restul să-și desfacă patinele.

Sub jetul de apă, îmi masez umărul în timp ce apa fierbinte îmi cade pe piele. Colegii mei vin și ei. Mă lasă în pace, dar simt priviri ațintite asupra mea. Așa că termin

dușul mai repede decât ar fi ideal – o eternitate – și mă îmbrac.

În timp ce mă schimb, antrenorul principal îmi dă târcoale, întrebându-mă ce s-a întâmplat.

– Este ceva ce ar trebui să analizăm?

– Doar un gât înțepenit, insist eu, pentru că așa este. Nu este, de fapt, nimic în neregulă cu mine, cu excepția unei mici dureri și a sentimentului oribil de eșec care a coborât precum un nor întunecat. Ignor sentimentul acela că ceva a murit în mine.

Aseară nu am putut dormi, făcându-mi griji din cauza asta. Îmi este atât de necaracteristic, încât nici măcar nu este amuzant. Dar este ca și cum balanța mea senzorială, calibrată cu atenție, a luat-o razna. Anul trecut, când am avut entorsa aia, mi-am revenit imediat. Dar de data asta? Revenirea mea se lasă așteptată.

Mă grăbesc să plec de acolo și să mă duc în singurul loc ce nu mă va dezamăgi niciodată.

Barul, bineînțeles.

Este abia ora 17.00, și la ora asta barul Stick & Stones este gol. Până la urmă, vor veni aici și ceilalți jucători, dar deocamdată am locul numai pentru mine. Cu excepția Lisei, bineînțeles.

Se agită spre mine și îmi pune în față o halbă de bere.

– Nu am comandat încă, mormăi eu.

Ea clatină din cap. Creasta este verde azi.

– Mereu îmi dau seama de ce anume au nevoie clienții mei. Și tu aveai nevoie de viteză, băiete. Ai nevoie de o bere, și asta urgent.

– Atât de evident?

Draga de Lisa! Zâmbetul ei este răbdător.

– Cum o cheamă?

– Pe cine?

– Pe cea care te-a băgat în corzi, spune Lisa în timp ce își dă ochii peste cap. Și trebuie să fie cineva special, pentru că nu ești niciodată genul care stă aici cu o față posacă.

– O cheamă Jess, spun eu în timp ce iau o înghițitură zdravănă din berea pe care mi-a adus-o.

– Stai… Lisa își pune coatele pe bar. A băut Velvet Fog, corect?

– Probabil.

– Drăguță fată, spune ea încuviințând din cap cu înțelepciune. Nu toată lumea rezonează cu berea aia. Dar am

crezut că nu vei mai ieşi niciodată la întâlniri după cum-o-cheamă.

– Molly.

– Nu am *uitat,* Blake. Doar că nu îmi place să o spun cu voce tare.

Corect. Lisa este îngrozitor de protectoare cu jucătorii. Nu i-am spus niciodată ce mi-a făcut Molly, dar, în timpul primului meu sezon, Molly obişnuia să vină la Stick & Stones şi să mă păzească precum un doberman. Nu i-a plăcut niciodată locul ăsta şi obişnuia să se plângă că berea ei era servită prea caldă.

Acum, când mă gândesc la asta, Lisa ar putea fi responsabilă pentru asta.

– S-a întors în oraş, ştii, mă aud spunând.

– La naiba, spune Lisa, schimbându-se la faţă. Îmi pare rău! Îţi face probleme?

– Nimic cu care să nu mă pot descurca.

– Mereu spui asta, dragul meu, spune ea în timp ce expresia i se îmbunează. Şi sunt sigură că nu este adevărat. Şi totuşi, nici un om nu este de unul singur, izolat ca o insulă. Eşti genul de tip care are grijă de familia lui. Are grijă de prietenii lui. Are grijă de colegii lui. Dar cine are grijă de tine?

Mai luând o înghiţitură, mă gândesc la întrebarea asta.

– Adică, vrei să spui că bărbaţii sunt mai degrabă un soi de peninsulă? Atunci, femeile sunt partea aglomerată a oraşului. Toate străzile alea cu sens unic şi cu tot traficul nebunesc. Este atât de al naibii de derutant.

Ea deschide gura şi apoi o închide la loc. Apoi îmi ia halba de pe bar şi o mai umple o dată.

– Bea asta şi spune-mi ce ai de gând să faci cu situaţia asta cu Jess. Te-a părăsit?

– A zis că este o prostie să-şi facă de cap cu mine, spun eu. Sau că eu sunt un prost. Ceva de genul.

– Oh, dragul meu, zice Lisa tresărind. Poate nu asta a vrut să spună.

De fapt, sunt destul de sigur că nu asta a vrut. Dar, atunci, unde este? Şi cât de mult îi ia să-şi dea seama că ne este bine împreună?

– Femeile *mereu* mă vor.

– Majoritatea femeilor, subliniază barmanița ţuguindu-şi buzele.

– Așa e, mă corectez eu, femeilor cărora le place penisul mă vor.

– Dar nu și Jess?

– Mă place un pic, recunosc eu. Dar nu îndeajuns. Serios, Lise, cum este posibil ca o femeie să încerce să îmi întindă o cursă ca să mă aibă și alta să mă considere SOO-ul ei.

– SOO?

– Sursa Ocazională de Orgasm.

– Și tu vrei mai mult. Face o pauză. Dar ești un singuratic.

Uf! Iar cuvântul ăla. De ce presupun oamenii că sunt un singuratic?

– În regulă. O întrebare idioată, mă avertizează Lisa. I-ai spus, de fapt, fetei ăsteia că vrei mai mult?

– Mda. Ei bine, am făcut aluzii.

– Ai făcut aluzii? Cum?

Hmm. Am lipit-o de peretele unei garderobe și am făcut sex cu ea.

– Poate ai dreptate.

– Mda? spune Lisa chicotind. I-auzi! Așa că trebuie să fii direct cu ea. Cum să-ți dea ceea ce vrei dacă nu știe despre ce este vorba? Oh, și, dacă ești genul de tip căruia îi place să facă gesturi mărețe, acum ar fi un moment bun pentru așa ceva. Mi se pare că ești genul ăla de tip.

– Da?

E-adevărat, fac niște gesturi cu adevărat mărețe cu Șarpele Blake. Dar am impresia că Lisa nu vorbește despre sex acum.

– Mda. Ești genul de tip „totul sau nimic", corect? Gândește-te la ceva ce chiar are nevoie și apoi dă-i acel ceva. O fată ar trebui să remarce gesturi de genul acesta.

– Ar trebui, corect?

– Bineînțeles.

Mă mai gândesc un pic la asta..

– Dar, dacă fac un gest măreț, tot mă poate refuza.

– Se prea poate, recunoaște Lisa, ștergând barul. Dar apoi vei ști cum stă treaba.

La naiba! Simt o durere ascuțită la ceafă și am senzația că deja știu cum stă treaba.

22. POT FACE ASTA. NU POT FACE ASTA

JESS

– Bună dimineața!

Vocea zgomotoasă și veselă mă face să mă trezesc din somnul nu atât de liniștit, și, înainte de a putea clipi, întreaga lume se răstoarnă cu susul în jos și eu cad pe podea. Ce naiba…

Gem și îmi frec brațul acolo unde m-am lovit de podeaua tare, dându-mi seama că am căzut de pe scaun.

Dormeam la birou? Îmi frec nesigură fața cu ambele mâini. Da, am adormit aseară în timp ce repetam. Văd o pată de salivă și o urmă de obraz pe paginile cărții care mi-au folosit drept pernă.

– Oh, Doamne, ești în regulă? Violet mă ajută să mă ridic, cu ochii mari de îngrijorare în spatele ochelarilor. Nu am vrut să te sperii.

– Sunt bine. Sunt bine. Îmi frec ochii obosiți. Cât este ceasul?

– 8.30.

– Vorbești serios?

La naiba! *La naiba!* Examenul nostru final la patopsihologie și farmacoterapie (două cuvinte despre care nu știam că există înainte de a începe acest curs) începe într-o jumătate de oră. Nici nu am timp să fac duș, la naiba!

– De ce nu m-ai trezit mai devreme? o întreb pe colega mea de cameră.

– Te-am trezit, spune ea încruntându-se. Ai zis că te-ai trezit și ai continuat să citești.

Da? Minunat. Unii oameni vorbesc în somn. Eu, aparent, învăț în timp ce dorm. Cu excepția faptului că… Oh, Dumnezeule, nu îmi amintesc nimic din carte. Lucru valabil și în cazul notițelor pe care le-am luat la cursuri. Panica mă face să simt un nod în gât în timp ce mă chinuiesc să-mi amintesc o fărâmă din ce am citit în cadrul sesiunilor de

învățare. Oh, la naiba, oh, la naiba, oh, la naiba! O să pic acest examen final.

Violet este indiferentă la atacul meu de panică.

– Ar trebui să te îmbraci, îmi spune ea.

Chiar așa. Zbor prin cameră înhățând niște haine, apoi mă dezbrac de blugii mototoliți de ieri și de tricou, în timp ce Violet se sprijină de ușă, uitându-se la mine.

– Pleci acum sau vrei să aștepți să mergem împreună la ore?

– Pot aștepta, spune ea cu grație.

Îmi pun o pereche curată de pantaloni pentru yoga. Nu îmi vine să cred că am adormit în blugi. Am urme roșii peste tot pe coapse de la blugii care mi-au intrat în piele toată noaptea.

– Vrei să te testez în timp ce te pregătești? mă întreabă ea.

Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, propunerea ar fi putut fi considerată constructivă. Dar se simte o urmă de superioritate în tonul lui Violet. Desigur, ne-am înțeles mai bine după ieșirea la Sticks & Stones, dar asta nu schimbă faptul că Violet este supercompetitivă. Se laudă de fiecare dată când se descurcă mai bine decât mine la un test, nu-și mai încape în piele de bucurie când profesorii o laudă și nu pierde nici o ocazie să-mi aducă aminte că este în fruntea clasamentului în grupa noastră.

Eu nu sunt nici pe-aproape de vârf. Nu sunt nici la coadă. Sunt mai degrabă undeva pe la mijloc, ceea ce este destul de frustrant. Sunt foarte bună la partea clinică (nu îmi mai încap nici eu în piele, în secret, de fiecare dată când profesorul ne spune cât de minunată sunt cu pacienții), dar partea academică este mai grea decât m-am așteptat. Evident, aceea este partea la care excelează Violet – și nu mă lasă niciodată să uit asta.

– Mulțumesc, dar sunt bine, răspund eu în timp ce mă îmbrac cu un tricou cu anchior. Nu îmi place să recapitulez materia chiar înainte de test. Mă ametește.

– Super, spune ea ridicând din umeri. Nici eu nu am nevoie de nici o pregătire de ultim moment. Am parcurs cărțile chiar înainte de a începe școala.

Bineînțeles că așa a făcut.

Mă duc la baia comună de pe etajul nostru, iar Violet vine în spatele meu. După ce mă spăl grăbită pe dinți și mă pieptăn, mă dau repede cu deodorant și apoi îmi închid portfardul.

Cinci minute mai târziu, eu și Violet ne-am luat deja cafea de la chioșcul din hol și traversăm campusul. Mi se strânge stomacul cu fiecare pas pe care îl fac. Sunt atât de nervoasă, și faptul că beau jumătate de cană de cafea pe stomacul gol nu mă ajută să mă calmez.

Majoritatea cursurilor noastre sunt organizate pe sistemul admis/respins. Acesta este excepția – este necesar un punctaj de 70% sau mai mult pentru a-l trece. Aceasta va fi nota ce va fi verificată pentru a se stabili situația cu bursa mea.

Partea bună este că deja am trecut examenele la toate celelalte cursuri, ăsta fiind ultimul. Dar nu îmi permit să am o performanță slabă în dimineața asta. Trebuie să dovedesc examenul ăsta final.

– Deci, care este treaba între tine și Blake Riley? V-ați despărțit?

Întrebarea curioasă a lui Violet mă smulge din spirala mea de frică.

– Poftim? Nu. Adică, nici nu eram împreună.

– Dar ai fost la chestia aia caritabilă cu el, săptămâna trecută. Erau poze peste tot pe internet cu voi doi dansând.

Da? Sinceră să fiu, am fost într-o bulă de învățare în ultimele zece zile. Blake nici nu mi-a trecut prin minte. Nimeni nu mi-a trecut. De fapt, aseară, am primit un mesaj de la Jamie care mă întreba direct dacă mai trăiesc. I-am răspuns înapoi, scriindu-i că învăț și să mă lase în pace. Și cam ăsta a fost tot contactul pe care l-am avut cu lumea exterioară de la evenimentul de caritate organizat de Broken Paws.

– Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi că am fost căsătorită cu biroul săptămâna asta, i-am reamintit eu lui Violet. Nu am avut timp să mă văd cu nimeni.

– Da, dar nu ți-a trimis nici un mesaj, subliniază ea. Înainte de petrecerea de caritate, îți trimitea mesaje tot timpul.

Mă încrunt pentru că 1) mi-a monitorizat mesajele?? și 2) are dreptate. A trecut ceva vreme de când Blake nu mi-a mai trimis unul dintre mesajele lui aberante. Sau vreun mesaj delicios cu conotații sexuale.

Mă evită? Poate că este supărat pe mine?

Dar de ce ar fi? Aranjamentul nostru de a fi uneori prieteni cu beneficii ne-a convenit amândurora. În plus, Blake nu este capabil să fie supărat pe cineva. Este tipul care o lasă pe fosta lui prietenă, o mincinoasă, să aibă în

continuare o legătură cu familia lui, care nu bănuiește nimic, pentru că nu vrea să-i distrugă reputația. Mă îndoiesc chiar și că știe ce înseamnă furia.

Cu toate astea, nu sunt încântată de ideea că este posibil să mă evite. Îmi place chestia asta cu sexul ocazional. Este modul perfect de a te elibera de stres, o pauză orgasmică faină de la programul meu haotic și o modalitate eficientă de a-mi induce o amnezie temporară care mă face să nu mă gândesc la contul meu bancar gol.

– Presupun că a fost ocupat, răspund în cele din urmă.

Violet se uită suspicios la mine.

– Ce?

– Hmm, este jucător de hochei, Jess. Dacă nu te-a sunat nu înseamnă că este ocupat. Înseamnă că este *ocupat*.

– Ce vrea să însemne asta? întreb eu în timp ce îmi ridic paharul de unică folosință de cafea și iau o înghițitură.

– Înseamnă că se culcă cu altele.

Cafeaua îmi rămâne în gât, și tușesc câteva secunde până îmi revin.

– Nu se culcă cu altele, spun eu. Și, dacă ar face asta…

Rămân fără cuvinte. Dacă ar face asta, ce? Aș fi de acord?

Adică, cred că *ar trebui* să fiu de acord. Eu și Blake nu am vorbit niciodată despre a avea acel soi de relație exclusivă. Am stabilit că escapadele noastre sexuale nu vor deveni un obicei. Deci cum aș putea fi supărată că se întâlnește cu alte femei? Și de ce a durat atât de mult până să mă gândesc la asta? Blake nu se poate concentra mai mult decât o musculiță. Probabil uită de existența mea imediat ce se încheie la pantaloni și pleacă.

Pieptul mi se strânge la gândul ăsta. În regulă, doare. Și ideea ca el să facă sex cu altcineva în timp ce se culcă și cu mine îmi trimite un fulger fierbinte de… ceva… pe șira spinării. Oh, nu. Cred că ar putea fi gelozie.

Violet vorbește din nou când eu nu mai zic nimic.

– Tot ce spun este că majoritatea jucătorilor sunt niște afemeiați, și Blake Riley a fost mereu unul dintre ei. Dacă nu îl potolești, se va duce la altă fată.

– Nu vreau să îl potolesc.

Apoi mă gândesc serios la propria afirmație, pentru că… vreau? Nu, bineînțeles că nu. Dacă i-aș cere lui Blake să stabilim să nu avem și alte relații ar însemna că vreau un angajament din partea lui. Ceea ce nu vreau.

– Atunci, nu ai de ce să fii stresată că nu ți-a scris, spune Violet ridicând din umeri.

Nu eram stresată din cauza asta! Vreau să țip. Nici măcar nu băgasem de seamă tăcerea lui Blake până când nu o scosese ea în evidență.

Mă întreb, dintr-odată, dacă nu cumva vrea să vadă ce simt. Sunt și-așa înnebunită de examenul ăsta final, și acum, din cauza lui Violet, creierul meu este și mai confuz. Dar nimeni nu este atât de plin de intrigi, corect? Sunt sigură că doar încerca să avem o conversație.

În timp ce pășim în amfiteatru, îmi alung din minte toate gândurile legate de Blake și mă forțez să mă concentrez la ce este important. Să trec examenul ăsta. Să excelez la cursuri. Să le dovedesc tuturor că Jessica Canning nu este o ratată.

Pot face asta.

Știu că pot.

Nu pot face asta.

Pentru a mia oară de cât m-am așezat, privirea îmi zboară spre ceasul dinspre ușă. Aveam trei ore să scriem la examenul final. Mai avem zece minute.

A rămas o întrebare la care nu am răspuns. Este cea mai grea din test, și am hotărât să o las la urmă, după ce am pierdut zece minute uitându-mă absentă la foaia de examen și chinuindu-mă să scriu ceva.

Trebuie să aleg una dintre bolile din listă și să scriu două pagini de „examinare sistematică a evoluției bolii, schimbările psihologice și implicațiile pentru îngrijire, încadrând tema într-un cadru patopsihologic“.

Ce naiba înseamnă, de fapt, asta?

Simt o fierbințeală în ochi și îmi spun – nu, îmi ordon – să nu plâng în mijlocul amfiteatrului. Am zece minute să scriu un răspuns de două pagini. Nu, mai am nouă minute, pentru că tocmai am irosit un minut întreg panicându-mă.

Violet, bineînțeles, a plecat de mult. Radia precum un ecran cu artificii când și-a predat lucrarea, cu treizeci de minute mai devreme. Probabil este la cafeneaua campusului acum, lăudându-se tuturor că a trecut cu brio acest examen.

„Nu te mai gândi la Violet! Scrie ceva!“

Trag aer în piept, apoi folosesc mantra despre care mi-a zis Wes când m-a văzut panicată din cauza unui dezastru legat de flori, pe când îi organizam nunta, în vară.

„Va fi bine. Va fi bine. Va fi bine.“

Expir încet. Uau! în regulă. A funcţionat cumva. Wes este foarte bun la chestii de-astea de a te calma singur.

Ţinând pixul cu fermitate, îmi plec uşor capul şi mă apuc de scris. Scriu cât pot de repede, fără a-mi mai bate capul să corectez fiecare propoziţie, aşa cum fac de obicei. Nu este timp. „Doar scrie, Jess. Te descurci."

Când profesoara îşi drege vocea şi anunţă că timpul s-a terminat, pun pixul jos şi respir uşurată. Încheietura mă doare ca naiba şi degetele mi-au amorţit în poziţia de scris, dar nu îmi pasă, pentru că am reuşit. Am răspuns la afurisita de întrebare! Am umplut cele două pagini, şi mă simt de parcă am terminat un maraton de 10 kilometri.

Cu picioarele tremurânde, cobor şi predau lucrarea. Profesoara o pune în teancul de lucrări şi îmi zâmbeşte în timp ce îmi face cu mâna. Îi zâmbesc înapoi, dar este un zâmbet forţat. Mă cuprinde iar teama, pentru că observ că mulţi dintre ceilalţi studenţi predau nu una, ci două foi de examinare. Au scris atât de mult, încât a fost nevoie să mai ceară foi? Mă întreb câte foi a umplut Violet. Zece, pun pariu.

Dumnezeule, de ce nu m-am născut un mic geniu?

Sunt foarte tăcută în timp ce îmi iau geanta tip poştaş şi ies din clădire. Afară, aerul este rece, şi vântul – tăios. Vine iarna, şi o aştept cam la fel de mult precum o aşteptau cei din familia Stark în *Urzeala tronurilor*. Şi asta este o altă greşeală pe care Jess Canning cea care nu excelează la şcoală putea să o evite – să petreacă mai mult timp învăţând şi mai puţin timp uitându-se în disperare la nenorocitul ăla de serial. Poate că, dacă nu aş fi pierdut atât de mult timp cu tâmpenii în ultimii ani, aş fi o studentă de 26 ani în primul an la şcoala de asistente care probabil ar fi trecut cu brio examenul final.

Ce s-a întâmplat cu mine? Obişnuiam să fiu încrezătoare. Dar este ca şi cum ceva îmi ştirbeşte încet stima de sine de când am absolvit liceul.

I-am văzut pe toţi fraţii mei cum şi-au îndeplinit planurile. Toţi prietenii mei au fost foarte buni la facultate şi acum au cariere de succes. Prietenii care nu aveau o înclinaţie pentru o carieră anume şi-au găsit împlinirea în alte feluri, precum Darcy, care s-a căsătorit cu cel mai bun tip de pe planetă şi tocmai a născut primul copil. Mi-a trimis un e-mail acum câteva săptămâni şi a recunoscut că faptul

că este soție și mamă este cel mai mulțumitor lucru pe care l-a făcut vreodată.

Și eu? Mă chinuiesc din nou spre o carieră nouă, și nu cred că am fost vreodată într-o relație pe care să o consider satisfăcătoare.

„În regulă, gata! Petrecerea de plâns de milă s-a terminat, domnișorică!"

Trag aer în piept. Da, trebuie să încetez să mă plâng. Este complet contraproductiv.

Mă duc înapoi spre cămin, unde fac dușul pe care am fost nevoită să-l sar mai devreme. Apoi mă bag în pat și adorm, recuperând tot somnul pe care l-am pierdut în sesiunea de învățare de zece zile. Când mă trezesc, camera este cufundată în întuneric. O privire îngrijorată spre ceas îmi arată că este un pic peste ora 19.00. Am dormit șapte ore legate. Minunat. Acum, voi fi trează toată noaptea. De ce nu am pus alarma?

Mă uit la telefon și văd că am ratat un mesaj de la Jamie.

„Cum a fost examenul final? Ne spui la o cină devreme?"

A fost trimis la ora 17.00, așa că nu sunt sigură dacă el și Jamie au mâncat deja. Dar sunt lihnită, deci mă ridic și îl sun.

– Hei, spun după ce răspunde. Abia acum am văzut mesajul tău, am dormit.

– Mi-am dat seama, spune el chicotind. Dumnezeule, așa nu îmi lipsește facultatea! Gândul de a deschide o carte să învăț mă face să tremur de groază.

– Nu este distractiv, admit eu.

– Deci cum crezi că te-ai descurcat? Zece plus sau zece plus plus?

– Nici unul. Dar aș renunța la primul meu născut pentru un opt plus. Este tot ce am nevoie ca să trec.

– Eh, poți să iei un opt plus și în somn. Întotdeauna ai fost unul dintre cei mai deștepți membri ai familiei Canning.

Mă miră ceea ce îmi spune. Mda, sigur. Sunt printre cei mai deștepți membri ai familiei Canning?

– Este foarte drăguț din partea ta să spui asta, dar cu toții știm că sunt la coada clasamentului deșteptăciunii.

– Prostii, mă contrazice el. Joe nu știa nici măcar să-și scrie numele – nici una dintre cele trei litere – până când a împlinit cinci ani. Mi-a spus mama.

– Oh, Dumnezeule, serios? Voi pomeni despre asta la masa de Crăciun.

– Și Scottie aproape că a picat la poliție, îmi reamintește Jamie.

– Da, dar asta pentru că se îmbăta cu ceilalți cadeți în loc să învețe, nu pentru că era un prostănac.

– Adevărat, spune Jamie cu voce caldă. Dar nici tu nu ești o prostănacă, Jessie. Știi asta, corect?

– Corect, spun eu ușor, înainte de a schimba subiectul. Oricum, încă este valabilă invitația la cină?

– Ah, de fapt, nu. Ne-am dus la un restaurant indian când am văzut că nu primim nici un semn de la tine. Wes bombănea că îi era de foame și nu a vrut să aștepte.

– Este în regulă. Nu îți face griji în privința asta!

– Te-aș invita să faci o razie prin frigiderul nostru, dar probabil e mai bine ca eu și Wes să petrecem seara singuri. Este morocănos fiindcă antrenamentul de azi a fost un dezastru.

– De ce? întreb eu, încruntându-mă. Ce s-a întâmplat?

– Nu sunt sigur. Probabil echipa nu s-a conectat? Și Blake a ratat atât de nasol la antrenament, încât Hal a schimbat liniile. Nici măcar nu a vrut să vină la masă cu noi, așa stare proastă avea.

Sunt surprinsă. Blake Riley într-o stare proastă? Nu s-a mai auzit așa ceva. Omul ăla este mereu veselia întruchipată. Și a refuzat o ocazie de a mânca? Foarte tulburător, într-adevăr.

– Ciudat, spun eu absentă. OK, o să te las acum. Trebuie să caut de mâncare.

– Treci pe la noi mâine? mă întreabă fratele meu râzând.

– Sigur. Acum, că am terminat cu ultimul examen, am o săptămână întreagă liberă înainte de a începe noul semestru.

Închid, dar nu mă ridic din pat. În schimb, caut numărul de telefon al lui Blake și mă uit la ultimele mesaje pe care ni le-am trimis. Sunt de la meciul la care am stat cu Mama Riley și i-am ascultat predicile despre anticoncepționale.

După un pic de ezitare, mă inspir din mesajul lui Jamie și îi trimit lui Blake un mesaj întrebându-l dacă mai trăiește.

Sunt uimită când telefonul îmi bâzâie imediat.

Nu, sunt mort.

Chicotesc în sinea mea.

Vrei să ieșim în seara asta? Tocmai am dat ultimul examen.

De data asta, durează câteva momente ca să răspundă.

Nu am starea necesară, J-Babe. Poate altă dată.

Hotărâtă, îi scriu că nici starea mea nu este grozavă.

Hai să fim mizerabili împreună! Aduc înghețata, și tu vii cu linguriște.

Urmează o pauză interminabilă înainte ca el să răspundă.

Da, sigur.

OK, nu este cel mai plin de... *entuziasm* răspuns. Dar, la naiba, îl accept.

23. ALEGE-ȚI OTRAVA

JESS

Când ajung la un anumit turn de apartamente elegant, pe faleză, portarul mă invită înăuntru. Dar, în loc să cobor la etajul lui Jamie, merg până la etajul lui Blake. Nu am mai fost în apartamentul lui și nu prea știu la ce să mă aștept. Sunt doar patru uși pe coridor. Bat la cea care are un preș cu un saint-bernard care ține o crosă de hochei.

Din spatele ușii, aud sunetul înăbușit al unui televizor, apoi zgomot de pași. Blake deschide ușa, purtând o cămașă pufoasă din flanel – descheiată pentru a scoate la iveală pieptul său fabulos – și o pereche de blugi foarte tociți care se mulează pe coapsele sculptate. Cu alte cuvinte, arată delicios. Dar apoi mă uit la fața lui și văd că ceva nu este în regulă. Are o expresie sumbră care îi este complet necaracteristică.

– Hei, Jess, spune el ușor. Ce mai faci?

Se dă în spate pentru a mă lăsa să intru.

„Ce mai fac? Mă simt complet ciudat."

– Am avut și zile mai bune, recunosc eu. Dar am adus niște înghețată și vin. Aș fi adus și un film pentru tipe, dar tu nu ești o tipă.

Trec pe lângă el și mă uit mai cu atenție prin apartament. Mă așteptam să arate la fel ca al fratelui meu, dar nu este așa. Apartamentul lui Blake este imens, și bucătăria a fost probabil proiectată de un arhitect suedez numit Torvald. Totul este din lemn elegant sau alb strălucitor. Pe jos, sub picioarele mele, simt un covor gros din lână. O lumină blândă scaldă întreaga încăpere, revărsându-se din instalații ascunse în tavan. Pe peretele cel mai îndepărtat sunt uși din sticlă glisante, ducând spre ceea ce pare a fi o terasă pe cinste.

– Uau! spun eu prostește. Frumos.

– Ce fel de înghețată? întreabă el ridicând din umeri.

– Am cu cafea neagră și cu cocos. Alege-ți otrava!

Îmi duc marfa spre bucătăria lui, dar Blake îmi ia punga și despachetează el.

– Ai mâncat de cină? întreabă el, punând cutiile de înghețată în congelator.

– Nu chiar, recunosc eu, prinsă la înghesuială. Dar este în regulă.

– Ce zici dacă am comanda niște mâncare chinezească? propune Blake. Probabil că nu ai mâncat mare lucru cât ai fost prinsă cu învățatul.

Ochii lui verzi se cufundă în ai mei.

– În regulă, mulțumesc! spun eu repede. Îmi place puiul cu broccoli. De fapt, îmi place aproape orice.

O mână caldă îmi cuprinde ceafa preț de o secundă. Chiar când încep să savurez senzația, a dispărut.

Blake comandă de mâncare în timp ce eu depistez niște pahare de vin în dulapul de deasupra mesei. Dar nu găsesc și tirbușon. Nu îmi pot da seama cum să deschid sertarele dulapurilor din bucătărie, pentru că nu au mânere. Frustrată, îl împing pe unul un pic, și se deschide cu un sunet ce îmi amintește de un dispozitiv de ultimă generație. Dulapurile din bucătăria lui Blake sunt precum ceva ce ai găsi pe o navă spațială.

Torn vinul cu grijă, pentru că nu știu dacă vinul ăsta roșu îi poate păta blaturile imaculate, din marmură. Apoi duc paharele spre canapeaua generoasă din piele, unde Blake tocmai termină de vorbit la telefon.

– Pentru zile nasoale care se termină cu vin! spun eu când este gata să dea noroc cu mine.

– Voi bea pentru asta! zice el în vreme ce ne atingem paharele.

Ne uităm unul în ochii celuilalt în timp ce bem, și am un sentiment ciudat de intimitate. Deși poate nu ar trebui să mai cred că este ciudat, corect? De câte ori m-am dezbrăcat în fața tipului ăstuia?

Hai să nu numărăm!

– Nu este rău, spun eu, referindu-mă la vin. Am cumpărat unul mai scump decât ce cumpăr de obicei, aruncându-mă la o sticlă de 20 de dolari, așa că adaug: Hai să bem până la ultima picătură, pentru că altfel am aruncat ultimii mei 20 de dolari.

– Probleme cu banii? mă întreabă Blake lăsându-și capul într-o parte precum un cățeluș.

– Mereu. Am venit în Toronto pentru că aici școala de asistente costă doar 35 000 pe an, în loc de 50 000. Părinții mei mi-au dat 10 000. Am făcut împrumuturi pentru zece. Și restul sunt dintr-o bursă pentru care trebuie să depun cerere în fiecare an. Dacă nu iau peste opt la examenul de azi, probabil nu voi fi eligibilă anul viitor.

Uf! Vinul îmi dă dureri de stomac. Nu ar trebui să mă gândesc la asta până nu primesc notele, dar este greu să nu o fac.

– Dacă nu primesc bursa, nu voi putea continua.

Și atunci, unde aș fi? Va trebui să restitui banii pe care i-am împrumutat de la bancă. Și părinții mei vor fi pierdut 10 000 pentru încă unul dintre eșecurile mele. Mă voi întoarce în California în vechiul meu dormitor, cu datorii și căutându-mi de lucru.

Împușcă-mă!

– Sunt sigur că te-ai descurcat grozav azi, spune Blake în timp ce își pune o mână pe genunchiul meu.

– Cu toate astea, nu e așa. Oricare o fi superputerea mea, nu este patopsihologia.

– Tot ești minunată, Jessie. Refuz să cred că nu vei reuși.

Afișez un zâmbet obosit, căci apreciez cât de loial sună vorbele lui.

– Acum, hai să vorbim despre ce ai pățit tu! Care este problema, campionule?

Ia o înghițitură de vin și apoi îmi face semn să mă așez pe canapea, lângă el. Mă conformez, și își pune o mână pe după umerii mei. Și eu îmi las capul pe pieptul lui, pentru că este irezistibil. Și miroase și frumos. A haine curate și a santal.

– Doar nu sunt în apele mele, atâta tot, mormăie el. Și superputerile mele se clatină un pic acum.

– Serios? Îmi pare rău, scumpule. Îl mângâi pe încheietura mâinii cu mâna liberă. Pot să te ajut cu ceva?

Rămâne tăcut atât de mult timp, încât mă întreb dacă m-a auzit.

– Doar îmi place să-ți văd fața drăguță, spune el apoi.

Mi se pune un nod ciudat în gât când aud asta. Dar nu este ceva ce un pic mai mult vin nu va șterge.

Câteva minute mai târziu, vine mâncarea. Mâncăm stând pe scaune confortabile la masa mică, dar elegantă a lui Blake, din fața ferestrelor. Luminile de pe faleza orașului Toronto se văd de o parte, iar de cealaltă parte este întunericul lacului Ontario. Îl întreb pe Blake despre orarul deplasărilor echipei

și apoi ascult în timp ce îmi spune ce patinoare și ce orașe îi place să viziteze și care sunt mai puțin distractive.

Atmosfera este un pic cam tristă, dar îmi spun că este din cauză că amândoi am avut zile nasoale.

După ce mâncăm, spălăm vasele și punem resturile în frigiderul imaculat al lui Blake. Mă opresc în fața congelatorului și îl întreb ce înghețată vrea prima.

– Nu știu dacă merg împreună. Pe care vrei să o guști prima?

– Alege tu, spune el.

O aleg pe cea cu cafea și îi deschid capacul. Mâinile îmi sunt un pic lipicioase și nu am linguriță. Așa că mă folosesc de șold pentru a deschide sertarul magic cu tacâmuri, și asta îl face să rânjească.

Când zâmbește, într-un final, se relaxează în mine ceva ce nici măcar nu știam că era încordat.

Iau o linguriță și o afund în suprafața cu ciocolată. Pentru a-i menține starea de bine, îi vântur lingurița prin față până când deschide gura.

În ultima secundă, lingurița virează spre gura mea.

Dar – luați aminte! – nu încercați niciodată să păcăliți un jucător profesionist de hochei. Își mișcă mâna atât de repede, încât nici nu îmi dau seama când mă prinde. Cu un țipăt jucăuș, mă opun. Lingurița *aproape* că este a mea. De fapt, reușesc să ating ciocolata de buze înainte ca Blake să preia controlul și să îmi ia înghețata.

Ochii îi strălucesc în timp ce curăță lingurița.

– Frumoasă priveliște, spune el ridicându-și bărbia și făcând semn spre ciocolata de pe buzele mele.

Se uită intens, și privirea îi este arzătoare.

Încet, în mod intenționat, îmi plimb limba peste buze.

– Am luat-o?

Îl tachinez fără milă acum, dar cel puțin nu mai pare trist.

– Nu, spune el, cu voce aspră. Este… Lasă-mă pe mine!

Face un pas spre mine. Acum se uită în jos, către mine, cu coapsele la câțiva centimetri de mine. Tremur de nerăbdare în timp ce ridică o mână și îmi mângâie obrazul.

– Jess… șoptește el.

Și apoi, Blake își plimbă degetul peste buza mea și face un pas înapoi, oftând.

Trece o clipă înainte să mă dezmeticesc. Mă simt cu adevărat mâhnită. Sunt obișnuită cu Blake cel care încerca să se culce cu mine. Acum, nu face asta, și este foarte derutant.

Iau linguriţa şi o bag în îngheţată. Blake se uită la mine, cu privirea în flăcări. Iau o înghiţitură. Apoi mai bag o dată linguriţa şi îi dau şi lui.

Este moale, rece şi minunată. Rai, serios. O altă înghiţitură pentru mine. Alta pentru el. Încă urmăreşte fiecare mişcare pe care o fac. Concentrarea lui impecabilă mă face să simt însufleţită. Cu ochii aceia mari urmărindu-mă, nu sunt o studentă lefteră sau o ratată a farmacologiei. Sunt doar aici, în acest moment. Şi este minunat.

La următoarea înghiţitură, ţin mai mult timp linguriţa în gură. El pare îndurerat. Apoi în loc să-i mai ofer o porţie de îngheţată, o mănânc tot eu, zâmbindu-i.

Pleoapele lui Blake devin grele. Bombăne ceva şi, înainte de a putea clipi, îmi aruncă linguriţa pe masă şi mă prinde de cap, trăgându-mă spre el. Cu un geamăt, îmi revendică gura, despărţindu-mi imediat buzele cu limba. Sărutul nostru este rece şi fierbinte – şi foame ciocolatie pură.

Gem în timp ce mă sărută, şi o mână mare mă prinde de fund, trăgându-mă spre el. Şi nu este nimic mai atrăgător decât Marele Zid al lui Blake Riley. Sunt lipită cu faţa de corpul lui tare. Atingerea lui dă dependenţă. Chiar nu este nici un mister de ce mă tot descotorosesc de haine precum un şarpe de piele de fiecare dată când suntem singuri. Săruturile lui înfometate deja mi-au anulat funcţiile executive. Nu mai simt decât gustul săruturilor lui şi bătăile puternice ale inimii mele.

Mâinile îmi sunt aproape prea mici pentru a-i prinde umerii, dar vreau mai mult din el.

– Dormitor, şoptesc eu printre săruturi.

El nu răspunde. În schimb, mă ridică într-o mână. Nici măcar nu ne oprim din sărutat în timp ce eu zbor prin aer, cocoţată pe antebraţul lui. Luminile se reduc în timp ce intrăm într-o cameră. O secundă mai târziu, mă aruncă pe un nor uriaş, care se dovedeşte a fi un pat de mărimea întregii mele camere de cămin. Îşi dă cămaşa jos. Când îşi descheie fermoarul blugilor, numai sunetul mă face să mă cutremur. Şi apoi, îşi scoate şi pantalonii, împreună cu boxerii. Ca întotdeauna, mi se usucă gura când îi văd erecţia enormă şi expresie de hotărâre nestrămutată de pe faţa lui frumoasă.

Bărbatul acesta frumos mă vrea pe mine. *Pe mine.* Asta este îndeajuns să ameţească o fată.

– Înțelegi ce înseamnă asta, da? spune el, punându-şi un genunchi puternic pe pat.

– Mmm?

„Că nu am pic de autocontrol?“

Se apleacă și prinde pantalonii de yoga. Și aceştia dispar, împreună cu orice urmă de moralitate din mine. Cămașa mea are aceeași soartă o secundă mai târziu. Blake se sprijină pe coate, deasupra mea. Își pune fața între sânii mei și oftează. Dându-mi sutienul laoparte cu bărbia, îmi ia un sfârc în gură dintr-odată și îl suge cu buzele moi.

Tresar, arcuindu-mi spatele.

– Știi ce înseamnă asta, spune el, desfăcându-mi sutienul. Înseamnă că suntem împreună de-adevăratelea.

24. SUB INFLUENȚA ORGASMULUI

JESS

Îmi ia o secundă să procesez cuvintele, pentru că buzele flămânde ale lui Blake sunt pe celălalt sân al meu.

– Stai! Ce? întreb eu.

Mă eliberează cu un pocnet umed.

– Tu. Și eu. Suntem împreună dacă te am în patul meu.

– Cine spune asta?

Cuvintele mele sunt dure, dar m-am înfierbântat mai repede decât ultima generație de cuptor pe care l-am văzut în bucătăria lui elegantă.

– Spun eu. Patul meu este un templu. Este rezervat plăcerilor pe care mi le ofer singur. Și iubitelor.

Blake linge o linie fierbinte între sânii mei, și eu tremur necontrolat. La naiba cu el! Nu poate să arunce bomba cu iubita în timp ce mă linge peste tot. Este imposibil să mă concentrez.

– Doar închide ochii, Jessie! Vom vorbi despre detalii mai târziu.

Despre ce detalii am putea să vorbim? Nu sunt iubita lui și nu sunt – oh, uau!

Se joacă acum cu limba în jurul sfârcului meu, și este rai pur. Lovituri ușoare și săruturi tandre care mă fac să mă simt extraordinar de bine. Și palma caldă îi coboară pe abdomenul meu, gâdilându-mi pelvisul, luându-mi în palmă miezul ce arde de dorință.

Gem atunci când apasă cu podul palmei peste clitorisul meu. În regulă. Are dreptate. Putem să vorbim mai târziu. Este imposibil să fac mai multe lucruri în același timp când mă atinge. Când coboară pe corpul meu și mă sărută pe interiorul coapselor.

– Mai bună decât înghețata, spune el în timp ce îmi sărută pielea delicată, limba gâdilându-mi clitorisul. Mult mai dulce, iubito. Apoi ia între buze micul boboc și suge îndeajuns de tare încât mă face să țip.

– Oh, *Dumnezeule,* mă înec eu. Îmi mișc degetele prin părul lui, ținându-l între coapsele mele. Continuă să faci asta!

Râsul lui vibrează prin tot corpul meu. Continuă să mă sugă, în timp ce cu un deget mă atâță, rotindu-l în jurul deschizăturii mele, până când, într-un final, încet, mă penetrează. Tresar de plăcere și mă legăn lipită de el. Îmi dau seama că și el se leagănă. Aproape că și-o trage cu salteaua în timp ce mă linge, mă suge și geme.

Deschid ochii și văd încordarea trăsăturilor lui în timp ce îmi oferă plăcere. Cât este de îmbujorat! Mișcarea neîncetată a șoldurilor pe care le lovește de saltea.

Îi prind părul cu degetele și îi ridic ușor capul.

– Întoarce-te pe spate!

– Nu am terminat cu tine, mormăie el.

– Ai încredere în mine!

Ochii îi strălucesc în timp ce se întoarce pe o parte. Apoi râde și se rostogolește pe spate, punându-și mâinile sub cap, așteptând următoarea mea mișcare.

Durerea dintre picioarele mele este de nesuportat, făcând să-mi fie dificil să mă mișc. Le ordon membrelor mele nesigure să coopereze și mă urc pe corpul lui musculos, întorcându-mă astfel încât fundul meu se leagănă pe fața lui și erecția lui enormă este la nivelul ochilor mei.

– La naiba! icnește el. Da, iubito, asta este ce-mi place să văd.

Două mâini mari îmi prind fundul și mă trag spre fața lui. Când limba îi alunecă pe mine, aproape că termin pe loc.

Trăgând aer în piept, îi prind penisul cu o mână și îmi cobor gura către vârful lui umflat. Îl ling ușor, apoi respir.

– E mai bine?

Răspunde cu un geamăt înfometat întrerupt de atingerea limbii lui de clitorisul meu.

Îmi pun buzele în jurul lui și sug tandru, gustul lui sărat gâdilându-mi limba și făcându-mi sângele să fiarbă. Are un gust delicios. Este gros și tare și pulsează în gura mea, și este cel mai atâtător lucru din întreaga lume.

Nu știu cât timp stăm în poziția asta, torturându-ne unul pe celălalt, lingându-ne cu nesaț și sugându-ne adânc, dar chiar când simt primul fior de orgasm pe șira spinării, Blake mă dă jos repede de pe el și mă întoarce.

– Doaaamne! spune el. Dacă nu fac sex cu tine chiar acum, o să mor, Jessie.

Râde atât de tare, încât se cutremură salteaua, dar bietul de el nici măcar nu observă. Este mult prea ocupat să smulgă un prezervativ din noptieră. Prea ocupat să-și mângâie penisul în timp ce își pune prezervativul. Prea ocupat să ghideze penisul acela uriaș către mine și apoi să se sprijine într-un cot.

Penetrarea este rapidă. Acum sunt dureros de goală, iar în clipa următoare sunt delicios de plină. Blake geme cu fața lipită de gâtul meu și își împinge șoldurile înainte. Apoi se retrage, o retragere înceată, care mă torturează, până când doar capul penisului îi rămâne în mine, o tachinare de nesuportat. Mușchii mei interiori se strâng, încercând să-l tragă înapoi, dar el rămâne în poziția aceea pentru un moment, uitându-se în ochii mei.

– Asta este bine, spune solemn.

– Ar fi și mai bine dacă te-ai mișca, zic eu înghițind în sec.

– Într-un minut. Își aduce mâna către fața mea și mă mângâie ușor. Îmi place asta. Ai fața roșie. Și la fel îți sunt și sânii. Își coboară capul și îmi sărută un sân. Ești atât de fierbinte când ești excitată.

Îi prind fundul și îmi îngrop degetele în carnea fermă, încercând să-l împing mai adânc, dar corpul îi este de neclintit. Marele Zid al lui Blake nu se mișcă până nu dă el comanda.

– Îmi vei rosti numele când termini? Simt buze calde, umede pe gât înainte de a veni deasupra buzelor mele. Strigă-l, dacă poți. Mă va înnebuni.

– Amice, spun eu râzând. Nu pot controla ceea ce spun când am orgasm. Este mai degrabă o bolboroseală.

Mă sărută, jucându-se cu limba mea, până când amândoi rămânem fără suflare.

– Îmi vei spune numele, șoptește el, și eu nu știu dacă este o altă întrebare sau doar afirmă asta, dar, în orice caz, nu am capacitatea mentală să îmi dau seama care e adevărul, pentru că se mișcă din nou.

Dumnezeule, se mișcă. Încet, pătrunzând adânc. Atât de al naibii de încet!

Insuportabil de încet!

– La naiba, Blake, trage-mi-o! îl implor eu.

– Mmm, este tot ce spune, și ritmul leneș continuă.

Corpul meu urlă după eliberare. Fiecare centimetru de piele este încordat și dureros, și presiunea dintre picioarele

mele este la o împungere distanță de explozie. Dar Blake este hotărât să mă tortureze. Își mișcă șoldurile cu viteza melcului, cu o expresie diferită față de cea pe care o are pe gheață – atenție clară și privire de prădător.

– Ești aproape?

Vocea lui are o notă de sarcasm, iar buzele îi sunt curbate într-un zâmbet ironic.

– Știi că sunt, spun eu cu disperare.

Mă arcuiesc, dar asta îl face să se oprească.

Mă cuprinde frustrarea.

– *Te rog!*

– Te rog ce?

Se joacă cu sfârcul meu.

– Te rog, lasă-mă să termin!

– Te rog, lasă-mă să termin...

Sunt nedumerită pentru o clipă, apoi înțeleg ce vrea.

– Te rog, Blake! Te rog, lasă-mă să termin, *Blake!*

– În regulă, spune el cu un zâmbet mare pe față.

Și apoi, se împinge în mine atât de repede și atât de adânc, încât rămân fără aer. Loviturile necruțătoare mă fac să am orgasm. Trag aer în piept în timp ce un val de plăcere mă zguduie precum o undă de șoc. Aud lucruri. Cred că este vocea mea. Cred… mda, gem numele lui Blake, din nou și din nou. Am impresia că îl aud chicotind în timp ce mi-o trage până uit de mine.

Dar orice urmă de amuzament pe care ar fi simțit-o dispare atunci când începe să tremure deasupra mea. Nu mai sunt rușinată că i-am strigat numele precum o mantra, pentru că, atunci când termină, o face strigându-mi numele cu glas răgușit, plin de pasiune, și în tot dormitorul se aude un „Jess“ ce îmi vibrează în adâncul inimii.

BLAKE

Doamne, Dumnezeule!

Ăsta nu a fost sex.

A fost… cu totul altceva.

Respir de parcă tocmai am terminat o tură de patru minute pe gheață. În timpul unui joc de forță.

Mă prăbușesc deasupra lui Jess, încă simțind în sânge replicile orgasmului, gâdilându-mi testiculele. Apoi îmi dau seama că o strivesc și mă rostogolesc cu tot cu ea astfel încât

corpul ei mătăsos și voluptuos să mă acopere precum o pernă electrică.

– Nu îmi amintesc cum mă cheamă, bâigui eu.

Vocea ei uscată mă gâdilă pe gât.

– Serios? Pentru că am impresia că tocmai ți-am strigat numele de, oh, aproape o sută de ori?

La naiba, da, așa a făcut. De ce, oare, că am terminat atât de exploziv? Să îmi aud numele pe buzele acelea sexy a fost precum afrodiziacul afrodiziacelor. De acum înainte, de fiecare dată când vreau să mă excit, doar o sun pe Jess Canning și o întreb cum mă cheamă.

Stăm întinși timp de câteva minute, trăgându-ne sufletul. În cele din urmă – regretabil –, Jess își desprinde părțile femeiești de părțile mele bărbătești. I se face milă de mine și îndepărtează prezervativul, apoi se duce la baie. Când se întoarce, ezită la marginea patului.

– Vino înapoi aici, iubito, spun eu și bat ușor în saltea. E timpul pentru giugiuleală.

Își mușcă buza.

– Vorbesc serios, J-Babe! Dacă nu îmi primesc momentul de giugiuleală, voi fi praf mâine la antrenament.

– Cred că mi-ar prinde bine puțină giugiuleală, recunoaște ea.

Se urcă înapoi în pat și se ghemuiește lângă mine. Îmi pun imediat un braț în jurul ei și o trag mai aproape.

Mă întreb dacă se gândește din nou la problemele ei cu banii.

Asta m-a supărat. Cineva atât de deștept și de minunat precum Jess nu ar trebui să-și facă nici un fel de griji. Merită să primească totul pe o tavă de argint. Pentru că este o regină. Presupun că asta mă face pe mine regele ei? Da, îmi place cum sună. Regele Blake.

– Poți cumpăra o țară? cuget eu.

Ea oftează lipită de pieptul meu.

– Oare vreau să te rog să-mi explici asta? mă întreabă ea.

– O țară micuță. Putem cumpăra una? Și apoi, să o transformăm într-o monarhie, ca să putem fi rege și regină? spun în timp ce o mângâi absent de-a lungul șirei spinării. Este atât de al naibii de mică în mâinile mele. Cred că noi doi ar trebui să fim membri ai familiei regale.

– Bineînțeles că asta crezi, spune ea cu o urmă de afecțiune în glas.

Se lasă tăcerea între noi. Una plăcută. O pauză relaxantă, liniștitoare, în timp ce eu și regina mea stăm întinși în pat după cea mai bună partidă de sex experimentată vreodată.

– Jessie?

– Hmm?

– Mă bucur că suntem împreună acum.

Replica ei vine în 3… 2… 1…

– Nu… suntem împreună.

– Ba sigur că suntem, spun eu în timp ce rânjesc la tavan. Am făcut-o în patul meu. Ridic din umeri. Asta înseamnă că suntem împreună.

– Nu așa funcționează! protestează ea, trecându-și o mână prin părul auriu. Tu nu ai relații. Toată lumea spune asta. Adică, zici acum asta pentru că tocmai am făcut sex nemaipomenit și mai vrei. Este doar dopamina cea care vorbește. Am citit despre asta pentru testul de la farmacologie.

– Vrei să spui că sunt sub influența orgasmului? pufnesc eu.

– Exact. Pleci în turneu mâine…

Mișcându-mă repede, mă ridic într-un cot și mă uit la ea.

– Știi programul jocurilor mele? De ce ai ști asta dacă nu am fi împreună?

Mă împinge ca să mă întind la loc. Așa că fac asta. Își pune capul pe umărul meu, și se simte atât de plăcut.

– Îți știu programul pentru că este și programul lui Wes, iar eu și Jamie ne întâlnim să facem lasagna și să vedem meciul la televizor.

Oh!

Mda.

– Este plăcut că poți petrece timp cu fratele tău. Vă înțelegeți destul de bine.

– Ne înțelegem… cu excepția momentelor când nu ne înțelegem. Și îmi este foarte dor de familia mea. Nu m-am dus acasă în vacanța asta de o săptămână pentru că biletele de avion sunt foarte scumpe. Dar sunt obișnuită să-i văd pe toți în fiecare duminică, la o masă mare. Este plăcut.

Ah, fetei mele îi este dor de familia ei.

– Acum, că suntem împreună, vino cu mine la cină la ai mei în weekend!

– Blake, serios? mă întreabă ea râzând. Te pregătești să pleci într-un turneu de o săptămână, unde pun pariu că ai prefera să fii liber.

– Nu. O să-ți scriu în fiecare seară. Vei vedea.

– Nu suntem împreună, spune ea.

Doar că se lipește de mine cu tot corpul ei gol și mă mângâie ușor, drăgăstos, pe piept.

– Vrei înghețată în pat? o întreb eu.

– Da, șoptește ea, mângâindu-mă cu piciorul.

Prostuța de Jessie! Suntem împreună. Doar că ea nu știe asta încă.

25. MĂ DAU ÎN VILEAG

JESS

După tot stresul prin care am trecut, este ciudat să am o săptămână liberă. Sunt atât de terminată, încât am petrecut prima zi uitându-mă pe laptop la pisici care se plimbă pe aspiratoare. După câteva ore în starea asta vegetativă, îmi dau seama că mă simt îngrozitor de singură în camera de cămin. Chiar îmi lipsește Violet, care s-a întors în locul ăla de unde vin studenții perfecți.

Seara mi-am permis luxul de a mânca un falafel singură în cameră. Violet nu este aici să țipe la mine, ceea ce e mare lucru.

La ora 22.00 primesc un mesaj de la Blake.

Bună, iubito! Vreau doar să-ți spun că mă duc la culcare. Singur. Pentru că suntem împreună.

Nu sunt o nesimțită, așa că îi răspund.

Bună! Cum este la Chicago? Și eu mă culc. Singură. Pentru că așa îmi petrec eu timpul.

Îmi este dor de tine, îmi scrie el.

Și acum, nu știu dacă să fiu sau nu sinceră.

Și mie îmi este dor de tine, recunosc. Dar asta nu înseamnă că suntem împreună.

Deși suntem.

Noapte bună, Blake.

Noapte bună, iubito.

*

În ziua următoare, mă duc la cursul de yoga la prima oră și apoi stric toată treaba bună pe care am făcut-o petrecându-mi după-amiaza îngrijorându-mă cu privire la notele de la examen.

Ar fi trebuit să mă duc acasă, în California, și aș fi făcut asta dacă dragul meu card de credit nu m-ar fi urât. Nu sunt genul de tipă căreia să-i placă să fie singură. Am nevoie de oameni în jurul meu. Varianta drăguță este că sunt o

persoană sociabilă. Dar o altă perspectivă este că am nevoie de afecțiune.

De fapt, motivul pentru care m-am încurcat cu Blake în primă fază a fost că mă simțeam singură.

Așa că îmi petrec următoarea seară cu Jamie, care pare cam abătut.

– M-am obișnuit să îl am pe Wes prin preajmă, recunoaște el. Acum, că a început sezonul, cred că trebuie să-mi readuc aminte cum este să fii singur. Uite un sfat pentru tine – să te îndrăgostești de cineva care nu călătorește șaptezeci de nopți pe an.

– Presupun că Hozier iese din discuție, atunci, spun eu, simțind că îmi ia fața foc.

– Hm. Unii tipi merită, spune fratele meu. *Vocea* aia. Deși este cam slăbuț. Îmi plac mai masivi.

Și mie, se pare.

– Nu cred că pot să mă obișnuiesc cu faptul că-ți plac bărbații.

– Hei, sunt căsătorit. Nu pot să-ți fur iubitul.

– Nu am un iubit, spun eu repede.

– Glumeam, spune Jamie, uitându-se întrebător la mine.

– Corect.

Facem împreună o lasagna uriașă și apoi o mâncăm în fața ecranului imens al televizorului.

– O să fie un meci greu, spune el când partida de hochei stă să înceapă. Chicago este o echipă puternică, și cel mai bun jucător al lor și-a revenit după accidentarea de anul trecut. Își freacă mâinile una de alta în timp ce jucătorii se pregătesc de prima repriză. Wes începe, dar Blake este în linia a doua în seara asta.

Mă surprind că îi caut fața de fiecare dată când camera de filmat arată imagini de pe banca de rezerve. Este ușor de remarcat – umerii aceia lați sunt inconfundabili. Și, de fiecare dată când picioarele-i lungi sar peste parapet pentru a intra pe gheață, mă îndrept un pic de spate.

Viteza jocului îți taie respirația. Dar aș vrea să fi fost pe stadion pentru a-l putea vedea mai bine. Cameramanul mă tot tachinează cu frânturi de imagini și apoi nu îl mai arată pe Blake. Prinde pucul într-o străpungere a apărării, și camera îl surprinde mai de aproape.

– Haide, amice! țipă Jamie.

Mă aud țipând, în timp ce el se îndreaptă spre poartă. Tipii din apărarea echipei adverse se regrupează și încearcă

să-l blocheze, dar toți mușchii aceia porniți să înscrie nu pot fi opriți. Portarul își întinde mâinile într-o încercare de a bloca lovitura. Dar Blake trimite pucul peste umărul tipului, în colțul porții.

– Oh, Dumnezeule! țip eu. BLAKEY!

Este aproape ca și cum mă poate auzi. Face semnul lui distinctiv: ridică crosa precum o codiță. Doar că apoi se uită la cameră și trimite un sărut.

Eu și Jamie țopăim pe canapea.

– Au înscris în primele cinci minute! Sunt pe val! țipă fratele meu. Se pare că Blake a revenit.

Telefonul îmi e în buzunar, ademenindu-mă. Vreau să-i scriu, să-i spun cât de minunat a fost. Dar nu poate citi oricum mesajul în următoarele ore.

Abia pot sta nemișcată restul jocului. Eu și Jamie bem șase beri în timp ce așteptăm să vedem dacă cei de la Chicago dau replica.

Dar se pare că nu reușesc.

Blake face parte dintr-un atac, apoi Wes înscrie. Mă asigur că țip de două ori mai tare pentru Wes. Când se aude fluierul final, scorul este 3–1. Toronto a câștigat. Sunt leoarcă și amețită.

Și trebuie să recunosc ceva față de mine: acum sunt, fără scăpare, fan hochei. Dar cine nu ar fi? Chiar este un joc incitant. Interesul meu subit nu are absolut nici o legătură cu înaintașul masiv care poartă numărul 17 pe tricou.

Când ies de la stația de metrou de lângă căminul meu, o jumătate de oră mai târziu, aud sunetul unui mesaj pe telefon.

I-am trimis iubitei mele un sărut. Sper că s-a uitat.

Oh, s-a uitat. *Minunat meci!* scriu eu, ignorând partea cu sărutul. *Eu și J ne-am distrat foarte tare uitându-ne la cum i-ați înfulecat pe cei din Chicago.*

Telefonul meu nu îmi mai sună apoi, și presupun că discuția s-a terminat. Dar, douăzeci de minute mai târziu, tocmai sting lumina, când telefonul se aude iar. Când verific, singurul mesaj este un filmuleț de trei secunde în care Blake își descheie pantalonii costumului. L-a făcut în buclă, așa că mâinile acelea mari descheie pantalonii, apoi îi descheie din nou…

Ups! M-am uitat de șapte ori la el înainte de a clipi.

Ce să fac? Impulsul meu natural este să-l tachinez. Îmi place de Blake, și este atât de sexy, că practic ling ecranul

telefonului acum. Dar cine este el să insiste că suntem un cuplu? Cine face asta? Este enervant. Mă înnebunește.

Aș vrea să fie aici, chiar acum.

Cu un geamăt puternic, mă rostogolesc pe pat, cu fața în jos. Fundul este în aer, acoperit de nimic altceva decât de niște chiloți de bumbac pe care se întâmplă să scrie „Nu se va plesni singur". Este doar o glumă făcută de Dyson, care mi i-a dat cadou anul trecut, de Crăciun, și, cum nu am mai spălat rufe de când au început examenele, le-a venit rândul să iasă la lumină din fundul sertarului.

Îmi întorc camera spre fese și împung cu degetul în ecran până când aud sunetul specific camerei foto.

Fotografia este un pic necentrată. Așa că o tai puțin. Și, dacă tot m-am apucat să o editez, încerc câteva filtre, până când îl găsesc pe cel care îmi scoate fundul cel mai bine în evidență.

Nu este ca și cum aș încerca să-l impresionez pe Blake. Este doar pentru că sunt o fire artistică.

O trimit, iar răspunsul este aproape instantaneu. *OMFG. Mă dau în vileag: dacă ai nevoie de mine, mă găsești cu mâna pe ștrumeleag.*

Asta mă face să mă înflăcărez și aproape imediat să mă simt vinovată. La naiba! Vreau să fiu împreună cu Blake? Bineînțeles că vreau. Dar este o idee proastă. Pentru că…

Luând iar telefonul, formez numărul lui Dyson. Este abia ora 8.00 în California, așa că răspunde imediat.

– Hei, Jess! Ce mai faci în nordul înghețat? Sau ar trebui să întreb *pe cine* faci?

– Mai râzi de mine mult?

– La ce număr ai ajuns acum?

– Număr?

– Eram la trei data trecută când am vorbit – fotoliul, nunta şi Hummerul.

– Nu e treaba ta, oftez eu.

– Oh, cred că este. Și-apoi, sunt într-o pauză de cincisprezece minute înainte de a începe restul de patru ore din tură. Dă-mi o veste bună! Suntem la patru? Îndrăznesc să sper un cinci?

– Ei bine… spun eu dregându-mi vocea. Contează cum numeri?

– Ahhh!

Într-adevăr. Și nici măcar nu știe despre pat. Am devenit cam lipicioși după ce am mâncat înghețată în seara aia și am

terminat făcând-o din nou la duș.

– A fost nemaipomenit?

– Absolut. Dar este o problemă.

– Nu vrea să o facă din nou? urlă Dyson. Atunci, este un idiot.

– Nu este asta. Acum, spune că suntem împreună. Asta nu este mișto, corect? Nu poți să *informezi* pur și simplu pe cineva că e jumătatea unui cuplu.

Urmează o pauză la telefon.

– Voi fi eu jumătatea unui cuplu cu Blake dacă nu vrei tu. Tipul este supertare.

– Este foarte sexy, recunosc eu. Dar presupune prea multe! Cine face asta?

– Probabil te place foarte mult.

Deschid gura să ripostez și apoi o închid la loc. Chiar așa? În ciuda lăudăroșeniei lui și a lipsei totale de discernământ, Blake este, de fapt, un tip pe care nu îl poți citi prea ușor. Totul este relaxat și simplu cu el. În afară de confesiunea despre fosta lui și despre drama cu sarcina falsă, nu sunt sigură că am avut vreo discuție profundă cu el.

„Poate că profunzimea este supraestimată…"

Poate? Adevărul este că am fost numai în relații cu tipi creativi. Tipi precum Raven, care putea sta ore întregi să vorbească despre sentimentele lui și să mediteze asupra a cine știe ce criză existențială pe care o traversa în momentul ăla.

Dar… un alt adevăr? Uneori, asta devenea banal. Și plictisitor. Nu îmi amintesc să fi râs cu Raven așa cum râd cu Blake.

Mereu am crezut că voi ajunge cu un ciudat cu o fire artistică, care să îmi semene. Și, sigur, Blake este cât se poate de ciudat, dar într-un fel diferit. Este încrezător, zgomotos și complet insuportabil uneori. Dar este și amuzant, dulce, blând, loial, foarte bun la pat…

Îmi scapă un geamăt.

– Nu știu, Dyse. Nu… nu am încredere în asta. Este un jucător de hochei renumit. Eu sunt o studentă la școala de asistente care nu s-a descurcat prea bine la ultimul ei examen.

– Oh, draga mea! Îmi pare rău! Ai primit deja notele?

– Nu. Doar mă pregătesc sufletește. Cel mai rău va fi dacă va trebui să le spun părinților mei în primăvara asta că nu

voi mai primi bursă. Îi voi anunța la telefon, ca să nu-i văd fața mamei.

– Te-ai cam lăsat acaparată de panică? mă întreabă Dyson. Probabil vei trece. Ai învățat mult.

– Poate.

– Trebuie să lucrăm la încrederea ta de sine.

– Am încredere în mine.

– Nu prea mult, pisicuțo, râde Dyson. Îți părăsești iubiții repede ca să nu aibă ocazia să te părăsească ei primii. Și acum te stresezi în legătură cu viitorul tău când nici măcar nu știi ce notă ai luat la test. Aici, draga mea, nu vorbește încrederea de sine.

– Ăsta nu este un diagnostic bun, spun eu aproape scuipând în telefon. Nu știu pe cine sunt mai supărată acum – pe Dyson sau pe Blake. Am încredere în mine. Întreabă pe oricine!

– Îhâm. Asta vine de la tipa căreia nu îi plăcea să traverseze cantina de la gimnaziu singură. Obișnuiai să mă faci să merg cu tine la toaleta fetelor și să te aștept afară.

– Dyson, dacă ne apucăm să judecăm lucrurile pe care le-am făcut în clasa a șaptea, va trebui să-ți amintesc de bluza aceea îngrozitoare din poliester cu reverele din satin.

În telefon se aude un pufăit de revoltă.

– O purtam dinadins.

Minunat! Acum, l-am enervat și pe el. Toată lumea este enervată pe toată lumea.

– Uite ce e, sunt foarte obosită. Îmi pare rău că m-am plâns la tine!

– Dormi un pic, Jessie! Dar îmi mențin părerea și dimineață. Cred că te place. Și sunt aproape sigur că avem discuția asta încă din gimnaziu.

Ei bine, ups.

– Noapte bună, Dyson!

– Noapte bună, pisicuță!

Două nopți mai târziu, nu prea am chef să ies, dar i-am promis fratelui meu că voi merge cu el la un eveniment organizat de partenerele jucătorilor echipei. Jamie este membru de onoare al clubului soțiilor și iubitelor jucătorilor echipei de hochei. Din punctul meu de vedere, au două scopuri. Primul, să bea împreună la fiecare meci. Al doilea, să facă acțiuni de caritate. În seara asta, este o întâlnire pentru a pune la punct petrecerea anuală de Crăciun. Strâng

bani pentru spitalul de copii la care am fost pentru prima mea activitate în spital.

– Ce aducem? îl întreb pe fratele meu, uitându-mă la punga de cumpărături de sub brațul lui.

– Am luat câteva pachete de bere. Băuturile fructate sunt apreciate. Așa că adu-ți propria sticlă dacă vrei altceva.

– Ador băuturile fructate.

Am ajuns la un bloc de apartamente din centru al cărui hol e chiar mai mare decât cel din blocul în care locuiește fratele meu.

– Îmi spui din nou cine locuiește aici?

– Katie și Ben Hewitt. Așteaptă să le vezi casa.

Jamie nu glumește. Apartamentul lor este *dichisit*. Are un hol la intrare formal, cu un candelabru. O menajeră în uniformă ne ia hainele. Când intrăm în camera imensă din spate, îmi ridic ochii și văd un tavan de două ori mai înalt decât de obicei. De jur împrejurul părții superioare e un coridor, din care mai multe uși dau spre zone necunoscute.

– Doamne, șoptesc eu.

Jamie ridică dintr-o sprânceană.

– Adică… Îmi dreg vocea. Este un loc frumos.

Femeile ne văd și apoi se duc spre Jamie precum un val.

– Ai venit!

– Nu trebuia să aduci bere!

– Ia o prăjitură!

Dumnezeule! Îl iubesc pe Jamie, dar nu este o celebritate.

Se agită toate în jurul meu. Și eu sunt îmbrățișată și mângâiată.

– Semeni așa mult cu el.

– Vă vine să credeți că suntem șase? întreb eu, strângându-i mâna lui Katie Hewitt.

– Închide ușa de la intrare, țipă ea. Șase? Și sunteți toți așa frumoși? Nu știu dacă lumea poate să se descurce cu atâta frumusețe.

Cuvintele ei mă fac să râd, pentru că nu am știut niciodată să primesc un compliment. Din fericire, cineva îmi aduce un *daiquiri* cu căpșune. Jamie îmi face cu ochiul și expresia lui spune că a avut dreptate în legătură cu băuturile fructate.

Dar chestia este delicioasă, și am decis că aceste femei știu cum să se distreze. Studentele înfometate de la școala de asistente nu știu să petreacă așa, și asta este o schimbare plăcută.

Sunt prezentată precum „minunata soră a lui Jamie“. Ceea ce nu înseamnă nimic, pentru că toată lumea de aici este fie fascinantă, fie frumoasă, fie în ambele moduri. Katie Hewitt are un păr des, strălucitor și cercei cu diamante atât de mari, încât sunt surprinsă că își poate ține capul. Și este și atrăgătoare. Nu are aerul de bogată-și-arogantă, ci pare genul hai-să-petrecem-ca-niște-femei-sălbatice. Poartă un maiou cu logoul echipei Toronto, făcut la comandă cu diamante artificiale, și aș putea să pun pariu că rujul ei roșu se asortează cu roșul de pe logoul echipei. Ține sub braț un pudel alb grăsuț, cu o zgardă roșie în jurul capului creț.

Ea este gazda, așa că presupun că ea este coordonatoarea organizației. Dar începutul întâlnirii este anunțat de o brunetă frumoasă pe nume Estrella. Poartă litera „C“ pe puloverul ei cu logoul echipei Toronto, și nu mă pot hotărî dacă soțul ei este căpitanul echipei sau face referire la propriul ei titlu.

Pentru că este evident că ea este la conducere.

– Fiți atente, doamnelor! strigă ea, lovind un pahar cu *daiquiri* cu o linguriță elegantă din argint. În primul rând, vreau să-i mulțumesc lui Katie pentru că ne-a găzduit în această seară.

– Oh, haide, *trăiesc* naibii pentru asta! spune Katie, care nu își mai încape în piele de bucurie.

Se aud ovații.

Estrella lovește din nou cu linguriţa, cerând să se facă liniște.

– Trebuie să luăm o hotărâre foarte importantă. Ce firmă de catering vrem pentru petrecerea de Crăciun?

Toate fețele aranjate din cameră devin gânditoare. O tânără ridică mâna.

– Cine a făcut cârnăciorii aceia în foietaj de la petrecerea din vară?

– Cei de la North End. Dar la petrecerea asta vor fi copii, și hotdogul este o alegere riscantă, se pot îneca.

Femeile o aprobă murmurând și câteva se scarpină în cap.

– Dar tot putem avea minipateuri și minitarte. Deci nu este totul pierdut.

Discută despre chestii de mâncare în miniatură vreme de câteva minute, în timp ce eu mă duc spre bufet și iau niște brânză sofisticată. Fratele meu se așază în fața celui mai mare televizor pe care l-am văzut vreodată, pe un fotoliu

umplut cu polistiren de mărimea muntelui McKinley. Îmi face un semn cu mâna să mă aşez lângă el, ceea ce şi fac.

– Dumnezeule, vreau fotoliul ăsta, şoptesc eu, mângâind suprafaţa de pluş. Este moale şi cald. Aş putea să trăiesc toată viaţa aici. Este precum o mare…

– Oaie, completează Jamie. Apoi rânjeşte. Ţi-a spus vreodată Blake despre frica lui de oi?

– Frica de… ce? Mă încrunt un pic la menţionarea numelui lui Blake de către Jamie. Nu vreau ca familia mea să ştie despre afacerea mea jucăuşă cu tipul ăsta. Deja mă consideră o ratată şi o superficială. Nu vreau să le mai ofer motive să mă judece.

– Mda. Urăşte oile. Nu le poate suporta. Crede că sunt periculoase.

Pufnesc, şi mintea mi se umple de glume proaste pe care aş putea să i le fac lui Blake.

Oare există chiloţi cu oi?

Dar asta doar mă face să mă gândesc la Blake dezbrăcându-mă…

Fetele au terminat discuţia despre firma de catering şi sunt gata să voteze.

– Jamie? îl strigă Estrella. Vrei să participi? Nu ne putem decide între locul cu frigărui de pui cu susan şi locul cu chelnerii atrăgători.

– Grea decizie, spune fratele meu, luându-şi cu greu privirea de la discuţiile televizate de dinaintea meciului. Dar aş vota pentru puiul cu susan. Chelnerii atrăgători poate şi-au dat demisia. Şi deja vor fi o groază de bărbaţi atrăgători în încăperea aceea.

Mai multe voci aprobatoare. Puiul cu susan câştigă, şi apoi atenţia se îndreaptă spre ecranul gigantic de pe perete.

– Meciul începe în cinci minute! anunţă Katie. Cine vrea o băutură proaspătă?

Eu vreau.

– Păstrează-mi locul! îi ordon fratelui meu.

Băutura mea este gata exact când Wes şi Blake intră pe gheaţă. Este o binecuvântare să mă uit la meci în camera asta plină de susţinătoare înfocate. Când Lukoczik trece cu pucul de apărare, Estrella începe să ţipe. Loveşte, dar portarul îl prinde în mănuşă.

– Oricum te iubesc! exclamă Estrella, şi toată lumea râde.

Mă simt foarte bine. Din moment ce televizorul lui Katie are dimensiunea unui autobuz cu două etaje, Blake pare a fi

în mărime naturală de fiecare dată când patinează pe lângă mine. Susținerea mea pentru el este silențioasă, dar asta nu înseamnă că nu este din inimă. De fiecare dată când este penalizat, mă înfior.

Romul din pahar m-a amețit un pic. Mă surprind că sper ca Blake să îmi trimită din nou mesaje în seara asta. Sau să mă sune. Vocea lui în urechea mea ar fi un lucru bun cam chiar acum.

Când se termină prima repriză, camera de filmat îi urmărește pe băieții din echipa Toronto ducându-se spre vestiare. Camera se apropie de două tinere care lovesc geamul de plastic, țipând precum fanii trupei Beatles la o emisiune a lui Ed Sullivan. Lipesc pancarte de geam, și pot foarte bine să văd ce scrie pe ele. „VIITOARE SOȚII DE JUCĂTORI DE HOCHEI“ și „CĂSĂTOREȘTE-TE CU MINE, BLAKE RILEY!“

Sub text? Un număr de telefon.

Asta mă aduce un pic cu picioarele pe pământ. E prima oară de după momentul în care am aflat povestea îngrozitoare a lui Blake când simt un pic de compasiune pentru fosta lui. Oamenii sunt nebuni. Probabil că propunerea de căsătorie de pe pancartă este numai 75% scrisă în glumă.

Fratele meu își mai ia o bere.

– E în regulă să mai stăm, corect? mă întreabă el. Ai avut parte săptămâna asta de mai mult hochei decât în mod normal.

– Oh, mă simt bine.

A doua repriză este tensionată și rapidă. Este o luptă între Lemming și unul dintre înaintașii echipei Dallas. Țipătul fetelor este atât de strident, că devine aproape asurzitor, până când câștigă Lemming.

– Nu te bucuri că Wes nu se bate? îi șoptesc eu fratelui meu.

– Cred că da. În felul ăsta, va avea fața frumoasă în continuare.

Picături de sânge murdăresc gheața când cei doi jucători sunt separați de arbitru. La naiba! Hocheiul este periculos. Mă întreb cum dorm fetele noaptea.

După următoarea confruntare, Blake și Wes atacă din nou. Trec pucul de la unul la altul de atât de multe ori, încât nu mai pot ține pasul cu ei. Ambii jucători au ocazia de a

înscrie, dar Wes este cel care o face. Fratele mele sare în picioare, strigând de bucurie.

Katie vine să-l îmbrățișeze.

– Jamie trebuie să dea pe gât un pahar! Este o regulă!

– De ce? întreb eu.

– Jumătatea jucătorului care înscrie bea, spune el zâmbind la mine. De aceea sunt mahmur după un meci pe care îl văd cu partenerele jucătorilor.

Katie apare repede cu o sticlă de tequila și un pahărel.

Pe ecran, e anunțat golul pentru Wes și pasa pentru Blake. Blake face salutul său obișnuit. Apoi se uită spre camera de filmat și face cu ochiul, suflând un sărut. Mimează clar cuvintele „Bună, iubito!"

– Au! țipă Estrella. Ai văzut asta?

– Ce naiba? adaugă altcineva.

– Ce am pierdut? țipă Katie, dându-i pahărelul și o felie de lămâie lui Jamie.

– Blake Riley împrăștiind săruturi! Știe cineva pentru cine?

– Serios? întreabă Katie uitându-se la sticla de tequila pe care o ține în mână. Nu am mai pus *de ani* buni un pahărel pentru un gol pe care l-a dat Blake Riley. Știe cineva ceva?

O blondă intervine dintr-un colț al canapelei de piele de mărimea lacului Ontario:

– Am auzit că Blake nu s-a dus la clubul de striptease aseară și, când a fost întrebat de ce, a spus că iubita lui nu ar aprecia asta.

Icnete de surprindere se aud prin cameră, și simt cum mă îmbujorez. Dintr-odată, unghiile mele devin foarte interesante. A trecut ceva timp de când mi-am făcut manichiura…

Simt o privire ațintită asupra mea dinspre locul de lângă mine.

– Nu ai știi nimic despre asta, nu-i așa? mă întreabă Jamie în șoaptă.

– Eu? spun cu voce gâtuită în timp ce îmi rup o cuticulă. Tequila aia ți s-a urcat la cap, frățioare.

Jocul se reia, slavă Domnului! Privirea fratelui meu se mută în altă parte. Și, de vreme ce Wes are o seară nemaipomenită pe gheață, Jamie este aproape beat atunci când ne urcăm în taxiuri separate ca să mergem acasă.

Stau întinsă în pat și mă întreb dacă dorința lui Blake de a fi cu mine a mai supraviețuit unei nopți.

Este 23.30 când îmi sună telefonul. *Ce face fata mea?*

Cuvintele lui îmi încălzesc tot corpul.

Beată și somnoroasă, îi spun. *Frumoasă pasă, grozavule!*

Telefonul sună, și răspund imediat.

– Te-ai uitat din nou? întreabă el, vocea lui făcându-mă să zâmbesc.

– Da, răspund eu, dintr-odată timidă. A fost implicat și un pic de rom.

– Jamie te-a târât acasă la Katie Hewitt? mă întreabă el râzând.

– Da.

– Ai băut pentru pasa mea?

Ah, oh!

– Nu am băut, recunosc eu.

Urmează un moment de tăcere, și mă aștept să-mi facă morală în legătură cu asta.

– Este în regulă, spune el vesel. Poți să te revanșezi față de mine însoțindu-mă la masa de prânz duminica asta, la ai mei.

– Blake, îl avertizez eu. Nu i-ai spus mamei tale că ne-am despărțit?

– Nu. Pentru că nu ne-am despărțit.

– Este asta, cumva, o nouă situație în care ai nevoie de un amortizor în relația cu fosta ta? îl întreb eu îngrijorată.

– Nu. Molly nu ar trebui să fie acolo. Este doar un prânz obișnuit cu familia.

– Atunci, de ce trebuie să vin?

Aproape că îl aud dându-și ochii peste cap.

– Pentru că suntem împreună. Și asta fac oamenii care sunt împreună. Ies cu familia celuilalt. Mâncarea va fi de neuitat. Și mi-ai spus că obișnuiai să te vezi cu familia la sfârșit de săptămână. O poți vedea pe a mea, în schimb – va fi plăcut. Și, cum nu ne întoarcem în oraș decât abia sâmbătă noaptea, duminică va fi prima ta ocazie să te întâlnești cu Șarpele Blake, oricum.

Pufnesc într-un fel deloc elegant.

– Tocmai… te-ai referit la penisul tău numindu-l Șarpele Blake?

– Ei bine, tu nu i-ai dat încă un nume. Asta doar dacă nu vrei să se cheme „Trage-mi-o, Blake! Mai Tare! Da! Da! Da!"

Chiar dacă stau întinsă aici, singură, trebuie să-mi acopăr ochii cu mâna. Părerea lui despre mine a fost înspăimântător de autentică.

Și, serios, după câte orgasme mi-a oferit, pot măcar să mă duc cu el la prânz.

Așa că, atunci când spune că ne vedem duminică, mă aud încuviințând.

Cara DC

26. CU TREI SUBÎNȚELESURI

BLAKE

– Arăt precum cineva care tocmai a făcut sex într-o parcare în spatele unei benzinării?

Mă mai uit încă o dată la Jess. Păr ciufulit – bifat. Obraji îmbujorați – bifat. Urme de la barbă pe gât – bifat. Oh, da, asta este ceea ce îmi place să văd.

– Nuu, spun eu. Arăți precum iubita mea.

Bucuria i se citește în ochii căprui.

– Și, doar de curiozitate, cum arată iubita lui Blake Riley?

Mă întind și ciupesc, prin tricou, un sfârc încă tare.

– Perfect satisfăcută.

Jess bombăne frustrată.

– În regulă, oprește la următoarea benzinărie, ca să mă pot duce la baie să mă aranjez.

La naiba, cred că nu o să mai pot alimenta vreodată fără să mă gândesc că o alimentez pe Jess. Văzând-o cum umple rezervorul mașinii mele a fost atât de excitant, încât a trebuit să o am atunci și acolo. Ei bine, nu chiar acolo. Am avut decența de a o conduce în parcarea părăsită din spatele benzinăriei înainte să o răvășesc.

Acum, suntem înapoi pe drumul de douăzeci de minute către casa alor mei pentru a lua prânzul. Știu că este stresată în legătură cu asta, pentru că se tot foiește pe scaunul pasagerului. Eu abia aștept să îmi văd familia și să mănânc mâncare gătită în casă. Ultima săptămână în turneu a fost istovitoare, și m-am săturat de mâncarea de la hotel.

– Doar să nu faci aluzii cu dublu înțeles când suntem acolo, mă avertizează Jess în timp ce mă îndrept cu viteză spre ieșirea de pe autostradă.

– Ce zici de afirmații cu trei subînțelesuri?

– Nu există așa ceva.

– Un singur subînțeles?

– Nici asta nu există.

– Orice există dacă îl faci să existe, ripostez eu.

Ea oftează.

– O să te părăsesc într-una din zilele astea.

– Nu, nu o să mă părăsești, îi spun eu cu cel mai inocent zâmbet. Și Blake din subconștient – pe care îmi place să mi-l imaginez ținând în mână o crosă mică – sare în sus de bucurie pentru că remarca ei înseamnă că, într-un final, am convins-o. Suntem împreună, și ea știe asta. Nu poți să părăsești pe cineva cu care nu ești.

– BLAKEY! țipă mama fericită când eu și Jess intrăm în casă, cinci minute mai târziu. Am prins-o în drum spre sufragerie, judecând după vasele acoperite cu folie de aluminiu pe care le are în mână.

– Bună, mamă! Mă aplec să o sărut pe obraz, apoi îi iau ambele caserole. Lasă-mă să te ajut!

– Ce băiat bun am crescut, spunea ea aprobator, ajutând-o pe mama ta precum… JESSICA! NU TE-AM VĂZUT!

Uite-așa, mama mă abandonează pentru Jess, care pare un pic surprinsă în timp ce este cuprinsă într-o îmbrățișare zdrobitoare. Îmbrățișarea mamei este ucigătoare, precum cea a unui urs.

– Bună ziua, doamnă Riley, spune Jess timidă. Ce mai faceți?

– Sunt bine, draga mea. Am gătit toată dimineața, și toată lumea știe că gătitul îți merge la suflet. Mama se uită la Jess cu o privire fixă. Și nu vreau să mai aud VREODATĂ cuvintele alea ieșindu-ți pe gură.

– Ce cuvinte? întreabă Jess clipind nedumerită.

– Doamna Riley. Ptiu! Mama o ia pe Jess pe după umeri. Îmi spui Ma, Mama sau Annette. ORICE ALTCEVA ESTE INACCEPTABIL.

– S-a notat, spune Jess cu un râset nervos. Apreciez că m-ați primit din nou, doam… Mama. Ultima oară când am fost aici, am plecat, jur pe Dumnezeu, în comă alimentară. Abia aștept una nouă.

Privirea mamei se luminează atât de tare, că ar putea lumina un mall. Îi plac oamenii cărora le place mâncarea. Și la fel și mie.

– O să-ți placă totul, îi spune ea lui Jess. PAPA RILEY A FĂCUT COASTE.

– Oooh, sună minunat!

– Blakey, închide ușa de la intrare, te rog, îmi zice mama întorcându-se spre mine. Nu am crescut un animal… Se încruntă dintr-odată.

Mă întorc să văd ce a supărat-o. Prin ușa pe care am lăsat-o deschisă, văd cu coada ochiului un Lexus argintiu cunoscut care parchează pe alee. Geamurile sunt fumurii, așa că nu pot vedea cine conduce, dar… Fir-ar! Lexusul era aici și în ziua petrecerii pentru copilul Brennei.

Mă întorc încet către mama.

– Kyle și-a dat la schimb mașina pentru un Lexus? o întreb eu, încrezător.

– El este deja în bucătărie, cu Beth și Brit, spune ea. Au venit împreună cu mașina lui Bethy.

La naiba! La naiba! La naiba!

– Bună ziua, se aude vocea timidă a lui Molly din spatele meu.

Cuvintele alea două îmi străpung coloana precum un ac.

Asta este mâna Brennei, evident. Sora mea o invită mereu pe Molly la fiecare ocazie. Dar prostia asta devine ridicolă. Nu pot să mă bucur de o cină relaxantă cu familia mea fără să-mi fie băgată pe gât Molly?

– Întoarce-te și salută, șoptește mama, astfel încât să aud numai eu. Este aici acum. Nu putem fi nepoliticoși.

Nu *eu* sunt cel nepoliticos. Cum rămâne cu ea? De ce naiba tot continuă să apară așa?

Trag aer în piept pentru a mă calma, apoi mă întorc spre fosta mea logodnică.

– Bună, spun eu încordat.

Zâmbetul de pe fața ei pare forțat. Eu nici măcar nu mă obosesc să zâmbesc. Jess o face, dar zâmbetul nu i se oglindește și în privire.

– Bună din nou, îi spune ea lui Molly.

– Bună. Janet, corect?

– Jess.

– Oh, scuze! Nu sunt bună la ținut minte nume.

Este avocat. Are mintea plină de nume. Îi arunc o privire încruntată înainte de a mă uita la Jess.

– Hai, iubito, lasă-mă să pun pe masă farfuriile astea și apoi îți aduc ceva de băut.

Și eu am nevoie de o băutură. Sau de zece.

Sufrageria este goală, dar în bucătărie este agitație. Beth și soțul ei sunt la masă uitându-se pe ceea ce pare a fi o broșură cu stațiuni pe plajă, în timp ce sora mea mai mică, Britt, se sprijină de frigider, dându-și cu părerea.

– Nu, nu vă duceți acolo, îi sfătuiește ea. Mâncarea este dezgustătoare! Dacă vi s-a pus pata pe Mexic, duceți-vă în

stațiunea unde mi-am petrecut eu vacanța de vară cu fetele. A fost minunat, și nimeni nu a făcut toxiinfecție alimentară.

– Nu știu dacă vreau să merg în Mexic, mustăcește Beth. Ce părere ai, Kyle? Nu vrei să mergi undeva mai exotic? Oooh! Ca Bora Bora!

– Să nu aveți niciodată încredere în locurile cu nume dublu, le spun eu din ușă. Au mereu o rată ridicată a criminalității.

– Blakey! Brit mă îmbrățișează, apoi o salută pe Jess cu un zâmbet călduros. Bună, Jess! Mă bucur să te revăd!

– Bucurie și aici, răspunde Jess, înainte de a-și da o palmă peste gură. Se uită la mine cu o privire ucigătoare. Oh, Dumnezeule! Preiau limbajul tău prostesc. M-ai corupt. Eu rânjesc, dar ea îmi taie replica înainte de a spune ceva vulgar despre corupție. Și spune un *alt* loc cu nume dublu, precum Bora Bora, îmi cere ea.

Eu fac o pauză.

– New York, New York.

Toată lumea râde.

– Vrei o bere, amice? mă întreabă cumnatul meu, ridicându-se de pe scaun.

– Bagă una! Jessie?

– Voi lua niște apă, mulțumesc. Se duce la dulapuri și îl deschide pe cel în care sunt paharele de apă. Presupun că își amintește unde le ținem de data trecută de când a fost aici.

Mă surprind urmărindu-i fiecare mișcare în timp ce folosește aparatul de gheață de pe ușa frigiderului și apoi apasă pe buton pentru a lua apă. Simt un sentiment cald în piept. Arată atât de relaxată în bucătăria părinților mei. De parcă aici îi e locul.

Pașii de pe hol fac să-mi dispară toată căldura din corp, înlocuită de un frison. Brenna și Molly intră în bucătărie, și este ușor să-ți dai seama de ce Bren se uită urât la mine – ochii lui Molly par umezi.

Bineînțeles că sunt. Nu aș fi surprins să aud că dă apă la șoareci la tribunal numai pentru a câștiga compasiunea juraților. Douăsprezece jurați… mda, cel puțin jumătate dintre ei ar fi probabil fraieriți de lacrimile alea de crocodil. Molly este foarte convingătoare. Este timpul să schimbăm subiectul.

– Hei, spun eu, privind atât spre sora mea, cât și spre fosta mea. Ce mai face Harley?

– Oh. Hmm, spune Molly ezitând.

– Nu este în mașină din întâmplare, nu-i așa? Vreau atât de mult să o văd pe bestia aia blănoasă! Își va aminti de mine, chiar și după cinci ani. Sunt sigur.

Încet, ea clatină din cap.

– Blake, îmi pare rău să-ți spun asta, dar…

Oh, la naiba! Nu-mi spune că a murit. Mă cuprinde o senzație de disconfort.

– Li l-am dat unor prieteni din Vancouver. Era greu să ajung acasă îndeajuns de des pentru a-l scoate la plimbare.

– L-ai… Nici măcar nu sunt sigur că am auzit-o bine. Ai dat altcuiva câinele meu? Fără să-mi spui?

Gura i se deschide, apoi i se închide și i se deschide din nou.

– Nu îmi răspundeai la telefon. Pe față i se citește tristețea. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama că ai fi răspuns dacă te-aș fi sunat în legătură cu *câinele.*

Mda, aș fi răspuns. „Pentru că acel câine chiar m-a iubit, mincinoasă nenorocită.“

Gulerul cămășii este dintr-odată prea strâmt, și frații mei se uită la mine așa cum te uiți la un vulcan care este pe cale să erupă.

– MÂNCARE! se aude strigătul ascuțit al mamei. VENIȚI ȘI LUAȚI!

– Lăudat fie Domnul, șoptesc eu.

Am nevoie de o schimbare de decor, chiar dacă este vorba doar despre sufragerie.

Mergem cu toții, și o conduc pe Jess în capătul mesei opus față de locul unde stă Molly. După ce ne așezăm cu toții, ne împreunăm mâinile pentru rugăciune. Jess mă strânge de picior, așa că bineînțeles că îi trag mâna spre prohab numai ca să o tachinez.

Mă ciupește chiar deasupra zonei pubiene. Tare. Trebuie să-mi mușc buza pentru a mă abține să zâmbesc.

– Dragă Doamne, începe mama mea, mulțumim pentru aceste binecuvântări pe care suntem pe cale să le primim. Suntem recunoscători pentru încă o duminică împreună cu familia și pentru starea bună a Brennei, chiar dacă arată precum o balenă eșuată la mal.

– Mamă! icnește Brenna.

Mama deschide ochii și îi face cu ochiul.

– Ne rugăm pentru nașterea sănătoasă a nepotului nostru și pentru o victorie mâine-seară împotriva celor de la

Canuck, care NU AR FI TREBUIT SĂ CÂȘTIGE ULTIMUL MECI! AMIN!

O aud pe Jess cum își înăbușă un pufnet.

A doua mulțumire s-a terminat, mâncarea trece de la unul la altul. Îi ofer lui Jess platoul cu șuncă și apoi o porție zdravănă din coastele afumate făcute de tatăl meu.

– Arată minunat, spune iubita mea.

În timp ce farfuria merge de la unul la altul, mă uit la sora mea Brenna cum își pune pe farfurie o porție minusculă de salată de cartofi și apoi o dă mai departe.

– Te simți bine? o întreb eu. Cei din familia Riley sunt mâncăcioși, și, dacă Brenna nu are poftă de mâncare, atunci sunt îngrijorat. Privirea îmi coboară spre balonul uriaș de sub rochia ei. Și cât timp am fost eu în turneu? Arăți cu 20 de kilograme mai grea.

Rămâne cu gura căscată.

– Cine spune așa ceva unei femei însărcinate?

– Oh, taci! Ești minunată, și știi asta. Dar pari mai mare.

– Sunt mai mare, recunoaște ea oftând, după o pauză lungă. M-am îngrășat cam două kilograme în ultimele zile. Se mângâie pe partea dreaptă a abdomenului și se lasă pe spate în scaun. Mi s-au umflat mâinile și picioarele. M-a durut burta în fiecare zi săptămâna asta. Și cred că au revenit grețurile – am vărsat de două ori azi-dimineață.

– Este normal? o întreb eu îngrijorat.

– Charlie crede că stomacul meu se revoltă din cauza tuturor chestiilor grase pe care le-am mâncat, spune Brenna mângâindu-și din nou burta.

– Ar putea avea dreptate. Poate ai putea să renunți la prostii și să mănânci niște legume? sugerează Britt de pe scaunul de lângă mine. Să vezi dacă ajută?

– Mama a făcut o salată pentru că am rugat-o eu, spune sora noastră încuviințând din cap.

– Oh! Molly sare de pe scaun și îi duce Brennei bolul cu salată. De parcă nu am fi putut să i-l dăm din mână în mână. Mai ai nevoie de altceva?

Brenna clatină din cap, zâmbind dulce către fosta mea.

– Deja m-ai răsfățat destul săptămâna asta.

– Ei bine, spune Molly, întorcându-se pe scaunul ei, îmi amintesc ce greu e să fii însărcinată.

Furculița mi se oprește la jumătatea drumului spre gură.

Trebuie să derulez în minte cuvintele ei preț de o secundă doar ca să fiu sigur că le-a spus cu-adevărat. Dar este

adevărat. A stat la masă cu familia mea și a spus o minciună sfruntată. Surorile mele se uită la ea acum cu milă în priviri.

Când s-a mutat în Vancouver, am crezut că tâmpenia asta s-a terminat. Miile de kilometri dintre noi mi-au permis să uit cât de uneltitoare era. Dar acum, s-a întors, încercând în continuare să se agațe de o minciună pe care și-a spus-o sieși. Nu e normal.

Și nu se va termina niciodată.

Dintr-odată, simt o durere în piept, și îmi scap furculița, făcând zgomot.

– Doamne, înjur eu.

– Blake, mă avertizează Brenna în timp ce mă ridic de pe scaun. Unde te duci?

– Advil, bâigui eu, ducându-mă spre ușă. Adevărul este că am nevoie de un minut departe de Molly pentru a-mi reveni.

Lucrurile nu pot continua așa.

Mă duc în bucătărie și îmi pun un pahar cu apă, apoi îl dau pe gât. Creierul meu încearcă în van să găsească o soluție – ceva care să mă ajute să o scot pe Molly din viața noastră. Dar nu găsesc nimic.

Cineva se apropie din spate, și mă întorc pentru a o vedea pe Brenna.

– Blake, spune ea încet. Nu poți să dispari, pur și simplu. Poate că sentimentele ei te fac să te simți inconfortabil, dar trebuie să le accepți. Și poate că nu ar trebui să vii cu noua ta iubită fără să ne anunți dinainte.

Ochii îmi ies, practic, din orbite.

– Deci, de fiecare dată când vreau să vin în vizită la mama și la tata și vreau să o aduc pe Jess, ar trebui să-i trimit o scrisoare oficială și să mă asigur că o vede, pentru ca tu să știi că vine? *Tâmpenii.* Este iubita mea. Este oricând binevenită aici.

Ea se încruntă mai tare.

– Tu nu a trebuit să anunți pe nimeni când ai venit cu Charlie aici, spun eu, simțind cum furia din mine crește și tot crește. Lucru valabil și în cazul lui Beth și al lui Kyle. Și atunci, ce naiba face situația mea diferită?

– Știi ce o face, spune Brenna printre dinți. Mol este cea mai bună prietenă a mea. Urma să te căsătorești cu ea! Înțelegi cât de insensibil ești? O termină să te vadă cu altcineva.

– Atunci, ce caută aici? ripostez eu. Nimeni nu îi ține un pistol la tâmplă și nu o forțează să ia prânzul cu noi.

– Este aici pentru că eu o vreau aici! Pentru că este parte din familie! spune Brenna în timp ce se înroșește la față. Și încă este îndrăgostită de tine, idiotule!

Trag aer în piept o dată. Și încă o dată. Și încă o dată, ca să fiu sigur. De fapt, mai am două secunde până să spun mantra pe care m-a învățat Wesley să o zic după ce m-am accidentat la genunchi în timpul prelungirilor, sezonul trecut. Trebuie să spun de trei ori că voi fi bine.

Doar că… nu este deloc în regulă. Și nu va fi, nu atât timp cât sora mea va continua să mi-o scoată în cale pe fosta mea cea mincinoasă.

Femeia aia m-a terminat. M-a *distrus.*

– Îmi pare rău că încă are sentimente pentru mine, spun eu cât de calm pot. Dar trebuie să treacă peste. Eu am depășit momentul, Bren. Mi-au trebuit cinci nenorociți de ani să o fac, dar sunt, într-un final, din nou într-un loc bun.

Nu, într-un loc *grozav.* Jess Canning este… lumea mea. Poate că am început ca parteneri de sex, apoi am trecut în zona prietenilor cu beneficii, dar acum este a mea. Și este totul pentru mine.

Brenna își masează baza nasului, ca și cum încearcă să alunge o migrenă.

– Mă bucur că ești într-un loc bun…

– Ești sigură? întreb eu cu tristețe.

– … Dar asta nu schimbă faptul că Molly suferă. Ce s-a întâmplat între voi a devastat-o Blakey. Îți pasă că încă suferă după copilul pe care l-ați pierdut?

Îmi strâng buzele, care acum îmi tremură.

– Vorbește despre el tot timpul! O scot la cină în fiecare an în ziua în care ar fi trebuit să nască! Ziua în care ar fi trebuit să fie aniversarea lui!

Ce naiba!

– Cum crezi că se simte când știe că te-ai descotorosit de ea? Vă plănuiați un *viitor…*

Mintea încă mi se învârte în gol. Sărbătorește ziua de naștere a copilului nostru?

– … I-ai promis să-i fii mereu alături și apoi te-ai descotorosit de ea!

Ziua de naștere a copilului nostru *fals?* Cine face asta?

– Înțeleg că și tu sufereai la fel de mult, dar ați fi putut să duceți povara împreună.

Ceva în mine se rupe.

– Brenna, o avertizez.

– Ați fi putut să vă jeliți copilul *împreună*…

– NU A FOST NICI UN COPIL!

Din sufragerie se aude cum toată lumea icnește la unison.

– Poftim? întreabă Brenna clipind.

Mă chinuiesc să-mi controlez respirația, tremurul cumplit al mâinilor, furia fierbinte care îmi arde gâtul precum acidul.

Sora mea se uită la minte, așteptând să explic.

– Nu a fost. A spus… Încerca să mă facă…

Oh, la naiba! M-am străduit cinci ani să nu las lucrurile să ajungă în punctul ăsta.

Brenna pălește vizibil. Pot să îmi dau seama care este exact clipa în care înțelege ce încerc să nu spun, pentru că bărbia i se răsucește spre sufragerie, ca și cum încrederea lui Molly poate fi evaluată prin doi pereți și o față mincinoasă în formă de inimă.

– Oh, Dumnezeule! spune ea.

Într-o clipită, furia mi se transformă în înfrângere. Una agonizantă și grea, care îmi apasă pe umeri până când abia mai pot sta în picioare.

– Ce vrei să spui? șoptește Brenna.

Eu doar clatin din cap. Nu pot vorbi. Nici nu pot gândi acum. Am nevoie… de aer. Da, am nevoie de aer.

Fără nici un cuvânt, trec pe lângă sora mea, apoi în goană prin sufragerie, țâșnesc în hol și apoi mă reped afară.

27. ALERTĂ DE GRADUL ZERO

JESS

Liniștea este sinistră. Și nu doar pentru că sunt acasă la familia Riley, locul unde liniștea moare. Este ciudat pentru că nimeni nu reacționează la bomba care tocmai a fost deturnată în cealaltă încăpere. Nimeni nici măcar nu clipește.

Ei bine, cu excepția lui Molly. În partea opusă a mesei față de mine, fosta prietenă a lui Blake încearcă să câștige premiul pentru cele mai multe clipiri pe minut. Genele i se mișcă acum cu viteza luminii, fiecare bătaie rapidă aducând o nouă lacrimă.

La fel ca toți ceilalți, nu sunt impresionată de lacrimile ei. Sunt îngrijorată de Blake, care tocmai a ieșit valvârtej din casă. Ori asta, ori ușa de la intrare a decis să se trântească singură.

– Mamă, începe Molly.

Mama lui Blake ridică o mână.

Femeia cu părul creț tace dintr-odată.

Pași ușori se apropie de ușă pe măsură ce Brenna vine înapoi. Este mai albă decât fața de masă, cu o expresie complet devastată în timp ce se uită la cea mai bună prietenă a ei. Apoi se prăbușește pe scaun și își îngroapă fața în mâini.

– Cred… cred că am o migrenă.

– Oh, nu, șoptește Molly. Lasă-mă…

Se ridică, dar, în timp ce se apropie, Brenna înalță capul, cu o privire provocatoare.

Molly face un pas în spate. Și încă unul.

Ne uităm cu toții la ea acum. Probabil toată lumea gândește același lucru ca mine - ce *naiba?* Cum să inventezi o asemenea minciună monumentală și apoi să te agăți de ea? Trebuie să mă întreb dacă a repetat-o de suficient de multe ori încât s-a convins singură că era adevărat.

Molly își înșfacă geanta de pe spătarul scaunului. Pleacă din casă, și nimeni nu se duce după ea. Ușa se trântește pentru a doua oară.

Nu îl învinuiesc pe Blake că m-a părăsit în mijlocul războiului ăstuia, dar aș vrea să-l găsesc înainte să facă vreo prostie, ca, de exemplu, să se urce în Hummerul lui și să se dea cu capul de volan.

Îmi împing scaunul în spate. Sunetul pe care îl face este precum cel al unghiilor pe tabla de scris, auzindu-se în sufragerie precum zgomotul unei case bântuite.

– Mă duc să văd ce face Blake, spun eu stângaci.

Fac doar doi pași înainte ca Brenna să strige tare:

– Cred că o să…

Sare de pe scaun înspre ușă.

De vreme ce deja sunt în picioare și mă pot mișca, are sens să mă duc repede după ea în baia de serviciu, unde abia ajunge până la toaletă înainte de a vomita cu putere. Două secunde mai târziu, îi țin părul cu o mână și cu cealaltă îi întind un șervețel.

Ia șervețelul cu o mână tremurândă și se șterge la gură, întorcându-se către mine cu ochi mari, înspăimântați.

– Nu mă simt bine.

Apoi în timp ce mă uit, se topește cumva pe podeaua din baie și își îngroapă fața în mâini.

Până când mă așez lângă ea, Mama Riley deja apare în cadrul ușii.

– Mă duc să-ți aduc telefonul, spune ea. Trebuie să-i spui medicului tău cum te simți.

– Este doar… M-a supărat. Sunt atât de… *stresată,* încearcă Brenna să spună și își pune o mână pe piept.

Mama Riley dispare oricum.

Mă uit la Brenna și, din cine știe ce motiv, sunt îngrozită pentru ea. Ceva nu este bine.

– Brenna, spun eu încet. Ce te doare?

– Capul. Și sunt amețită.

Oricine poate avea o migrenă. Dar intuiția dă să îmi spună ceva. Stă cu picioarele întinse, permițându-mi să-i văd gleznele umflate. O ating ușor pe una din glezne și, când îmi îndepărtez degetul, urma este încă vizibilă.

– Brenna, știi ce este preeclampsia?

– Tensiune crescută, corect?

– Da. Când sora mea a stat la pat în primăvară, erau îngrijorați să nu aibă asta. La asta mă fac să mă gândesc

simptomele tale. Poate că exagerez, dar… Înghit cu greutate. Vrei să-ți iei tensiunea, numai ca să mă faci să mă simt mai bine? Te rog?

– Nu nasc azi, spune ea gemând. Abia am 38 de săptămâni.

Asta nici măcar nu este periculos, și pun pariu că Brenna știe.

– Îți este teamă? întreb eu cu blândețe.

– La naiba, da!

Râd ușor chiar când soțul ei apare în ușă. Știu că sunt doar o studentă la școala de asistente în primul an, și nici măcar nu una bună, dar totuși îi spun lui Charlie temerile mele, pentru că nu mă pot abține.

– Haideți să nu așteptăm să ne sune înapoi medicul într-o zi de duminică, sugerez eu. Ar trebui să se ducă la camera de urgență, să i se verifice tensiunea, doar pentru a fi siguri.

– Hai să mergem! spune Charlie imediat, în timp ce Brenna începe să plângă.

Îmi petrec următoarea oră îngrijorându-mă că am sechestrat familia Riley într-un spital din suburbii fără vreun motiv întemeiat.

La camera de urgență, Brenna este luată repede într-o sală de consultații, în timp ce restul membrilor familiei Riley merg de colo-colo. Blake pare agitat. Nu pot să-i văd fața îngrijorată, așa că îl pun pe un scaun și îi masez umerii până când mâinile îmi cedează.

Când un doctor tânăr vine să ne spună că Brenna va fi transferată pe secția de obstetrică-ginecologie pentru o operație de cezariană de urgență, Blake își pleacă deznădăjduit capul.

– Asta este numai vina mea, bâiguie el. Dacă nu-mi pierdeam firea, nu s-ar fi întâmplat asta.

Îmi înfig mâinile în părul lui ciufulit și trag până când este obligat să-și ridice capul și să se uite la mine.

– Asta este o tâmpenie totală, Blake Riley. Brenna a avut problema asta întreaga săptămână. Creșterea în greutate. Mâinile și picioarele umflate. Asta nu are nimic de-a face cu tine sau cu Molly.

– Așa este, aprobă doctorul. Nimeni nu știe ce a cauzat preeclampsia. Nu puteați face nimic decât să o aduceți aici foarte repede.

Ne mutăm cu toţii într-o altă sală de aşteptare, unde familia Riley începe din nou să se agite. Sunt oameni masivi, şi mai mult de o persoană se retrage din încăpere pentru a nu sta în calea lor. Eu fac ture aducând apă, doar pentru a-i ajuta cumva. Când îi dau un pahar Mamei Riley, femeia mă prinde de cot cu o mână care este aproape de aceeaşi mărime cu mâna lui Blake.

– Îmi pare rău pentru neplăcerile de mai devreme! îmi spune ea, cu o voce ciudat de blândă.

– Oh! Este în regulă, zic eu, roşinată. Blake, uh, el deja îmi zisese ce s-a întâmplat între ei.

– Aveam bănuielile mele, spune mama lui încuviinţând din cap cu înţelepciune.

– Şi eu, recunosc, roşind. Adică, am bănuit că bănuiţi. Vocea mea este din nou ciudată. De ce nu aţi spus nimic?

– Lui sau tuturor?

– Ambele.

– Mi-am ţinut gura, spune ea oftând, pentru că era evident că băiatul meu nu voia să se afle. Am crezut că încerca să-i protejeze sentimentele surorii lui.

– Încerca, admit eu. Dar încerca şi să o protejeze pe Molly.

Nu că ar fi meritat. Nu urăsc eu mulţi oameni, dar fosta lui Blake este în capul listei.

– Mi-am dat seama şi de asta, spune ea încuviinţând din cap cu tristeţe. Ştii, asta este cea mai bună trăsătură de caracter a lui Blakey. Nevoia lui de a proteja. De a mulţumi pe toată lumea…

„Chiar dacă asta înseamnă să-şi sacrifice propria fericire“, ar fi continuarea. Şi inima mi se strânge de durere, pentru că ştiu că este adevărat. Aşa extravagant cum este Blake, îşi trăieşte întreaga viaţă pentru ceilalţi. Să nu uităm cum l-a luat pe Wes sub aripa lui protectoare sezonul trecut, cum a lăsat totul baltă pentru a avea grijă de Jamie când acesta a fost bolnav.

Blake Riley este un om mai bun decât crede oricine. Şi mă simt stânjenită de mine. Sunt atât de teribil de roşinată că am putut să cred că era doar un măscărici idiot incapabil să fie serios.

– În orice caz, eşti vigilentă, Jess, spune Mama Riley, în timp ce eu continui să mă autoflagelez pentru că am fost atât de nemernică. Doar vreau să ştii că apreciez asta.

Apoi mă strânge din nou într-o îmbrățișare care mă lasă fără aer, la care încerc să îi răspund. Poate, cu timpul, voi învăța să trag zdravăn aer în piept înainte de a face asta.

Abia o oră mai târziu Charlie apare în camera de așteptare, îmbrăcat într-un halat chirurgical și cu un zâmbet larg pe față.

– Este fetiță! anunță el. Două kilograme șapte sute. Nu are nume încă, dar lucrăm la asta. Brenna este ametită, așa că va avea întâietate alegerea mea.

Mama Riley vine repede și își pune ambele mâini pe umerii lui.

– Brenna este în regulă?

– Bineînțeles. Tocmai a țipat la mine să fac mai multe poze, așa că iau asta drept un semn bun. Ceilalți membri ai familiei Riley vin în jurul lui Charlie pentru a-l felicita. Încăperea este, dintr-odată, mult prea luminoasă, și nu este aer suficient. Brenna ar fi putut muri. Tensiunea menționată de medic în sala de așteptare de jos era înfricoșător de ridicată. Și, când am căutat pe internet despre preeclampsie, pe când era însărcinată sora mea, am dat peste o listă lungă de povești de groază care implicau pierderea cunoștinței și moartea atât a mamei, cât și a copilului. Îmi pun coatele pe genunchi și mă aplec, având un atac de panică, în liniște, în timp ce familia Riley se bucură.

– Jessie? spune Blake așezându-se lângă mine.

Când mă ia de mână, a lui este rece, în timp ce a mea se simte lipicioasă.

– Hei… Mă sărută pe palmă. Ce s-a întâmplat? Totul este în regulă.

– Știu, spun eu cu glas tremurat. Doar că… Mă trec fiori când îmi imaginez alt rezultat. A fost înfricoșător, spun cu voce răgușită.

– Oh, iubito! Blake mă ia în poala lui și mă sărută pe gât. Ai fost nemaipomenită! Ai știut exact ce este în neregulă și i-ai alarmat pe toți ca să meargă la spital.

– Doar am ghicit.

– Nu, spune el, neluându-mă în serios. Ai văzut niște lucruri. Ai avut o presimțire și ai ascultat-o. Asta face toată lumea. Așa câștig eu meciuri de hochei. Așa scrie acele cântece Hozier ăla al tău și le face pe fete să-și arunce chiloții pe scenă. Îmi mângâie părul, și eu mă cufund în mângâierea lui. Știi ce? Și eu am un presentiment acum. Îmi spune că fata mea nu a mâncat nimic toată ziua și este terminată. O să

tragem un pic cu ochiul la bebeluș, apoi ne vom ocupa de asta, în regulă?

Cineva aduce niște covrigei și apă, și, un pic mai târziu, suntem chemați la geamul salonului copiilor. Acolo, într-un coș micuț, este cea mai recentă membră a familiei Riley. Este o făptură minusculă înfășată în pătură precum un burrito, iar pe cap are o căciuliță cu alb și roz. I se văd numai obrajii rotunzi și un smoc din părul castaniu care iese pe sub marginea căciuliței. Are ochii închiși strâns, ca și cum somnul ei presupune foarte multă concentrare.

– Ahhh! exclamă în cor clanul Riley.

– Este… ea… bâiguie Blake. Sunt unchi! Seamănă cu mine!

Presupun că glumește, dar, când mă uit la fața lui Blake, este vrăjit și are lacrimi în ochi. Mă apropii și mai mult de el și îmi îngrop fața în pieptul lui. Își pune o mână în jurul meu, și trăiesc o clipă de o fericire deplină. În plus, nu mai am senzația aia cum că aceasta este cea mai ciudată zi. Stând aici, între brațele lui Blake, martoră la acest moment minunat de familie, am sentimentul că este exact ceea ce trebuie. Poate că am o criză de glicemie. Și probabil sunt hormoni reproducători peste tot prin secția de maternitate.

– UITE! strigă Mama Riley. Vine numele!

O asistentă îmbrăcată într-o uniformă cu ursuleți vine spre noi, zâmbind către toată lumea de pe partea cealaltă a geamului. Cineva a scris cu o cariocă:

Annalise Jessica Daly, născută pe 2 noiembrie, ora 16.46.

– Oh, Doamne! chicotește Blake. Al doilea prenume trebuia să fie Blake. Mi-ai furat privilegiul, J-Babe. Mă ridică de pe podea și mă sărută pe obraz, râzând.

– Oh, Doamne-Doamne, spun eu uitându-mă uimită la etichetă. Poate „Jessica“ era deja un nume la care se gândiseră? Nu se poate ca sora ta să numească copilul după mine, spun eu.

– Ba da, chiar asta a făcut! Mă ia pe sus și mă învârte ca pe o păpușă din cârpe. Te-ai ales cu noi pe cap. Obișnuiește-te cu ideea!

După încă o privire la copil și câteva îmbrățișări cu coaste trosnite din partea Mamei Riley, eu și Blake găsim, în cele din urmă, Hummerul parcat neglijent în parcarea spitalului

și plecăm. Blake conduce cu o mână pe genunchiul meu, fredonând melodia lui Mick Jagger *Play with Fire*. Și sunt atât de liniștită, încât, atunci când măcelărește versurile, nu mai simt nevoia să-l corectez. Prea mult.

Mergem la McDonald's, la drive-thru, și îl hrănesc cu cartofi prăjiți în timp ce ne apropiem de luminile orașului Toronto. Mâncarea mă înviorează. Așa că, atunci când Blake își parchează mașina la subsolul clădirii în care se află apartamentul lui și se întoarce către mine mulțumindu-mi că i-am salvat sora și nepoata, cuvintele mi se duc direct la inimă.

– Mă bucur că am putut ajuta, spun eu, în loc să-l contrazic.

Este prima dată de când am ajuns aici când mă simt sigură că treaba cu asistenta este ceva la care voi excela. Poate că notele mele nu vor fi la fel de bune ca ale lui Violet. Poate o să mă mai panichez din când în când. Dar voi continua să fiu atentă, așa cum am fost azi, și voi învăța să fac mai multe lucruri bine decât greșit.

Asta este tot ce trebuie să facem cu toții.

– Rămâi peste noapte? mă întreabă Blake.

– Da, spun eu imediat. Și apreciez că m-ai întrebat. În loc să... ei bine... presupui.

– Îmi pare rău, spune el în timp ce trăsăturile i se înmoaie. Doar că sunt obișnuit ca…

Arată ciudat de rușinat.

– Ca femeile să se arunce pur și simplu pe tine, continui eu.

– Ei bine, da, admite el dregându-și vocea. Să fac pe autoritarul funcționează de minune. Cu majoritatea fetelor.

– Eu nu sunt majoritatea fetelor, îl contrazic instinctiv.

– Știu, răspunde Blake zâmbind. De aceea vreau atât de mult să te sărut. Pot?

– În regulă, șoptesc eu.

Zâmbetul lui se apropie. Apoi mă sărută tandru, cu buzele-i moi. Trag ușor aer în piept și îmi înclin capul pentru a ne apropia și mai mult. Blake mă mușcă ușor de buze și apoi mă sărută mai profund. Mă deschid lui instinctiv, primindu-l înăuntru cu bucurie. De fiecare dată când mă atinge – chiar din prima zi în care ne-am întâlnit –, mă topesc precum înghețata la soare. Înainte, dădeam vina pe lipsa de voință. Dar, în seara asta, nu vreau să dau vina pe nimic. Vreau doar să-l prind de umeri și să mă las pe el. Nu durează mult și aburim geamurile Hummerului.

Blake geme și se desprinde din sărutul nostru, sprijinindu-și fruntea de fruntea mea.

– Hai să mergem sus, iubito! Te vreau în patul meu.

Ne mișcăm repede prin hol către lift, în felul în care se mișcă doi oameni care se grăbesc să se dezbrace unul pe celălalt. Ajungem rapid la etajul lui Blake.

În momentul în care intrăm în apartamentul lui, închide ușa cu piciorul și mă lipește de perete. Sărutul nostru sare peste toate etapele preliminare. El își pune un genunchi musculos între picioarele mele și apoi geme.

– Vreau să te fac a mea în toate locurile din apartamentul meu. Nu mă pot decide care ar trebui să fie primul.

Mă uit la fața lui frumoasă, cu maxilarul proeminent, de vedetă de cinema, respirând sacadat. Bărbatul acesta mă dorește atât de mult încât tremură. Cum de sunt așa norocoasă?

– Cred că ar fi bine să începem de undeva, spun eu serioasă. Se pare că o să fie o noapte lungă.

Zâmbetul lui aprobator este atât de luminos și de cald, încât cred că ar trebui să-mi dau jos niște haine numai ca să-i supraviețuiesc. Și el ar trebui să facă la fel, presupun. Degetele mele își fac drum către nasturi și îi descheie. Își coboară bărbia în timp ce se uită la mine.

– Greșesc?

– Nu m-ai mai dezbrăcat până acum, spune el. Îmi place să te privesc cum o faci.

Îi dau laoparte jumătate din cămașă, îmi pun palmele pe pieptul lui și îmi plimb o mână în sus și în jos pe abdomenul lui. Degetele mele se duc mai jos, tachinându-l, mângâindu-i pielea fină de deasupra brâului, prin părul moale care coboară spre chiloți. Îmi plouă în gură știind ce mă așteaptă.

– Încă sunt în pantaloni, Jessica. De ce am încă pantalonii pe mine?

– Scuze, chicotesc eu. Permiteți-mi să vă scap de pantaloni, milord.

– Interpretăm roluri? mă întreabă el, luminându-se la față. Ador să interpretez roluri.

Bineînțeles că îi place.

– Poate altă dată. Trebuie să-mi revizuiesc, mai întâi, engleza elisabetană.

– Nuu, spune el făcând un semn cu mâna, încă folosesc aceleași cuvinte pentru sex. La fel ca în *Romeo și Julieta,* când ea spune că o felație cu orice alt nume tot te va face să termini.

– Dumnezeule, Blake! exclam eu izbucnind în râs, ești amuzant.

Apoi îi deschei fermoarul înainte de a mai inventa versuri de Shakespeare, pentru că, oricât de amuzant este, corpul meu tremură de nerăbdare.

Blake geme când îi eliberez bărbăția. Este groasă și pulsează în mâna mea. Picătura de spermă ce se ivește îmi umezește vârful degetului. Trăgând aer în piept, cobor ușor în genunchi. El se uită la mine de sus, cu pleoapele grele peste ochii-i verzi. Își trece o mână prin părul meu și își lasă capul pe spate, sprijinindu-l de ușă, mușchii de pe piept încordându-i-se de nerăbdare. Când îi ling capul umflat cu limba, scoate un sunet încet, ca și cum ar fi torturat, strângându-mi părul în pumni.

– Ce bine e! șoptește el.

– Și urmează să fie și mai bine, șoptesc eu înapoi și apoi îl ling de jur împrejur.

Tresare și eu zâmbesc, simțindu-i pielea fierbinte și catifelată.

Îl iau în gură cât de adânc pot, adică nu pe cât de mult mi-aș dori. Dar este vina lui că are un penis atât de mare, nemernicul. Degetele mi se înfășoară în jurul bazei pentru a strânge ceea ce nu poate cuprinde gura mea, mângâindu-l în ritmul în care mi se mișcă buzele în jos și în sus. De fiecare dată când îl ling, inima îmi bate cu și mai multă putere. Vreau să-i placă asta. Nu, să adore asta. Vreau să-i venerez penisul și să-i arăt cât de mult…

„Cât de mult ce?“

Vocea curioasă din capul meu strică ritmul leneș. Sfârșesc prin a-l înghiți prea mult, și gâtul mi se revoltă. În timp ce icnesc, Blake se retrage încet asigurându-mă în șoaptă:

– Este în regulă, iubito. Nu mă aştept să mă iei până la capăt.

Râd. Dacă doar asta ar fi fost sursa gândurilor mele haotice. Dar nu este. Sunt foarte sensibilă acum, şi nu ştiu dacă este din cauza tuturor celor întâmplate azi sau pentru că…

„Pentru că ce?“

Minunat. Propriul creier mă ia la mişto.

Las deoparte gândurile neliniştitoare. Nu vreau să gândesc acum. Nu vreau să găsesc răspunsuri la întrebări pe care nu sunt pregătită să le înfrunt. Ceea ce vreau este să mă pierd în Blake Riley.

– Hai încoa'!

Îl prind de mână şi îl fac să se lase repede în genunchi. O face fără să protesteze şi apoi mă sărută, în timp ce mâinile îşi croiesc drum pe sub bluza mea. Mi-o ridică peste cap şi mi-o dă jos, îmi desface sutienul cu o singură mână, cu o dexteritate uimitoare, şi le aruncă pe ambele.

Nici unuia din noi nu îi pasă că încă suntem în holul de la intrare. Nici măcar nu clipesc când Blake mă împinge pe spate. Abia simt podeaua rece sub pielea mea goală, pentru că el produce îndeajuns de multă căldură pentru a mă face să mă încing.

– Vreau să fiu în tine, spune el în timp ce îşi coboară gura pe gâtul meu şi suge îndeajuns de tare încât să mă facă să tremur.

Între timp, mâinile lui îmi ridică fusta şi îmi dau jos chiloţii.

Îmi pun mâinile în jurul gâtului lui şi îl trag de păr pentru a-i aduce capul aproape. Apoi îl sărut cu putere şi îmi mişc şoldurile, într-o încercare disperată de a mă freca de el. Blake geme în timp ce îl sărut. Erecţia lui tare ca piatra este precum un fier încins pe coapsa mea.

– Stai un pic, iubito, lasă-mă să mă echipez.

Îl vreau atât de mult, încât continui să mă legăn, până când el îmi prinde şoldurile şi mă fixează cu o privire care nu îi este caracteristică.

– Continuă să faci asta, şi o să termin pe piciorul tău. Asta este ceea ce vrei, femeie rea?

Dumnezeule, nu. Îl vreau imediat *în mine*. De ce durează aşa mult?

Bolboroseala mea nerăbdătoare îl face să râdă. Se întinde după pantalonii pe care i-a dat jos și scotocește până găsește un prezervativ. Într-o clipită, este acoperit de latex și mă penetrează.

– *Blake,* icnesc eu.

Nu răspunde. Este mult prea ocupat să se miște într-un ritm rapid, necontenit, care mă lasă fără aer și care îmi ia mințile. Mișcările îi sunt atât de adânci, atât de delicios de violente, încât corpurile noastre alunecă pe podea. Mă lovesc cu capul de ceva – o geantă de bumbac, cred. Nu îmi pasă. Nu, nu îmi pasă și abia dacă o bag în seamă, căci împungerile lui puternice ne fac să alunecăm până în camera de zi. Mă prind de umerii lui și îmi țin ochii strâns închiși, lăsând plăcerea să mă domine. Când am orgasm, nu este în valuri domoale, pulsatile, ci este o explozie imediată de plăcere. Mă cutremur și înjur și îmi uit numele.

Aud vag un geamăt scos de Blake. Un „la naiba, da“ agonizant, care se termină cu o ultimă mișcare, și apoi tremurul feroce al corpului său.

Durează câteva minute până să ne putem mișca. Sunt destul de sigură că mi-a stat inima. Pieptul lui Blake se ridică de parcă ar fi patinat până i-a ieșit sufletul din el.

Vorbește, în cele din urmă, și în voce i se simte o undă de umor.

– Holul de la intrare – bifat. Care e camera următoare?

28. MICK JAGGER ȚIPĂ LA MINE

BLAKE

Nu vreau să mă mișc. De fapt, cred că nu sunt capabil fizic să mă mișc. Maratoanele de sex au tendința să te facă să te simți așa.

Dar, oricât de mult vreau să stau în pat toată ziua cu Jess Canning înfășurată în jurul meu precum o eșarfă mare cât corpul, lumina soarelui care intră prin perdele îmi spune că e dimineață. Sau cel puțin sper că este dimineață, pentru că am antrenament la 10.00. La naiba, sper că nu am ratat alarma.

Încercând să nu o trezesc pe Jess, îmi ridic încet capul și îmi întind gâtul spre ceas. 8.30. Fain. Sunt în grafic. Îmi întind brațul pentru a opri alarma înainte de a…..

– DACĂ MĂ PORNEȘTI!

– La naiba, înjur eu când o explozie de muzică zdruncină dormitorul. Am programat melodia ca să sară peste partea de început și să pornească direct cu partea bună.

– … NU MĂ VOI OPRI NICIODATĂ!

Cu excepția faptului că partea bună este zgomotoasă.

– De ce țipă Mick Jagger la mine? se vaită Jess cu un geamăt torturat.

Reușesc, în cele din urmă, să opresc alarma și zâmbesc către blonda morocănoasă din patul meu.

– Îmi pare rău, iubito! Îmi place să mă trezesc cu The Rolling Stones.

– Ei bine, mie îmi place să mă trezesc cu timpanele intacte. Se ridică și se freacă la ochi. Cât este ceasul?

– Aproape 9.00.

Asta îi atrage atenția.

– La naiba! spune ea și sare din pat cu o viteză de care antrenorul meu ar fi mândru. Trebuie să plec!

– Și eu. Mă mișc un pic mai încet, clătinându-mă ușor. Ce program ai azi? Nu sunt sigur că am timp să te duc la cămin în dimineața asta. Antrenamentul începe la 10.00.

– Nu îți face griji. Este în regulă să merg cu metroul, spune ea în timp ce se duce spre baia principală. Am o întâlnire cu directoarea programului meu la ora 11.00. Vocea i se stinge în timp ce dă drumul la robinet. ... Vin înapoi.

– Ce ai spus? o întreb în timp ce dau năvală în baie, ridic capacul toaletei și îl prind pe Șarpele Riley cu o mână.

– Blake! strigă ea uimită. De ce te uşurezi în fața mea?

– De ce nu?

– Pentru că este… este… Renunță și se întoarce către chiuvetă. Ai o periuță de dinți în plus?

– În al doilea sertar. Îmi termin treaba și trag apa, apoi mă duc lângă Jess. Chiuveta lui și chiuveta ei, iubito. I-am râs în față tipei de la agenția imobiliară când a lăudat acest amănunt, dar acum înțeleg.

Eu și Jess ne spălăm pe dinți unul lângă altul. Mă strâmb la ea în oglindă, și ea râde atât de tare, încât pasta de dinți îi sare din gură, căzându-i pe sânii goi.

– Scârbos, spunea ea oftând și apoi se apleacă pentru a se spăla pe piept.

Admir priveliștea pe care mi-o oferă cățelușii aceia obraznici care se clatină deasupra chiuvetei. Apoi îi admir fundul rotund. Și coapsele ferme. Și picioarele drăguțe, și unghiile date cu ojă de un roșu aprins. M-aș putea obișnui cu asta. Să mă trezesc lângă Jess în fiecare dimineață, trecând împreună prin rutina asta domestică.

Mă forțez să nu mai jinduiesc după ea. Penisul meu deja este semitare și se face și mai tare, și nu avem timp pentru una mică.

– Ce spuneai mai devreme? o întreb eu repede. Despre întâlnirea ta?

Se clătește înainte de a opri apa.

– Primesc azi notele finale, mărturisește ea și se încruntă. Directoarea se întâlnește față în față cu toți studenții din anul întâi pentru a discuta despre notele din primul trimestru și despre cum s-a descurcat fiecare.

– Încă ești îngrijorată de examenul la farmacie? o întreb eu cu compasiune.

– Farmacologie, mă corectează ea. Și da.

– Nu te mai stresa! Sunt convins să ai dat lovitura, spun eu zâmbind.

– Aș vrea să fiu așa încrezătoare ca tine.

– Asta este problema ta, J-Babe. Îți lipsește încrederea. Mă duc mai aproape și îi prind bărbia delicată cu o mână. Uită-te la tipa asta mișto din oglindă! îi cer eu.

– Blake, spune ea ridicându-și capul către mine.

– Nu, doar uită-te! Îi întorc bărbia cu forța, așa că nu are altă șansă decât să se uite drept înainte. O vezi pe tipa aia sexy care se uită înapoi la tine? Cum o cheamă?

– Jess Canning.

Vocea ei seacă îmi spune că face asta pentru a-mi face pe plac.

– Da, este Jess Canning, spun eu în timp ce îmi trec degetul peste maxilarul ei. Și cine este Jess Canning?

– Ce vrei să spui? mă întreabă ea, și un rid apare pe fruntea lui Jess din oglindă.

– Cine este, iubito?

– Eu…

Pare și mai derutată.

– Ai nevoie de un indiciu? În regulă. Repetă după mine, da? *Sunt Jess Canning.*

– Nu, mormăie ea.

Blake din oglindă ridică dintr-o sprânceană.

– În regulă, bine. Sunt Jess Canning.

Dar își dă ochii peste cap în timp ce spune asta.

– O să fiu cea mai bună asistentă de pe planeta asta.

Ezită, așa că o ciupesc de obraz.

– O să fiu cea mai bună asistentă de pe planeta asta.

– Sunt puternică și încrezătoare. Nimic nu mă doboară. Pot realiza tot ce îmi propun. Sunt cea mai deșteaptă din curtea școlii. Mănânc molâi pe pâine la micul-dejun și îi scuip… Sunt femeie, auzi cum rag…

Jess se îndoaie de râs. Este cel mai dulce sunet pe care l-am auzit vreodată.

– Nu o să spun toate astea, zice ea printre chicoteli.

– Bine, spun eu uitându-mă la ea serios. Atunci, doar prima parte.

Amuzamentul din ochii ei mari căprui dispare, este înlocuit de o sclipire de hotărâre. Simt cum mă cuprinde mândria în timp ce Jess își încrucișează mâinile pe piept, uitându-se la propria reflexie.

– Sunt puternică și încrezătoare. Nimic nu mă doboară. Pot realiza tot ce îmi propun.

– Asta este fata mea! Îi dau o palmă peste fundul perfect. Acum, îmbracă-te înainte să te aplec peste chiuvetă și să fac

sex cu tine până îți sar ochii din cap. Amândoi trebuie să ajungem undeva.

Privirea ei o întâlnește pe a mea în oglindă, și Jess îmi face jucăuș cu ochiul.

– Apleacă-mă, și îți promit că voi termina în două minute, cel mult.

Simt un geamăt în gât. Penisul mi se ridică la fel de repede.

Și apoi, lucrurile o iau razna, și o altă încăpere din apartament intră la capitolul bifate.

Suntem în lift înainte de 9.30, ceea ce îmi dă suficient timp să ajung la patinoar. Cel mai bun lucru la antrenamentele de la ora 10.00 este că pot evita aglomerația de dimineață. Jess își verifică telefonul în timp ce apăs butonul liftului, dar, când o iau pe după umeri, se sprijină de mine și mă sărută absent pe bărbie. Ador cât de afectuoasă devine. Mă excită atât de tare.

Zâmbind, o mângâi ușor pe gât, dar pielea acolo este atât de delicată, încât nu pot să nu o sărut. Așa că încep să o sărut. Jess geme și își lasă telefonul să îi cadă în geantă.

– Ești așa ahtiat după sex, mă acuză ea.

De parcă asta ar fi ceva rău.

– Mmm-mmm.

Trasez cu limba o dâră de la gâtul ei spre bărbie, apoi o sărut până ajung la buze. Când gurile noastre se întâlnesc, scoate un sunet neliniștit și mă atacă, practic, cu limba.

Doamne! Nu mă pot sătura de fata asta. Vreau să fac asta pentru totdeauna. Să o sărut. Să fac sex cu ea. Să o iubesc...

„Să o iubesc?“

Gândul abia se formează, când ușile liftului se deschid și, dintr-odată, se aude o voce uimită:

– Ce nai… *Jess?*

Ne despărțim atât de repede, încât mă lovesc cu capul de perete. Oh, la naiba! Wes stă cu gura căscată în fața liftului. Are o geantă de hochei atârnată pe un umăr, un termos în mână și o expresie îngrozită pe față.

În spatele lui, stă Jamie, uitându-se la fel de surprins.

– Oh, Dumnezeule, izbucnește Wes, mutându-și privirea de la ea la mine. *Nu* tocmai v-am văzut sărutându-vă. Asta nu este deloc grozav.

Jess își revine un pic mai repede decât mine.

– Bună dimineața și ție, Wes! Pot să iau o gură din cafeaua ta?

El rămâne în continuare cu gura căscată. Se uită la ea, apoi la mine, apoi la ușile care se închid încet. Într-o secundă, întinde o mână pentru a opri ușile să se închidă și sare în lift.

Încă părând uimit, Jamie se repede după el.

Ușile se închid, și apoi suntem toți închiși acolo împreună, în vreme ce Wes se face tot mai roșu la față. Urlă precum o lupoaică scoasă din minți, își înfige un deget în pieptul meu și chiar mă amenință.

– Labele jos de pe cumnata mea! Vorbesc serios.

– O, Dumnezeule, țipă Jess. Sunt adult! Și sunt mai mare ca tine! Făceam sex vulgar când tu încă făceai schimb de cartonașe de hochei.

– Ahhh!

Wes încearcă să-și acopere urechile, ținând în continuare o cană într-o mână, dar îl aud pe Jamie pufnind.

Sincer să fiu, sunt jignit acum.

– Care e problema, până la urmă? Vă place de mine.

La naiba! Credeam că mă plac.

– Trecutul tău, spune Wes, lăsându-și mâinile în jos. Nu este de bine.

– Este *acum*. Doamne! Nu este doar o aventură, Wesley. Ținem unul la altul. Mult. Spune-i, Jess!

Mă uit peste umăr și văd cum iubita mea face ochii mari. Și inima îmi bate de parcă vrea să iasă din piept.

29. GENUL ĂLA DE SMITH

JESS

Gura mi se usucă instantaneu la vederea celor trei perechi de ochi care se uită fix la mine. Fratele meu pare confuz. Wes arată de parcă este gata să-l sfâșie pe Blake cu mâinile goale. Dar acum Blake arată dintr-odată nefericit, și expresia de pe chipu-i frumos devine mohorâtă.

Și, la naiba, nu vreau ca Blake să se mai uite vreodată la mine așa cum o face acum, de parcă sunt pe cale să-l resping. Bărbatul ăsta are o inimă de mărimea provinciei Ontario. A fost mult mai amabil cu fosta lui iubită decât aș putea să fiu eu vreodată. Și săptămâna trecută m-a copleșit cu afecțiune. Poate că mă simt un pic bulversată acum, dar să fiu a naibii dacă o să-l las să creadă că nu am observat cât de special este.

Este mai mult decât un presentiment. Așa că spun ceea ce trebuie spus.

– Wes, zic eu încet. Ar fi bine să te obișnuiești cu asta. Eu și Blake suntem împreună pe bune.

Pe fața lui Blake se citește surprinderea. Apoi îmi aruncă un zâmbet Riley mare.

– Ah, Jessie! Mă faci așa fericit!

Mă lipește de peretele liftului și mă sărută.

Wes scoate un sunet sugrumat, dar, din fericire, se deschid ușile liftului. În timp ce Blake face un pas înapoi, îl văd pe fratele meu conducându-l pe Wes spre una dintre coloanele din holul elegant și spunându-i câteva cuvinte.

Ținându-l pe Blake de mână, ies din lift.

– Îmi pare rău pentru asta. Nu știu de ce Wes se poartă ca un ticălos.

– Eh, își va reveni. Mă strânge de mână. Ești în regulă? Aș fi vrut să te pot duce cu mașina la școală.

– Voi fi în regulă.

Și este adevărat. Chiar dacă sunt pe cale să aflu că am luat o notă proastă la examen, știu că îi voi putea spune lui Blake

mai târziu. Va asculta și apoi va spune ceva drăguț. Și apoi, mă va dezbrăca și mă va face să uit.

Suntem potriviți. Mi-am dat seama, într-un final, de asta. În partea cealaltă a holului, Wes trage adânc aer în piept și apoi expiră.

Umerii i se relaxează. Apoi își pleacă ușor capul și vine spre noi, cu ochii la Blake.

– O să te porți frumos cu ea, spune el.

Este o afirmație, nu o întrebare.

Îmi dau ochii peste cap atât de tare, încât aș putea să învârt restaurantul rotativ din vârful Turnului Național Canadian. Dar reușesc să nu spun nimic arțăgos în timp ce Wes și Blake au momentul lor.

– Bineînțeles, îl asigură Blake. Nu ai de ce să-ți faci griji.

– În regulă. Îmi cer scuze! spune Wes în timp ce își mângâie bărbia și încuviințează din cap.

– Scuzele sunt acceptate.

Zâmbetul lui Blake este orbitor.

– Deci, uh, spune Wes, dregându-și vocea. Suntem cam în întârziere. Voiam să-l duc pe Jamie la muncă, dar…

– Ai nevoie să te iau eu, râde Blake. Asta-i bună!

Wes face cea mai umilă față. Dar Wes nu este genul umil, așa că este un pic forțat.

– Te rog? Nu mă voi mai purta ca un nesimțit.

– Este, oare, posibil așa ceva? ripostează Blake aruncându-și cheile în aer și prinzându-le. Bine, amice. Hai să mergem! Doar să stai departe de bancheta din spate, pentru că locul acela este special pentru mine și Jess acum.

Atât Jamie, cât și Wes par îngroziți, dar Blake doar râde. Mă sărută pe frunte și îmi promite că mă va suna mai târziu. Apoi pleacă împreună cu Wes.

– Deci, spune Jamie băgându-și mâinile în buzunare. Vrei să te duc? Mașina e la mine acum.

– Sigur.

Îl urmez pe fratele meu în garajul subteran al clădirii, dar este îngrozitor de tăcut.

– De ce nu mi-ai spus? mă întreabă el după ce ne urcăm în SUV-ul lui Wes. De ce ai mințit și ai spus că e o glumă?

– A fost o glumă. Dar acum nu mai este.

– Are vreun sens? mă întreabă el, aruncând-mi o privire pe furiș.

– Blake nu are mereu sens, subliniez eu. Dar tot este destul de mișto.

– Tu și Blake, pufnește Jamie. Asta da, belea.

– De ce? întreb eu jignită.

Familia mea mereu presupune ce este mai rău despre mine.

– Ei bine, va dori sclipici și animale de la grădina zoologică la nuntă, răspunde Jamie cu un chicot.

– Ce nuntă? Am spus că sunt împreună cu Blake, nu că mă căsătoresc cu el.

Fratele meu tace pentru o clipă.

– Știu că ești angajamentofobă. Dar acum, că șocul inițial dispare, vă cam văd împreună. Și Blake este genul de tip care, atunci când se îndrăgostește, se îndrăgostește, nu glumă. Până azi, nu l-am mai auzit vorbind despre o altă fată așa cum vorbește despre tine.

Oh, Doamne! Mi se pune un nod în gât când mă gândesc la cât de frumos s-a purtat cu fosta lui iubită chiar și după ce ea l-a făcut să sufere atât de tare. Dumnezeule, sper să nu o dau în bară. Nici măcar nu mă pot lua de fratele meu pentru că mi-a spus că sunt angajamentofobă. Cea mai lungă relație a mea a durat nouă săptămâni, și la mijloc a fost o vacanță de primăvară de două săptămâni.

– Mă voi purta frumos cu el, spun eu încet.

Jamie îmi zâmbește, și nu se vede nici un semn cum că m-ar judeca. Dacă sunt norocoasă, lucrurile vor rămâne așa.

Fratele meu mă lasă la cămin, unde mă schimb repede. Violet este în camera noastră, stând pe pat.

– Hei! Cum a fost săptămâna ta liberă? o întreb, dezbrăcându-mă de hainele de ieri. Îmi iau o cămașă cu nasturi și mă îmbrac înainte chiar de a observa că e tare tăcută. Violet? o întreb eu, întorcându-mă pentru a o vedea mai bine. Ești în regulă?

– Am avut întâlnirea, spune ea, cu ochii roșii.

– Deja? întreb în timp ce iau pe mine o pereche curată de pantaloni. Nu a decurs cum trebuie?

Nu îmi pot imagina că Violet nu a luat examenul. Domnișoara Știe-Tot a fost foarte bine pregătită.

– Am luat un nouă minus la examenul de farmacologie, spune ea, trăgându-și nasul.

– Dumnezeule, eu vreau un nouă minus, spun eu, căutând niște șosete.

– Mama o să mă omoare.

Asta îmi captează atenția.

– De ce? Este ridicol.

– O să-mi țină o prelegere cum că eu trebuie să fiu un exemplu, spune Violet oftând. Familia Smith a excelat în medicină timp de sute de ani, *bla, bla, bla.*

– Stai, poftim? Cum este asta problema ta?

– Este școala asta. Locul ăsta. Părinții mei au o părere exacerbată despre cât de importanți suntem.

Mă gândesc la asta în timp ce îmi pun șosetele. „Școala Smith de Medicină și Asistență Medicală" nu a fost pentru mine nimic mai mult decât un nume pe un zid.

Dar… numele colegei mele de cameră este Violet Smith.

– Oh, la naiba! Ești genul ăla de Smith?

Ea încuviințează din cap întristată.

– Și un nouă minus este sfârșitul lumii pentru că numele tău este pe ușă?

Încerc să ascult, chiar încerc, dar în zece minute am propria mea întâlnire.

– S-a dus naibii vacanța mea de primăvară în Bahamas, mormăie Violet. Abia o așteptam.

– Îmi pare rău! spun eu compătimitor. Și eu am simțit presiunea familiei, asta este cert. Și sunt destul de sigură că a mea nici măcar nu a fost meritată. Dar trebuie să fii mândră de tine *pentru tine,* îi spun eu. Nu vor putea să te momească tot timpul cu vacanțe. Ai propria viață.

Îmi mulțumește printre lacrimi, și abia am timp să-i accept mulțumirile. Îmi înșfac haina și ghiozdanul, mă încalț iute și dusă sunt.

La jumătatea drumului spre biroul directoarei, mă lovește un gând. Dacă Violet a luat un nouă minus, cât de exigentă a fost notarea la examenul ăsta? Și, uite-așa, îmi dispare complet încrederea pe care am simțit-o mai devreme și, când deschid ușa biroului directoarei, genunchii îmi tremură.

– Jessica, intră! spune ea, făcându-mi semn să mă așez pe unul dintre scaunele masive de lemn din fața biroului ei.

Carol Taylor este o femeie în jur de 60 de ani, cu ochi mari albaștri și cu un zâmbet pătrunzător.

Cu toate astea, fața ei prietenoasă nu mă ajută să mă calmez. Este treaba ei să mențină programul la un nivel excelent. Și, dacă nu sunt excelentă, sunt sigură că mă vor pofti afară.

– Să trecem direct la subiect! spune ea, și stomacul mi se strânge.

Deschide un dosar şi scoate foaia mea de examen de la anatomie. Pot să văd conturul scheletului pe prima pagină.

– Un zece minus la examenul de anatomie şi fiziologie. Să continui să faci treabă bună!

– Mulţumesc!

– Asistentei Hailey i-au plăcut observaţiile tale. Se uită pe nişte notiţe de pe foaie. Şi iată şi rezultatul la testul de farmacologie…

Dă pagina.

Mă pregătesc sufleteşte.

– Hmm, spune ea şi se apleacă să se uite mai cu atenţie la foaia de examen, în timp ce eu mor încet. Profesoara ţi-a dat un nouă minus, spune ea într-un final.

Îmi scapă un icnet de entuziasm.

– Oh, nu fi *tristă,* spune ea, interpretând greşit reacţia mea. Notele sunt bune. Eseul tău a fost scurt, dar la obiect. Ai scos în evidenţă lucrurile esenţiale.

– Nu sunt supărată, spun eu repede. Examenul acela a fost greu, şi eram îngrijorată cu privire la media mea. Trebuie să depun din nou cerere pentru bursa Harper, în primăvară.

– Oh, draga mea, spune Carol ridicându-şi privirea. Nu îţi mai face atâtea griji în privinţa asta. Îi punem pe toţi să depună cerere din nou, pentru că aşa ne dăm seama dacă cineva nu-şi dă interesul. Dar pentru mine este clar că vei fi o asistentă minunată.

– Da?

– Bineînţeles, spune ea zâmbind. Asistenta Hailey este foarte mulţumită de activitatea ta la centrul de bătrâni. Spune că ai foarte mare grijă să le fie bine pacienţilor. Le cânţi?

– Uneori, spun eu şi, în gând, îi mulţumesc lui Dyson.

– A mai zis şi că – întoarce o pagină din dosarul meu – o pacientă cu cancer, de pe secţia de pediatrie, te-a ridicat în slăvi. Citeşte asta când ai ocazia. Îmi dă dosarul. Pacienta respectivă se va opera curând, şi asistenta Hailey s-a gândit că tânăra se va bucura dacă i-ai face o vizită.

– Oh, uau!

Iau dosarul, dar încă aud cum îmi sună în cap cuvintele „nouă minus“. Este mai bine decât m-am aşteptat. Nici nu îmi vine să cred.

– Felicitări, Jessica! De fapt, mă aştept ca al doilea trimestru să ţi se pară mai uşor.

– Serios?

– Studenții noștri care au avut o pauză de la studii necesită mereu o perioadă de adaptare. De obicei, se simt intimidați să revină pe băncile școlii. Dar, cu asemenea aprecieri, prognoza în ceea ce te privește este excelentă, spune ea zâmbind. Mulțumesc că ai venit!

Îi strâng mâna cu entuziasm și apoi ies de acolo precum un cățeluș nerăbdător.

30. BĂRBAȚII ADEVĂRAȚI POT PURTA CĂCIULI CU MOȚ

Trei săptămâni mai târziu

BLAKE

În noaptea în care eu și Jess ne-am cuplat, am fost un pic îngrijorat că nu o să îmi aduc aminte cum să fiu iubitul cuiva. Adică, au trecut cinci ani de când am avut ultima oară titlul ăla, și oricum nu este nici o dovadă că m-am priceput la treaba asta. Când iubita ta te minte în față despre copilul vostru fals, un tip trebuie să facă un pas în spate și să se întrebe unde a greșit.

Cu toate astea, nu aveam de ce să îmi fac griji. Se pare că sunt un prieten fabulos. De fiecare dată când trec pe lângă o florărie, îi cumpăr lui Jessie a mea un buchet. Am dus-o la cină în toate locurile atractive, inclusiv în cele unde a fost nevoie să spun cine sunt pentru a intra.

Din moment ce este destul de neplăcut să spui cine ești, am un sistem. Sun și mă prefac că sunt propriul meu asistent. Nu am un asistent, dar șefii de sală nu știu asta.

– Bună, spun eu, aproape fără voce, ca și cum sunt pe cale să mă concediez singur dacă nu reușesc să obțin rezervarea. Îmi pare rău că vă sun pe ultima sută de metri, dar Blake Riley este în oraș în seara asta și vrea să o invite pe iubita lui la cină într-un loc nemaipomenit. Spune că aveți cel mai bun sushi din oraș.

De cele mai multe ori, îmi spun să le zic ora și că vor fi gata. Uneori, dau peste cineva care nu știe cine este Blake Riley. Adică, cine sunt *eu*. Este al naibii de derutant să joci astea două roluri. În orice caz, săptămâna trecută a fost nevoie să pun pe cineva să mă caute pe Wikipedia. În nici un caz tipa aia nu era canadiancă. Adică, să fim serioși! Dar a făcut ce a fost nevoie, iar eu și Jess am luat o cină fabuloasă. Ce rost are să fii un pic faimos dacă nu poți să

plăteşti 300 de dolari pe o cină cu sushi pentru cea mai tare iubită?

Partea amuzantă este că i-am spus lui Jess ce fac şi nici măcar nu m-a crezut.

– Serios? a zis ea şi mi-a aruncat o privire piezişă de pe canapea. Îţi dau o masă când vrei tu? Ştiu pe de rost lista cu jucătorii de hochei?

Oh, Jessie! Are grijă să nu mi-o iau în cap. Uneori, când ieşim împreună, oamenii mă opresc să le dau un autograf, iar ea pare mereu un pic uimită. Asta este fata mea.

În orice caz, mă descurc la treaba asta cu a fi iubitul cuiva. Se pare că este ca mersul pe bicicletă. Dar bicicleta este o blondă atrăgătoare cu ochi mari căprui şi sâni perfecţi. Şi eu sunt un biciclist foarte bun. Nu numai că am făcut-o în toate încăperile din apartamentul meu, ci şi pe toate suprafeţele posibile. Cu excepţia fotoliului de masaj, pentru că îl păstrez pentru o ocazie specială.

Dar cum acum programul începe să mi se aglomereze, o să-mi lipsească foarte mult fata mea când voi fi în turneu. Cu toate astea, azi petrecem câteva ore împreună. Nu poate fi mereu cu ieşiri simandicoase la sushi – Jess m-a rugat să o duc la banca de unde a luat împrumutul pentru studii, căci se află într-o zonă mai problematică din Toronto. Ne oprim şi la spital, unde o vizitează pe tânăra pacientă care a întristat-o atât de tare acum câteva săptămâni – Leila.

Jess mi-a spus în faţă că mă ia pentru suport moral. Faptul că o duc cu maşina este un bonus. Deşi se simte mult mai încrezătoare în ceea ce priveşte şcoala de asistente, îmi dau seama că încă se întreabă dacă ar putea să se ocupe de cazurile dificile. Nu o învinuiesc. Unele lucruri necesită un pic de strofocare în plus. Aşa că îi spun asta.

– Un pic de… ce ai spus? mă întreabă Jess, în timp ce mergem la bancă.

– Strofocare. Energie. Forţă. Spune-i cum vrei, dar toată lumea o poate face la nevoie. Sapă adânc, Jessie. Fata asta te place, corect? Eşti ceea ce o înveseleşte.

Nu pare convinsă, aşa că îi spun că am adus cu mine două tricouri ca să le semnez. Unul este pentru fata bolnavă şi unul pentru fratele ei mai mic.

– Nu ştiu dacă îi place hocheiul, dar tot este un gest frumos, spune Jess în timp ce eu opresc în parcarea băncii.

– Bineînţeles că îi place hocheiul, o contrazic eu. Suntem în Canada.

– Corect, răspunde ea ţuguindu-şi buzele perfecte. Am uitat.

Mă aşez pe un scaun în holul băncii, cu un exemplar din *Sports Illustrated,* dar Jess se întoarce înainte să termin primul articol.

– A fost rapid.

– Durează doar o clipă să-ţi amanetezi viaţa, răspunde ea.

Nu îmi place că se stresează din cauza banilor. Este chiar un lucru ciudat că eu nu mă stresez din cauza asta. Adică, aş juca hochei şi dacă nu aş fi plătit. Dar sunt. Şi încă bine.

Lui Jess nu îi place să vorbească despre bani, şi încerc să-i respect dorinţele. Dar într-una din aceste zile o să găsesc eu o soluţie ca lucrurile să fie mai uşoare pentru ea fără să o fac să se enerveze. Săptămâna trecută am încercat să o întreb de ce nu se duce acasă, în California, de Ziua Recunoştinţei. Sunt destul de sigur că nu-şi permite să cumpere biletul, dar, când am insistat, a devenit irascibilă. Aşa că a trebuit să o lipesc de perete, să-i ridic fusta şi să o fac să se calmeze.

Înapoi în Hummer, pornim spre spital. Jess se uită pe geam în timp ce conduc spre cealaltă parte a oraşului. Pare stresată.

Când parchez în parcarea spitalului, se întoarce către mine.

– Nu trebuie să vii dacă nu vrei. Este destul de trist acolo sus.

– Strofocare, scumpo, spun şi îi fac cu ochiul. Mă bag dacă mă aleg cu un pupic.

Dar Jess îmi dă premiul în avans. Expresia i se îmbunează, şi se apleacă spre mine. O întâmpin deasupra schimbătorului de viteze şi primesc un sărut foarte tandru şi un zâmbet recunoscător.

După ce iau tricourile din portbagaj, mergem înăuntru, ţinându-ne de mână în lift. La secţia de pediatrie, Jess se opreşte în faţa salonului 302. Trage adânc aer în piept şi bate la uşă.

– Intră, se aude o voce uşoară.

Intrăm şi găsim o adolescentă slăbuţă în pat, cu o pătură ridicată până la bărbie. Şi dintr-odată conştientizez un mare adevăr. Sunt aşa un prost. Am crezut că am destulă energie bună cât să facem faţă amândoi acestei situaţii, însă pătura fetei ăsteia arată ca şi cum ar avea 1000 de ani, şi îmi dau seama că ar fi trebuit să aduc una dintre păturile de pluş cu logoul echipei Toronto. Mama le are peste tot prin casă.

I-am adus acestei fete bolnave un *tricou*. Sunt atât de al naibii de puțin practic, încât îmi vine să mă strâng singur de gât. Și este prea slabă și i se vede teama în ochi, și mi se pune un nod în gât de mărimea unui puc.

Cum rezistă orice asistentă zi după zi? La naiba, naiba, naiba!

Dar privirea fetei se luminează de îndată ce mă vede.

– Oh, Dumnezeule!

– Bună, Leila, spune Jess, cu o expresie de o mie de ori mai veselă decât a mea. Îți amintești de mine? Am croșetat împreună. Sunt Jess, studenta care vrea să se facă asistentă.

– În regulă, Jess, studenta care vrea să se facă asistentă, spune ea în timp ce își scoate un deget de sub pătură și îl îndreaptă către mine. *Chiar* este Blake Riley? Sau mi-au încurcat din nou medicamentele? Dacă am halucinații acum, medicamentul ăsta este cel potrivit.

Cred că ăsta e momentul în care să intervin.

– Bună, Leila! Îmi pare bine să te cunosc, spun eu în timp ce întind mâna.

Mă salută și ea, încă holbându-se la mine.

– Ești în salonul greșit? Nu mi-am pus una dintre dorințele acelea, cele pe care le îndeplinește fundația? Fac niște lucruri faine. Dar cred că aduce ghinion să accepți dorința altcuiva.

Văd cum se înfioară un pic.

– Deci ești superstițioasă? o întreb eu, și știu că mă descurc cu asta. Pentru că și eu sunt foarte superstițios. În ziua meciului, trebuie să fac plinul mașinii înainte de a mă duce la patinoar. O dată, am condus acolo cu rezervorul gol, și am avut un meci de rahat. Oh, la naiba! Nu ar trebui să spun asta în secția de pediatrie?

Leila cedează, așa că eu câștig.

– Uite, ți-am adus ceva. Deschid punga și scot ambele tricouri. Unul este pentru tine, și am auzit că ai un frate.

– Nu se poate! țipă ea. Le semnezi?

– Bineînțeles.

În vreme ce semnez tricourile, Leila se uită, în cele din urmă, la Jess.

– Tu ai făcut-o? o întreabă ea.

Am o minte perversă, așa că iau ad litteram ce a spus. Oh, a făcut *asta,* bun. Zâmbesc către Jess într-un mod necuviincios, iar ea se uită la mine cu o privire care spune că ar trebui să mă calmez un pic.

– Blake este iubitul meu, spune ea către fată.

Leila își trânteşte capul pe pernă.

– La naiba! Și, înainte, voiai să vorbim despre tricotat? Ai ascuns asta de mine.

– Iubesc să tricotez cam la fel de mult cât îl iubesc pe el, spune Jess dându-și ochii peste cap. Și croşetatul implică mai puțin egoism.

Ignor partea cu egoismul, pentru că Jess tocmai a spus că mă *iubește*. Chiar s-a întâmplat asta?

– Unde este ceea ce ai tricotat? o întreabă Jess. Vreau să văd ce a ieşit.

Cu îndemânarea cuiva care a fost aici mult prea multă vreme, Leila se întinde să deschidă sertarul noptierei. Scoate o căciulă cumva inegală grena cu dungi galbene. Crezi că are nevoie de un moț? Ce părere ai de margine?

Jess ia căciula și o admiră.

– Modelul a ieşit perfect. Și marginea este minunată. Nu este prea strânsă.

– M-am temut de asta.

– Este perfectă. O să-i placă la nebunie. Mai ai material ca să încercăm un moț?

– Sigur.

Scot materialul și Jess îi arată Leilei cum să-l înfășoare pe degetele răsfirate. Sau ceva de genul ăsta. Mă uit prin cameră la felicitările de pe pervaz, care îi urează însănătoşire grabnică. Sunt un milion.

Jess şi Leila fac un moț de culoare aurie, una din ele ținând smocul de fire înfășurate, cealaltă încercând să facă un nod strâns în jurul lor. Capetele sunt plecate, concentrate.

– În regulă. Să vedem ce părere ai…

Jess ridică uşor căciula, punând moțul în vârf.

– Hmm, spune Leila, uitându-se cu un ochi critic. Poate că este mai băiețească fără?

Jess îndepărtează moțul.

– Înțeleg ce vrei să spui. Ce părere ai, Blake? Poate un bărbat adevărat să poarte un moț la căciula asta?

– Un bărbat adevărat poate să poarte orice, spun eu. Mai ales dacă este făcut de cineva care mă iubește. Deci unde este căciula mea?

Văd cum Jess face ochii mari, și, când zâmbește, se înroşeşte la față.

Își îndreaptă repede atenția către tricotajul Leilei.

– Este perfect. O să-i placă la nebunie.

Fata aranjează ochiurile de pe margine, fiind evident că are un nod în gât.

– Mă operez mâine.

– Știu, spune Jess încet.

– *Din nou.*

– Asta este nasol, scoate în evidență prietena mea.

– Dacă se întâmplă ceva cu mine, te asiguri că fratele meu primește căciula? Sunt doar îngrijorată că părinții mei vor fi prea…

Își drege vocea.

– Bineînțeles, spune Jess ferm. O să fii bine, dar înțeleg de ce nu vrei să riști când vine vorba despre... paisprezece ore de tricotat.

– Știu, corect? Leila râde, dar cu lacrimi în ochi. Numai marginea aia mi-a luat jumătate din viață.

Mi se strânge inima când fac calculele câți ani ar însemna jumătate din viața ei.

Între timp, Jess pur și simplu îi zâmbește.

– Lucrurile bune mereu durează un pic, corect? Pune materialul care a rămas în plus pe masa de lângă pat. Voi trece poimâine cu o cutie și niște hârtie de împachetat, ca să-l poți ascunde cum trebuie până la Crăciun.

– Oh! Super!

Acum, Leila se uită la Jess la fel cum se uita la mine când am intrat. Și știu, fără urmă de îndoială, că toți pacienții ei vor avea aceeași expresie când va intra în saloanele lor. Jess este o vedetă. Se apleacă spre Leila și o îmbrățișează pe puștoaică.

– Și eu, spun, aplecându-mă peste amândouă. Îmbrățișare de grup!

– Vreau o fotografie, se roagă Leila în timp ce le strâng pe amândouă. Fratele meu va înnebuni când îi voi spune că te-am întâlnit.

– Minunat. Îmi place să înnebunesc oamenii. Unde îți este telefonul?

Își ia telefonul, și stau cu jumătate de fund pe pat pentru a putea face o poză bună cu Leila. Și zâmbesc înspre camera de fotografiat chiar dacă inima mi se frânge.

Continui să zâmbesc până ieșim din spital, dar, de îndată ce suntem afară, trag o gură mare de aer nedezinfectat și expir cu putere.

– Fir-ar! Cum faci asta?

– Ce să fac? mă întreabă Jess și mă strânge de mână.

Pare calmă și fericită acum, și eu sunt complet distrus.

– Asta – să ajuți o puștoaică să tricoteze când ea ar putea să moară. Doamne! Cred că am nevoie de niște înghețată de ciocolată numai pentru a-mi reveni după asta.

– Ah! spune ea și sare să mă sărute pe obraz. Ai fost minunat! Am crezut că o să i se spargă un vas de sânge numai pentru că a dat mâna cu tine.

– Eh. Dar asta a fost numai pentru că joc hochei și se difuzează la televizor, știi? Tu ești cea care chiar a calmat-o. Ești minunată!

O ridic în brațe și o strâng tare.

Nu am de gând să-i dau drumul vreodată.

Eu și Jess ne întoarcem la mine acasă, unde stăm de obicei în serile în care nu sunt plecat în turneu. Camera ei de cămin este de mărimea dulapului meu și nu oferă nici un fel de intimitate… și avem nevoie de multă intimitate pentru activitățile perverse pe care ne place să le facem. Cu toate astea, nu știu cât de perverși vom fi în seara asta. Jess a fost tăcută de când am plecat de la spital. Cred că este îngrijorată din cauza operației Leilei.

Bine că sunt campion la a o înveseli.

– Hei, vrei să ieșim să mâncăm înghețată? strig eu din bucătărie.

Jess este pe canapeaua din sufragerie, cu capul blond aplecat peste laptopul ei.

– Este noiembrie, îmi răspunde ea.

– Asta înseamnă da?

– Nu.

Vocea ei este absentă, și îmi dau seama că nu este atentă la mine. Mă duc spre canapea.

– La ce te uiți?

Chiar înainte de a mă putea așeza, Jess trântește capacul laptopului.

– Porno, huh? întreb eu rânjind. În regulă. Încep să-mi deschei pantalonii. Hai să facem asta!

– Nu ne uităm la porno împreună, spune ea râzând înăbușit.

– Dar suntem un cuplu acum, protestez. Asta fac cuplurile. Mă întind spre calculator. Deci la ce ne uităm? Fată cu fată? *Ménage?*

– Nu mă uitam la porno!

Pare exasperată și îmi dă peste mână, îndepărtând-o de pe laptop, ceea ce doar mă face să fiu și mai curios.

– Atunci, ce făceai? o provoc eu.

Jeff pufnește.

– Dacă trebuie să știi, mă uitam la soldul cardului meu de credit. Mă lovește din nou peste mână. Și în nici un caz nu te las să-l vezi. Peisajul meu financiar mohorât cam taie cheful, în regulă?

Mă încrunt. Am văzut că a cheltuit mult de pe cardul ei în ultima vreme, dar nu mi-am dat seama că stă atât de prost cu banii.

– Cât de mohorât? o întreb eu încet.

– Foarte mohorât, recunoaște ea, îmbufnându-se. Cheltuielile mele de zi cu zi sunt mai mari decât m-am așteptat, și deja am cheltuit toți banii pe care i-am obținut după ce mi-am vândut mașina în California.

– De asta nu mergi acasă de Ziua Recunoștinței? întreb eu cu ochii mijiți.

Știu că Jamie și-a cumpărat deja biletul de avion pentru acasă și pleacă în câteva zile, dar, de fiecare dată când am întrebat-o pe Jess de ce nu merge cu el, a insistat că este copleșită de cât are de învățat și nu-și permite să-și ia o vacanță. Ceea ce are sens, pentru că, în Canada, Ziua Recunoștinței a fost acum o lună, și școala nu ia vacanță pentru sărbătorile americane.

Felul vinovat în care-mi evită privirea îmi spune că am dreptate.

– Nu este vorba numai despre bani, bâiguie ea. Chiar nu pot să lipsesc de la școală.

– Jamie se duce doar pentru două zile, subliniez eu. Sunt sigur că poți să recuperezi două zile de învățat. Ezit. Ai putea să iei un împrumut de la mine.

– Nu. Nu împrumut bani de la tine, spune ea strângând din dinți. Nu împrumut bani de la nimeni, în regulă?

Apoi se ridică repede de pe canapea și se duce la bucătărie, unde ia un pahar din dulap. Continuă să mormăie în timp ce îl umple cu apă de la dozatorul de pe ușa frigiderului.

– Jamie și Wes s-au oferit deja să mă împrumute. Și mama s-a oferit să-mi cumpere biletul pentru a putea veni acasă. Se întoarce pentru a se uita la mine. Dar nu pot accepta. Vrei să știi de ce?

Îmi mușc buza ca să nu râd.

– Pentru că ești o încăpățânată care aparent urăște Ziua Recunoștinței?

Jess trânteşte paharul pe masa din bucătărie fără ca măcar să ia o înghițitură.

– Iubesc Ziua Recunoştinței! sare ea, și în voce i se simte o urmă de durere. Iubesc curcanul, umplutura și merișoarele și iubesc și California și îmi iubesc familia și urăsc să apelez la ea pentru bani! Urăsc să nu am 500 de amărâți de dolari în cont ca să cumpăr un bilet de avion spre acasă! Urăsc asta.

Sunt lângă ea într-o clipă, punându-mi ambele mâini pe umerii ei. Încerc să o trag lângă mine. La început, opune rezistență. Apoi parcă tot corpul i se înmoaie, și se topește lipindu-se de mine, cu obrazul pe pectoralul meu stâng.

– Mă simt atât de vinovată, bâiguie ea. Părinții mei mi-au plătit prima facultate și acum plătesc pentru o parte din cea de-a doua. Continuă să mă ajute chiar dacă am dat-o în bară. Știi cât de umilitor este asta uneori?

– Ah, Jessie! Îmi plimb degetele prin părul ei mătăsos. Nu ar trebui să te simți umilită. Familia ta te ajută pentru că te iubește.

– Știu, spune ea cu vocea înfundată, cu fața lipită de pieptul meu. Dar vreau să încep să mă ajut singură. Vreau să încep să-i ajut. Vreau să le dau înapoi fiecare bănuț. Vreau să fiu asistentă și să mă descurc foarte bine.

– Vei fi, spun eu cu încredere.

– Chiar crezi asta? mă întreabă ea ridicându-și capul, cu incertitudine în ochi.

– Bineînțeles. O să fii o asistentă minunată și în curând o să faci o grămadă de bani. O să fii prima asistentă care va fi pe lista celor de la Forbes.

– Uau! spune Jess râzând. Ținteşti sus, nu?

– Către stele, iubito. Mereu țintesc către stele. Îi mângâi obrazul. Este ușor umed, de parcă i-au căzut câteva lacrimi când nu mă uitam. Și uite care este treaba, dacă Cindy se oferă să plătească biletul de avion, o face nu pentru că îi e milă de tine sau pentru că vrea să-ți scoată ochii că ești falită. Ci pentru că te iubește și îi este dor de tine și vrea să te vadă.

– Știu, spune ea cu o privire vinovată. Dar… nu mai pot accepta și alți bani de la ei, Blake. Pur și simplu, nu pot.

– Atunci, acceptă de la mine, spun eu prinzându-i bărbia cu mâna.

– Nu, spune ea, rămânând cu gura căscată.

– Da. Mă uit la ea cu o privire fixă. Lasă-mă să-ți cumpăr un bilet de avion spre casă, iubito. Știu că îți este dor de ei.

I-am văzut dorul din privire ultimele dăți când i-am vizitat pe ai mei. Clanul Riley este la fel de gălăgios și de agitat precum clanul Canning, dar știu că nu este la fel cu a fi cu propria ei familie.

– Chiar îmi este dor de ei… Își mușcă buza de jos. Dar… nu. Apreciez propunerea, Blake, chiar o apreciez, dar…

– Dar nimic. Lasă-mă să fac asta pentru tine!

– Nu…

– Da. Și știi ce? Nici măcar nu este un împrumut. Este un cadou.

– Nu…

– Da. Vorbesc serios, J-Babe. Vreau să-ți ofer cadoul ăsta.

– Nu o să mă lași să refuz, nu-i așa? spune ea oftând.

– Uite-o că învață, spun eu cu un zâmbet mare pe față.

Începe din nou să-și muște buza, ceea ce îl aduce la viață pe Șarpele Black. Mă dau ușor în spate ca să nu simtă semișarpele meu apăsându-i pe abdomen. Nu vreau să creadă că intenționez să fac sex cu ea chiar acum. Sau, mai rău, că trebuie să facă sex cu mine în schimbul acestui bilet de avion.

– Nu te-ai prins până acum? spun eu cu vocea răgușită. Vreau să fii fericită. Vreau să fiu eu cel care te face fericită. Pentru că asta…

– Fac cuplurile? termină ea, cu un zâmbet pe buze. Mda. Asta fac partenerii. Se fac fericiți unul pe celălalt.

Mă aplec și o lovesc peste fund.

– Așa că deschide-ți computerul și găsește-ne o ofertă bună de bilete de avion.

– Nouă?

La naiba! Regret imediat ce am spus, pentru că este o sclipire de fericire în ochii ei acum. Dar nu pot, sub nici o formă, să mă duc în California cu ea… Avem trei zile de meciuri în turneu pe coasta de est săptămâna asta. De aceea Wes nu poate merge.

– Ție, mă corectez eu cu regret. Aș vrea să pot veni cu tine, dar nu se poate, având în vedere programul nostru.

– Corect, spune ea încuviințând din cap. Turneul. Urmează o pauză. Poate data viitoare?

Nu pot ascunde încântarea care mă cuprinde. Se arată sub forma unui zâmbet larg.

– Chiar m-ai lua acasă cu tine?

– De ce nu? Ai mei știu că suntem împreună. În plus, nu este o relație adevărată până când nu ești interogat, torturat și luat la mișto de către frații mei.

– Lasă-i să încerce, chicotesc eu. Pot să înving la tortură pe oricine, iubito. Mă port și mai enervant, și renunță numai ca să mă opresc.

Ea pufnește, apoi se duce înapoi pe canapea și își ia laptopul. Rămân pe loc pentru o clipă, admirând cum tricoul larg îi cade de pe un umăr catifelat. Și cât de lungi par picioarele ei în pantalonii aceia de yoga. Și cât de afurisit de sexy e stând pe canapeaua mea.

Îmi arunc privirea către teancul de cărți de pe măsuța mea de cafea. Și la geaca de iarnă, de culoare bleu, pusă pe unul dintre scaunele de la masă. Husa laptopului ei pe lemnul tare. Și apoi, sunt lucrurile pe care nu le văd – periuța de dinți și obiectele ei de toaletă din baie. Pijamalele în plus – favoritele mele, cele cu bananele din desene animate – pe care le ține în dulapul meu.

În aceste ultime săptămâni, mici semne ale prezenței lui Jess și-au făcut loc în apartamentul meu. Și… îmi place. Îmi place să vin acasă după un meci brutal și să văd că ea a intrat cu cheia de rezervă pe care i-am dat-o și că a gătit cina pentru mine. Îmi place să mă ghemuiesc lângă trupul ei cald și moale și să adormim împreună.

– Dacă vorbești serios în legătură cu biletul, am găsit o ofertă nemaipomenită pe site-ul ăsta de voiaj, spune ea de pe canapea.

– Jess… zic eu încet.

– Da? răspunde ea ridicându-și privirea din spatele ecranului.

Trag aer în piept. La naiba! Este o nebunie? Data trecută când am lăsat o femeie pe teritoriul meu, mi-a întors viața cu susul în jos. Mi-a luat al naibii *câine* și apoi l-a abandonat într-o altă provincie. Mi-a frânt inima.

Dar Jess nu este Molly. Jess nu este nesigură, răzbunătoare sau speriată de nimic altceva în afară de faptul că nu vrea să arate precum o ratată în ochii oamenilor pe care îi iubește.

Vreau să se mute cu mine. Chiar vreau. Dar deja am îndoieli și, în timp ce stă acolo și se uită la mine cu ochii aceia căprui întrebători, nu pot să mă hotărăsc să îi propun.

– Vezi să verifici și site-ul *LastMinuteAir.com,* spun eu în cele din urmă. Și ei au... niște oferte bune.

Cara DC

31. DIN NOU ÎMPREUNĂ, ȘI E ATÂT DE BINE

JESS

Când mă întorc în Toronto după Ziua Recunoștinței, mă simt complet întinerită. Călătoria în California a fost exact ce aveam nevoie și am conștientizat cât de mult mi-a lipsit familia abia când am ajuns în mijlocul acelor oameni dragi, gălăgioși, nebuni și haotici. Jur că nepoata mea Lilac s-a făcut de două ori mai mare. Joe are o iubită nouă. Soțul lui Tammy a fost promovat. Brady și-a lăsat ceea ce eu și Jamie suspectăm a fi „o mustață homo".

M-a întristat să-mi iau rămas-bun de la ei, dar m-am bucurat să-l revăd pe Blake. Nu îmi vine să cred cât de mult mi-a lipsit mocofanul ăla mare – și am fost plecată doar două zile. Principala sarcină când m-am întors a fost să iau un taxi și să mă duc la el direct de la aeroport și să petrec, oh, zece ore în pat cu el.

Blake a declarat ăsta momentul „din nou împreună, și e atât de bine, bine". Am subliniat că folosirea de două ori a cuvântului „bine" era cam redundantă, moment în care el a spus că eu sunt redundantă și a făcut din nou sex cu mine. Ceea ce mă face să cred că nu știe ce înseamnă redundant.

Acum, au trecut două săptămâni de la călătoria mea și sunt din nou acasă la Blake. La naiba, sunt aici atât de des, că mai că am impresia că locuiesc aici, și se pare că pe Blake nu îl deranjează că practic i-am invadat teritoriul. Este atât de… spațios. Camera mea de la cămin este micuță, și am și mai puțină intimitate ca înainte, pentru că Violet – țineți-vă bine – se întâlnește cu cineva. Nu mi-a venit să cred când m-am întors și am descoperit că iese cu Keith Chan, unul dintre colegii noștri. Cred că, într-un final, începe să se relaxeze, renunțând la ideea că trebuie să învețe tot timpul.

Și, în plus, Blake este aici. Pot să îmi spun singură că dimensiunea apartamentului este ceea ce mă atrage la

numărul 1504, dar, în realitate, este uriașul de la celălalt capăt al canapelei.

Îi arunc o privire, dar nu observă, pentru că este atent la lista de jucători. Mă uit cu atenție la maxilarul său puternic și la pomeții duri. Are riduri de expresie în colțul gurii, și simt cum încep să zâmbesc doar uitându-mă la el.

Mereu mi-am spus că voi ajunge să fiu cu cineva profund și artistic, dar este un jucător de hochei amuzant și uriaș care mă face să râd ca o nebună de fiecare dată când suntem în aceeași cameră.

Cine ar fi știut?

– Iubito, mormăie Blake de la jumătate de metru distanță. Sunt excitat.

– Știu că ești, uriașule, spun eu chicotind către el, dar ghinion! Stai acolo, la locul tău, până sosește surpriza.

– Îți voi face eu o surpriză, ce zici de asta? spune el bătând ușor cu palma în zona inghinală.

– Nu, îi răspund eu și îi fac semn către ecran. Taci și uită-te la meci!

Răsuflă exagerat, și îmi ascund zâmbetul. Încearcă să mă dezbrace încă de când am venit, dar aștept un curier, și nu vreau să fim întrerupți de sonerie. Bineînțeles, să îl rogi pe Blake să-și țină pantalonii pe el este ca și cum i-ai spune unui câine să nu-și lingă testiculele, așa că l-am exilat în partea cealaltă a canapelei pentru moment.

– Meciul s-a terminat, se plânge el.

Mă uit la televizor și îmi dau seama că are dreptate. Meciul cu Chicago a fost înlocuit de știri.

– Uită-te la altceva, atunci!

– În regulă. Dezbracă-te și mă voi uita la tine.

– Blake.

– Ce?

– Sunt pe cale să-ți fac cea mai frumoasă surpriză din viața ta, îi spun eu. Poți măcar să nu te mai plângi ca un preșcolar.

– Bine, spune el ridicându-se de pe canapea. Fac un duș atunci. Se uită întrebător la mine, arcuindu-și o sprânceană. Și poate voi freca șarpele cât voi fi acolo, ce părere ai?

– Dacă te face să taci, de acord. Fac semn cu mâna spre hol. Du-te! Vin să te chem dacă ajunge curierul înainte să ieși.

– Nu ești distractivă, J-Babe.

Paşii lui se aud pe podeaua din lemn masiv în timp ce îşi târâie picioarele. Poate că este îmbufnat acum, dar asta se va schimba de îndată ce va vedea ce i-am pregătit. Sunt foarte entuziasmată de trei zile deja.

Aud sunetul foarte încet al apei care curge din direcţia dormitorului principal şi dau din cap aprobator. Bine. Sper că se masturbează acolo, pentru că, după ce surpriza va sosi, probabil nu vom mai face sex toată noaptea.

Cioc-cioc.

Ridic privirea spre uşă. Ce naiba? Nimeni nu intră în clădire înainte să sune la interfon – portarul din hol are grijă de asta. În plus, curierul trebuie să-mi dea mesaj când este jos.

Îngrijorată, mă ridic şi mă duc în holul de la intrare. Uşa lui Blake nu are vizor, aşa că ţin lanţul pus când deschid uşa uşor.

Un icnet mi se opreşte în gât când o văd pe Molly în faţa uşii.

Privirea i se întunecă rapid când mă vede, pe faţa-i drăguţă apărând un amestec de şoc, furie şi enervare.

– Ce faci aici? mă întreabă ea.

Mă forţez să rămân calmă. Dar serios?

– Hmm, cred că întrebarea mai importantă este ce cauţi *tu* aici? Şi cum ai urcat?

– Poţi, re rog, să dai lanţul laoparte? spune Molly ţuguindu-şi buzele. Este nepoliticos.

Eu sunt cea nepoliticoasă aici? Ha! Cu toate astea, desfac lanţul şi deschid uşa un pic mai larg. Dar nu o invit să intre.

– Portarul a spus că este OK să intru, îmi explică Molly privind în jur. I-am spus că îl ştiu pe Blake.

Oh, frate! Atunci, e clar că tipul ăsta este nou, pentru că nimeni care a lucrat în clădirea asta pentru mai mult de o zi nu ar lăsa un vizitator neaprobat în lift. Sunt convinsă că sute de fani vin zilnic aici spunând că îl cunosc pe Blake sau pe Wes.

Îmi fac o notă mentală să-i spun lui Blake să aibă o discuţie cu tipul.

– Este aici? mă întreabă ea, încercând să se uite dincolo de mine.

– Este la duş.

– Oh! Înţeleg. Şi tu? mă întreabă fosta lui Blake în timp ce îşi muşcă buza.

– Și eu ce? Nu pot să nu am un ton sarcastic. Dacă sunt la duș? Nu, Molly, nu sunt la duș.

– Trebuie să vorbesc cu Blake, spune ea, iritarea citindu-i-se în ochi. Pot să intru și să-l aștept?

Mă uit la ea preț de o secundă. Apoi îi răspund pe un ton plin de îndoială:

– Fără supărare, dar nu cred că Blake ar aprecia să iasă de la duș și să te găsească stând pe canapea. Dacă trebuie să vorbești cu el, de ce nu îl suni?

Îmi aruncă o privire încruntată, și nu este una care să o avantajeze.

– Pentru că nu îmi răspunde la telefon, spune în timp ce își aranjează breteaua genții negre de piele. Uite ce e, trebuie să discut cu el.

– De ce? întreb eu sec.

Aparent, lui Molly nu îi place să fie luată la întrebări, pentru că se uită și mai urât.

– Asta nu e treaba ta, Janet.

– Este Jess, spun eu cu voce încordată. Ceea ce știi deja. Nu știu dacă încerci să mă faci să mă simt inferioară sau o tâmpenie de genul ăsta când îmi spui numele greșit dinadins de fiecare dată când mă vezi, dar nu funcționează. Îmi poți spune Janet, sau Jackie, sau Julia Child, dar asta nu va schimba faptul că sunt iubita lui Blake.

Dumnezeule, probabil ar trebui să tac deja, dar, dintr-un motiv anume, nu mă pot opri. Vederea femeii ăsteia – care l-a avut pe cel mai fain bărbat din lume și care l-a mințit ca să-l păstreze – mă scoate din minți.

– Ți-a păstrat secretul timp de cinci ani, spun eu încet. Și-a lăsat familia să gândească ce este mai rău despre el. Ți-a permis să fii martiră, când, de fapt, i-ai frânt inima. A făcut asta pentru că reputația ta era mai importantă pentru el decât reputația lui.

Molly are decența să se rușineze.

– Dar nu ai meritat, spun eu direct. Și nu meriți nici măcar să fii în aceeași încăpere cu el. Ești aici ca să-ți ceri scuze, corect? Să încerci să-l convingi să te ierte și să îți pună o vorbă bună la Brenna? Ca prietena ta cea mai bună să nu te mai considere un monstru?

Se înroșește la față.

– Poți înțelege cât de nedrept este? spun eu cu o voce mai blândă. Nu te voi lăsa să-l tragi înapoi în tâmpenia ta, Molly. Îi voi spune că ai trecut. Îi voi transmite orice mesaj vrei să-i

laşi, dar, dacă îmi cere părerea, îi voi spune că nu meriți să-și piardă timpul cu tine.

– Jess, se roagă ea, şi se vede disperarea în ochii ei. Chiar trebuie să fie disperată dacă îmi spune pe nume. Trebuie să faci asta pentru mine. Dacă nu, le voi spune partenerelor jucătorilor din echipă că ești cu el pentru bani și te vor evita.

– N-ai decât să faci ce vrei! urlu eu. Nu mă interesează să mă alătur vreunui club, chiar dacă fac un *daiquiri* delicios. L-ai rănit pe Blake. L-ai rănit, și nu te voi lăsa să-l rănești din nou, m-ai auzit? Așa că pleacă, du-ți fundul plângăcios și mincinos în lift și trimite-i un mesaj telefonic. Pentru că în nici un caz nu te voi lăsa să calci în apartamentul ăsta!

Deschide gura în semn de protest, dar deja închid ușa. Apoi o încui, ca să fiu sigură.

Poate că am exagerat. Poate că a fost prea mult, am trecut o linie care îl va face pe Blake să fie furios pe mine, dar…

– Mulțumesc!

Vocea răgușită mă face să mă întorc șocată. Blake este chiar în spatele meu, îmbrăcat în nimic altceva decât un prosop prins de talie. Pentru prima dată, nu face o remarcă încrezută cu privire la faptul că este aproape dezbrăcat. Nu își arată rânjetul acela specific şi nici nu face un comentariu nepotrivit.

Pur și simplu, stă acolo, uitându-se la mine cu ceva ce aduce a uimire.

– Cât de mult ai auzit? îl întreb eu cu tristețe.

– Aproape tot. Se vede că are un nod în gât. Nimeni, niciodată… Își drege vocea. Ah, nimeni nu m-a apărat așa. Adică… Doamne, Jessie, cred că ai fi bătut-o dacă ar fi încercat să intre aici.

– Foarte probabil, recunosc eu.

Acum, rânjește. Blake al meu s-a întors.

BLAKE

Încheierea. Este un lucru atât de amuzant.

Acum cinci ani, urma să mă căsătoresc cu o fată pe nume Molly. O iubeam. Am crezut că și ea mă iubea. Și… nu a mers. Apoi am petrecut cinci ani prefăcându-mă că nu mi-a distrus modul în care vedeam relațiile. Am acceptat o minciună nebunească pentru că nu am vrut ca familia mea să fie rănită de Molly așa cum fusesem eu rănit. Dar, dincolo de asta, am crezut că am trecut peste.

Am trecut peste, dar nu am conștientizat decât în acest moment că m-a urmat un nor de atunci încoace. Am zâmbit, și am râs, și am făcut sex, dar norul acela a fost mereu acolo.

Nu mai este. Pentru că Jess Canning tocmai și-a trimis razele de soare spre acel nor și acum cerul meu este atât de albastru, încât nici nu-mi mai amintesc cenușiul. M-a apărat. A spus foarte clar că nu va mai lăsa niciodată pe nimeni să mă rănească.

Nimeni nu a mai făcut asta înainte.

Expir repede și apoi o întreb ce voiam să o întreb de săptămâni.

– Vrei să te muți cu mine?

– Scuze! Poftim? întreabă ea clipind.

– Vrei să te muți cu mine? Aici. Împreună.

Continuă să fie surprinsă. Dar este și suspicioasă.

– Întrebi asta numai pentru că îți este milă de mine?

– La naiba, nu! spun eu imediat. Mă mișc și mă duc lângă ea. Te întreb pentru că vreau să te muți cu mine. Când dă să obiecteze, ridic mâna. Nu visez că îți pot propune să stai fără să plătești nimic, spun eu pe un ton îngrijorat. Poți plăti chirie, sau utilitățile, sau orice te face să te simți confortabil, în regulă? Asta nu este o mână de ajutor sau o propunere din milă ori vreo șmecherie din partea mea. Vreau doar să vii să locuiești cu mine.

– De ce? mă întreabă ea, uitându-se la fața mea.

– Pentru că te iubesc. Îmi dau ochii peste cap. La naiba!

Expresia i se îmblânzește. Dar apoi îi sună telefonul, la naiba! Și nu o pot învinui că nu îl ignoră, pentru că aștepta telefonul ăsta de când am ajuns acasă.

– Nu uita ce spuneai, zice fata mea. Dar, de fapt, ți-ai ales un moment destul de ciudat. Pentru că este altcineva care trebuie să-ți fie coleg de apartament.

– Poftim? spun eu încercând să-mi dau seama la ce se referă. Adică sex în trei? glumesc eu.

– Coreeect. Numai mintea ta s-ar duce acolo, spune ea, în timp ce se aude soneria interfonului.

– Trimite-o sus, spune Jess.

Chiar și eu uit că aveam un moment special, pentru că Jessie dispare în hol și închide ușa în urma ei.

– Știi că tocmai te-ai încuiat pe-afară, da? îi spun eu prin ușa de lemn.

– Cred că ar fi trebuit să-mi cer propria cheie mai întâi, răspunde ea.

Un minut mai târziu, aud voci vorbind în șoaptă. Jess se consultă cu cineva, apoi bate politicos la ușă.

– Blake? Ești gata să fii surprins?

Când deschid ușa, Jess stă acolo cu un zâmbet stresat pe față și cu un pui de cățel ciocolatiu în brațe.

La naiba!

– Micuțul ăsta este al tău dacă îl vrei, spune ea sfioasă. Eu și Jamie îl vom scoate la plimbare când vei fi în turneu. Și este o creșă pentru câini la doar patru străzi depărtare dacă vrei să se distreze…

Probabil ar trebui să ascult fiecare cuvânt pe care îl spune, dar este greu când cățelușul deschide botul într-un zâmbet prostuț și se uită la mine.

– Oh! Mă întind spre el. Nu ești cel mai drăguț lucru pe care l-am văzut vreodată? Îl ridic, și dă din coadă în brațele mele, blana lui mătăsoasă gâdilându-mi încheieturile. Îi mângâi urechile moi în timp ce mă uit la Jess. De unde l-ai luat? Puii costă o avere.

– Ei bine, după ce am aflat ce s-a întâmplat cu câinele tău, am sunat-o pe Paula de la Broken Paws și i-am spus că vreau să îți iau un câine. Și ea avea o cățeluță gestantă la adăpost.

– Nu se poate! Puii se dau repede.

– L-a păstrat pentru tine, spune Jess zâmbind, pentru că femeia aceea ar face orice pentru tine. Și, dacă crezi că ideea asta a mea este prea nebunească, a spus că îi poate găsi o altă casă cât ai clipi.

Las cățelușul să-mi lingă nasul. Doamne! Îl am de mai puțin de cinci minute, și deja nu există nici o șansă să-l mai las să plece.

– Îl iubesc, declar eu. Apoi mă abțin pentru că nu îmi voi declara dragostea pentru un câine – chiar și așa drăguț cum este – înainte de a i-o declara iubitei mele. Stai! Te iubesc pe tine! Așa că mută-te cu mine!

Trage puternic aer în piept. Se lasă ușor pe spate și zâmbește la tavan.

– În regulă. Este un pic nebunesc, dar o să o fac. Vreau să fiu cu tine.

– Nu sunt nebun, o contrazic eu. Ei bine… Argumentul ăsta nu prea merge, pentru că sunt un pic nebun tot timpul. Este parte din farmecul meu. Îmbrățișează nebunia, J-Bebe! Mută-te cu mine! Învață pentru examene pe canapea, cu

cățelușul. Dormi goală în patul meu. Mă apropii mai mult și îi ating buzele cu buzele mele. Îl faci pe Blake Riley să zâmbească.

– Știu, spune ea, sărutându-mă înapoi.

Cățelușul își lovește coada groasă de pieptul meu, și totul este perfect.

32. SĂRUTUL ÎN DIRECT ÎNCEPE ACUM, FANILOR

JESS

Stau pentru ultima dată în fața oglinzii mici din camera de cămin, de pe spatele ușii noastre, și îmi verific ținuta.

– Ce părere ai? o întreb pe Violet. Port blugi mulați și un pulover din caşmir, cu sânii ridicați până la bărbie de către cel mai ambițios sutien al meu.

– Arăți trăsnet. Ca de obicei. Violet e pe patul ei cu o carte, arătând deprimată. Știi că mâine avem test, da?

– Mda. Am învățat toată după-amiaza. Va trebui să fie de ajuns.

– Pentru că ai alte lucruri de făcut în seara asta. Cum ar fi... Blake Riley.

Violet încearcă să folosească tonul ei tăios obișnuit când spune asta, dar nu prea merge. Se uită la mine cu invidie.

– Ia o pauză de la învățat, Violet! îi spun eu. Sună-l pe Keith! Faceți o partidă de sex rapid și apoi vă ascultați unul pe celălalt.

– S-a dus la bar să se uite la meci.

– Atunci, du-te cu el!

Ea doar clatină din cap. Aparent, părinții ei au fost foarte nemulțumiți de rezultatele ei la examen, luna trecută, așa că tocește mai mult ca de obicei zilele astea.

– Nu va fi la fel aici fără tine.

Aruncă o privire la geanta mea și la cele două cutii de pe pat. Jamie va veni din clipă în clipă să mă ia. După meci, vom descărca lucrurile în parcarea a ceea ce este acum și clădirea mea.

– Violet, nu îți va fi dor de mine. Gândește-te la toată liniștea de care vei avea parte acum. Și nimeni nu va mai mânca de la Cup o'Noodles pe ascuns și nu va mai ascunde dovezile în gunoi.

– Cup o'Noodles, spune ea îngrozită. Scârbos!

– Sunt foarte prietenoși cu bugetul.

– Cine este prietenos cu bugetul? întreabă fratele meu din ușă.

– Hei! Arăți minunat, îi spun. Deși cămașa are o culoare mult prea deschisă pentru tine.

Jamie se uită în jos la cămașa verde lămâie și zâmbește.

– Ador cămașa asta. Ești gata de plecare?

– M-am născut gata. Dar acum Violet pare afectată. În regulă, hai să ne îmbrățișăm, nemernico!

Colega mea de cameră se ridică de pe pat și mă îmbrățișează. Fata asta ar putea să ia niște lecții de la Mama Riley.

– Ne vom vedea la ore. Știi asta, da?

– Acum, va trebui să faci naveta la școală, subliniază Violet. Are dreptate, dar merită din plin. Tot timpul acela suplimentar cu Blake și cu cățelușul.

– Ce mai face Puddles? îl întreb pe fratele meu, dându-i drumul lui Violet.

– Am mai făcut niște poze, zice el zâmbind. Nu m-am putut abține. Își scoate telefonul din buzunar, îl deschide și îmi arată ecranul.

– Uau! exclamă Violet.

Puddles – nume dat de Blake, bineînțeles – se rostogolește pe spate pe un covor precum o lăptăreasă într-o căpiță cu fân. Dar nu sunt hotărâtă pe cine să-l alint primul în seara asta, pe Blake sau pe cățeluș. Poate pe amândoi în același timp. Este asta ciudat?

– Hai să facem asta! Jamie ia cutiile cu cărțile mele. Dumnezeule! Asta îți omoară spatele.

– Cu siguranță! spun eu veselă. Acum, am aproape la fel de multe cărți strălucitoare și complicate ca Violet. Nu îmi mai este teamă. Am de tras din greu, dar mă descurc. Îmi înșfac geanta și iau cutia mai mică.

– Hai, frățioare! Hai să dovedim Dallasul!

Traficul ne încetinește, din păcate. Până când alergăm pe coridoarele stadionului, meciul deja este în desfășurare.

De data asta, eu și Jamie nu mergem la locurile noastre obișnuite. În seara asta, vedem meciul din boxa rezervată partenerilor. Îl urmez pe fratele meu pe o scară rulantă și apoi în jos, pe un coridor, spre niște bariere mici. Înainte de a ajunge la ele, Jamie scoate ceva din buzunarul de la cămașă și mi-l dă. Mă uit la permisul din plastic cu poza mea pe el.

Scrie: „Jessica Canning. Rol: iubită (Riley)“.

– Oh, Dumnezeule! țip eu. Este atât de oficial. Este o nebunie.

Fratele meu își scoate legitimația în fața barierelor, care se deschid.

– Totul face parte din distracție.

Îmi folosesc și eu legitimația la bariere, apoi Jamie mă conduce pe un coridor curbat, cu uși elegante din lemn, fiecare cu câte o placă alături. Văd loji pentru două dintre cele mai mari bănci din Canada și pentru o firmă de asigurări. Pe cea de-a patra placă scrie simplu: „Parteneri". Jamie deschide ușa și mă împinge înăuntru.

Katie Hewitt ne vede prima, făcându-ne semn cu sticla de tequila.

– Ați întârziat! țipă ea. Vino aici, Cannings!

Prin minte îmi trece rapid un gând.

– Jamie? O să mi se facă inițierea?

De vreme ce am devenit din nou o tocilară, toleranța mea la alcool a scăzut. Cât de stânjenitor va fi să mă îmbăt și să vomit în loja partenerilor în prima mea seară aici?

– Depinde ce înțelegi prin inițiere! spune fratele meu zâmbind. Vei vedea.

– Doamnelor! Cea mai nouă membră a noastră a sosit. Aduceți geanta!

Ajung la Katie, care mă îmbrățișează.

– Jessica, te-ai ascuns față de noi, șerpoaico! Blake i-a spus lui Eriksson, care i-a spus lui Luko, care i-a spus Estrellei că noua lui iubită va fi aici în seara asta. Și eu eram, care iubită? Apoi am văzut că ți-au făcut legitimație, așa că a trebuit să ne grăbim cu pachetul de bun venit. De ce nu ai spus nimic data trecută când ne-am văzut?

Își pune o mână în șold, și sunt distrasă pentru moment de o lumină strălucitoare. Este diamantul ei imens de la deget.

„Concentrează-te, Jess!"

– Ei bine… este o chestie nouă.

Katie zâmbește la mine, curbându-și delicat buzele date impecabil cu rujul ei în ton cu nuanțele echipei Toronto.

– De obicei, iubitele fac o săritură cu prăjina pentru a ajunge aici. Cu toate astea, ne bucurăm să te avem printre noi. Ultima lui iubită… Își dă ochii peste cap. Îi spuneam Velcro. Știam că nu va dura, și, când și-a dat și el seama, ea nu a plecat în liniște. Clatină din cap. Blake merită pe cineva drăguț ca tine. Sunt foarte fericită pentru voi.

– Mulțumesc! Aveți, uh, un loc fain aici. Mă uit împrejur la masa din lemn masiv și la bufetul luminat de lumânări. Nici nu mi-aș fi dat seama că sunt pe un stadion de hochei.

– Ei bine, fă-te comodă! Petrecem foarte mult timp aici. Ești pregătită pentru pachetul tău de bun venit? Nu așteaptă un răspuns. Fetelor! strigă ea. Să-i facem onorurile lui Jess!

– Ar trebui să fie distractiv, îmi șoptește fratele meu printre dinți.

– Stați, are nevoie să bea ceva mai întâi, spune Estrella.

– Unde-mi sunt manierele, țipă Katie. Șampanie? Margarita? Bere?

– Mi-ar plăcea o bere, îi spun eu, alegând opțiunea cea mai simplă.

Două secunde mai târziu, Estrella îmi dă o bere.

– În regulă. Să-i spunem ce a câștigat, Johnny!

Katie se apleacă pe după un scaun din piele și scoate o pungă de cumpărături imensă. Lui Blake i-ar plăcea – punga este de un roșu sclipitor, în nuanța specifică echipei Toronto.

– *Ta-da!* Pachetul de bun venit.

– Uau!

Bagă o mână în pungă și scoate niște foi capsate într-un colț.

– Aceasta este broșura noastră cu sfaturi utile. Este manualul tău de bază despre „cum să te furișezi într-o cameră de hotel în turneu“, „cum să scapi de un jurnalist enervant“, lucruri de genul acesta.

– Ah, mulțumesc!

Nu știam că a fi iubita lui Blake vine cu un manual de instrucțiuni, dar ce mai contează un manual în viața mea?

– Și acum, urmează partea distractivă! Bagă din nou mâna în pungă și scoate o sticluță de ojă de unghii Chanel – stați un pic – în nuanța de roșu a echipei Toronto.

– Oh! O ador. Unghiile mele nu prea au avut parte de atenție zilele astea. Va trebui să îndrept asta. Mulțumesc! Bag sticluța în poșeta cu care am venit în seara asta.

– Vei avea nevoie de toată punga, draga mea, spune Estrella . Nu am terminat încă.

Oh!

Următorul lucru pe care Katie îl scoate din pungă este un tricou. Și nu este regulamentar. Este mult mai strâmt decât ar putea cineva purta și are anchior. Katie îl întoarce, ca toată lumea să-i vadă spatele. Scrie: „Riley este al meu“.

Izbucnesc în râs.

– Drăguț, corect? spune ea, punându-mi-l pe braț. În schimb, pentru fratele tău a trebuit să luăm boxeri. Mai caută în pungă. Urmează bomboanele Tums în ambalaj mare, spune ea, pentru acele meciuri stresante când bărbatul tău se luptă.

– Ahhh! exclamă toată lumea.

– Și eu le-am primit, îmi spune Jamie.

Katie pune bomboanele înapoi în pungă și apoi zâmbește cu viclenie.

– Vei mai avea nevoie de ceva, zice ea și scoate o cutie lungă și subțire și mi-o dă să o țin.

Confuză, ridic ușor capacul. Apoi îl închid repede când îmi dau seama că țin în mână un vibrator de lux. Mă înroșesc la față.

– Mulțumesc?

– Păstrează-l încărcat, draga mea, îmi spune Katie și mă mângâie pe mână. Pentru că turneele sunt lungi. Și, în același stil... continuă ea și mă plesnește peste coapsă.

Celelalte femei râd când scoate un kit cu un penis de silicon personalizat.

„Fă-o singură… și apoi fă-o singură", îndeamnă cutia.

– Oh, Dumnezeule! strig eu.

Deși ideea unui vibrator Blake este, sincer, atractivă.

– Și eu am primit așa ceva, spune Jamie. Funcționează foarte bine.

– Vai! exclam eu și îmi pun mâinile la urechi. Nu vreau să aud despre viața ta sexuală. Nu pentru că este cu un tip, ci pentru că ești fratele meu.

– Ah! spune el și își ridică mâinile. Înțeleg perfect. Și tu poți păstra pentru tine toate detaliile picante.

– Dar, stai! Sheila, soția portarului, mă trage de cot. Este adevărat că Blake are un penis uriaș?

Auuu! Chiar nu vreau să răspund la întrebarea asta. Nu la prima bere, în orice caz. Din fericire, nu trebuie să răspund, pentru că se pare că pe gheață se întâmplă ceva interesant.

– Lovitură de pedeapsă, răsună o voce în difuzor, și toate femeile se apleacă spre ring, încordate.

– Putem face asta! țipă Katie. Da!

Nu văd prea bine ce se întâmplă din locul în care mă aflu, așa că privirea îmi fuge la un ecran mare de pe perete, care arată transmisia televizată. Băieții sunt prinși într-un joc rapid de apărare. Camera de filmat se apropie de Eriksson, care îi pasează lui Wesley, care îi pasează lui Blake.

Care ţinteşte!

Toată tribuna urlă şi vocea crainicului anunţă că Blake a înscris!

– Oh, Dumnezeule! ţip eu. În timp ce mă uit la tăbliţa de marcaj, scorul se schimbă de la 0-0 la 0-1. Blake tocmai a marcat primul gol al meciului.

– Hei, fraţii Canning! ţipă Katie ridicând sticla de tequila de pe masă. Trebuie să beţi amândoi câte un shot! Pentru gol şi pentru pasă.

– Nu pot, spune fratele meu, scuturând din cap. Conduc. Trist, dar adevărat.

– Ce păcat! spune ea strâmbând din nasul perfect. Jess?

Toarnă un păhărel de tequila şi mi-l dă.

Dacă am intrat în horă, trebuie să joc. Dau paharul pe gât, şi fierbinţeala băuturii mă face să lăcrimez instantaneu. Acum, că sunt o tocilară, probabil nu voi rezista mult. Dacă Blake marchează de trei ori la rând, este posibil să fie nevoie să mă ia de aici pe targă.

Jamie îmi dă o felie de lămâie, cu amuzament în ochi.

– Mulţumesc! reuşesc eu să spun.

Câteva femei mă felicită, şi eu am un moment în care mă simt stânjenită.

– Nu am nici o legătură cu golul lui Blake, îi şoptesc fratelui meu, simţindu-mă ca o impostoare.

Îmi pune două mâini puternice pe umeri şi strânge.

– Te înţeleg. Dar îl faci pe Blake fericit, corect? Se duce la muncă simţindu-se bine. Şi 16 000 de fani apreciază asta chiar acum. Sunt al naibii de entuziasmat când copiii mei marchează un gol, şi clar nu înscriu eu personal.

– Tu eşti antrenorul lor, spun eu.

– Este chiar aşa diferit?

Ideea mă binedispune. Sau poate este doar băutura.

– Jamester, mă duc jos să o salut pe Mama Riley pentru o clipă, cât încă sunt trează, spun eu şi râgâi. Aproape trează.

– Bună idee, zice el şi scoate ceva din buzunar. Le vrei? mă întreabă şi îmi dă o pereche de dopuri de urechi.

– Bună intenţia, dar s-ar simţi ofensată, zic eu, refuzându-le.

Jos, descopăr că ecusonul meu este precum o cheie magică. Paznicii mă lasă să trec şi nimeni nu clipeşte când mă duc spre locurile rezervate din spatele tribunei echipei gazdă. Îi văd pe părinţii lui Blake. Sau, mai degrabă, pe

mama lui Blake. Este în picioare, bineînțeles, țipând îndeajuns de tare cât să-i facă pe toți din jur să tresară.

– MĂNÂNCĂ-I, BLAKEY! TERMINĂ-I! Întoarce capul repede când mă vede. Jessica! VINO AICI!

Două secunde mai târziu, sunt prinsă în îmbrățișarea ei de ursoaică, având probabil măcar vreo două coaste rupte când îmi dă drumul.

– Ai văzut golul băiatului nostru? strigă ea. O MINUNĂȚIE!

– A fost destul de grozav, aprob eu. Am venit numai să vă salut, spun eu, zâmbind către tatăl lui Blake. Bună ziua, domnule Riley!

– Papa, mormăie el. Mie îmi spui Papa.

– Ah, în regulă, Papa.

– Vrei să stai cu noi pentru cea de-a doua repriză? mă întreabă Mama Riley.

– Nu pot, le-am promis fetelor că voi sta cu ele în seara asta. Data viitoare, promit eu.

Își întoarce privirea înapoi către gheață, la ultimele două minute din meci. Toronto conduce în continuare cu un punct, dar cei din echipa Dallas s-au regrupat și se grăbesc spre poarta noastră. Sanders, unul dintre apărători, este prea încet pentru a putea opri atacul, și înaintașii echipei Dallas au o lovitură care face mulțimea să tresară la unison. Și apoi… *ping*. Pucul e îndepărtat.

– SPUNE ADIO, DALLAS! NICI UN GOL!

Țipătul Mamei Riley aproape că mă asurzește.

– Nici un gol! repet eu pe un ton de om normal.

– Jesssica! exclamă mama lui Blake, încruntându-se. Ce a fost asta?

– Ce a fost ce?

– Așa faci tu galerie pentru băieții noștri? Unde este entuziasmul? UNDE ESTE PASIUNEA?

– Uh, zic și mă foiesc stânjenită. Nu țip de felul meu.

Și aud în minte vocea încrezută a lui Blake care dezaprobă afirmația din toată inima.

– Inacceptabil, spune ea ferm. Acum, ești o Riley, Jessica. Și știi cum sunt cei din familia Riley?

Nebuni?

– GĂLĂGIOȘI, termină ea. Deci, cum va fi, Jessie? Ești un fan tăcut, care nu strigă din toată inima, sau ești o Riley?

– Sunt o Riley, spun eu cu un zâmbet slab.

– Bun. Acum, hai să facem să merite astea treizeci de secunde care au mai rămas!

Și, pentru următoarele treizeci de secunde, stau alături de Mama Riley, și amândouă țipăm până când mă doare gâtul și îmi țiuie urechile.

După ce se aude sunetul de final, iau o gură binemeritată din sticla de apă pe care mi-o dă ea și mă întreb dacă laringele meu este afectat pentru totdeauna. Dar apoi toate gândurile despre coardele vocale îmi dispar, pentru că Blake apare dintr-odată în fața geamului de la banca de rezerve a echipei gazdă. Râzând larg, bate în geam cu mâna înmănușată, făcându-mi semn să cobor.

Sunt un pic jenată în timp ce mă grăbesc să merg spre el. Blake își face drum către intrarea în tunel, continuând să-mi facă semn să mă duc spre el. Sunt zeci de persoane care se apleacă peste balustrade, țipând, ovaționând și făcându-le fotografii jucătorilor, în timp ce aceștia se duc spre vestiare. Îmi fac loc cu coatele prin mulțime până când ajung în față, chiar când ajunge și Blake la mine.

Are casca la subraț, părul transpirat lipit de frunte și este uriaș, pentru că încă este încălțat cu patinele. Se apleacă până când gura îi este lipită de urechea mea.

– Ți-am trimis un sărut după gol, șoptește el. L-ai văzut?

– L-am văzut. Îl sărut repede pe obrazul transpirat, ceea ce atrage câteva țipete stridente de la fetele din apropierea noastră. Sunete de trădare mai degrabă decât de bucurie.

– Uh-oh, șoptesc eu. S-ar putea să pornesc o revoltă.

– Mda, zice el înclinându-și capul și râzând trist, poate e mai bine să te întorci în boxa fetelor. Brigada Blake este destul de posesivă.

– Brigada Blake? Serios? spun eu și îmi dau ochii peste cap. Ți-ai botezat admiratoarele?

– S-au botezat singure, protestează el. Au o pagină de internet și tot restul.

Oftez. Bineînțeles că au.

– În orice caz, trebuie să plec. Voiam să-ți spun cât de tare ai fost.

Iubitul meu se apleacă și mă sărută zgomotos pe buze, moment care este cu siguranță surprins de toate camerele de filmat ale televiziunilor și ale telefoanelor din tribune.

Mă uit instinctiv la ecranul de pe stadion. Evident, este proiectată imaginea în care Blake mă sărută. „SĂRUTUL ÎN DIRECT ÎNCEPE ACUM, FANILOR“, apare scris.

– Doamne, şoptesc eu. Cei cinci fraţi ai mei probabil se prăpădesc de râs acum.

– Iubito. Ai spus Doamne!

– Nu e adevărat – ba da. Zâmbesc larg înspre bărbatul nebun şi nemaipomenit pe care îl iubesc. Cred că am spus.

Cara DC